XXVII. évfolyam, 51. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. december 23.

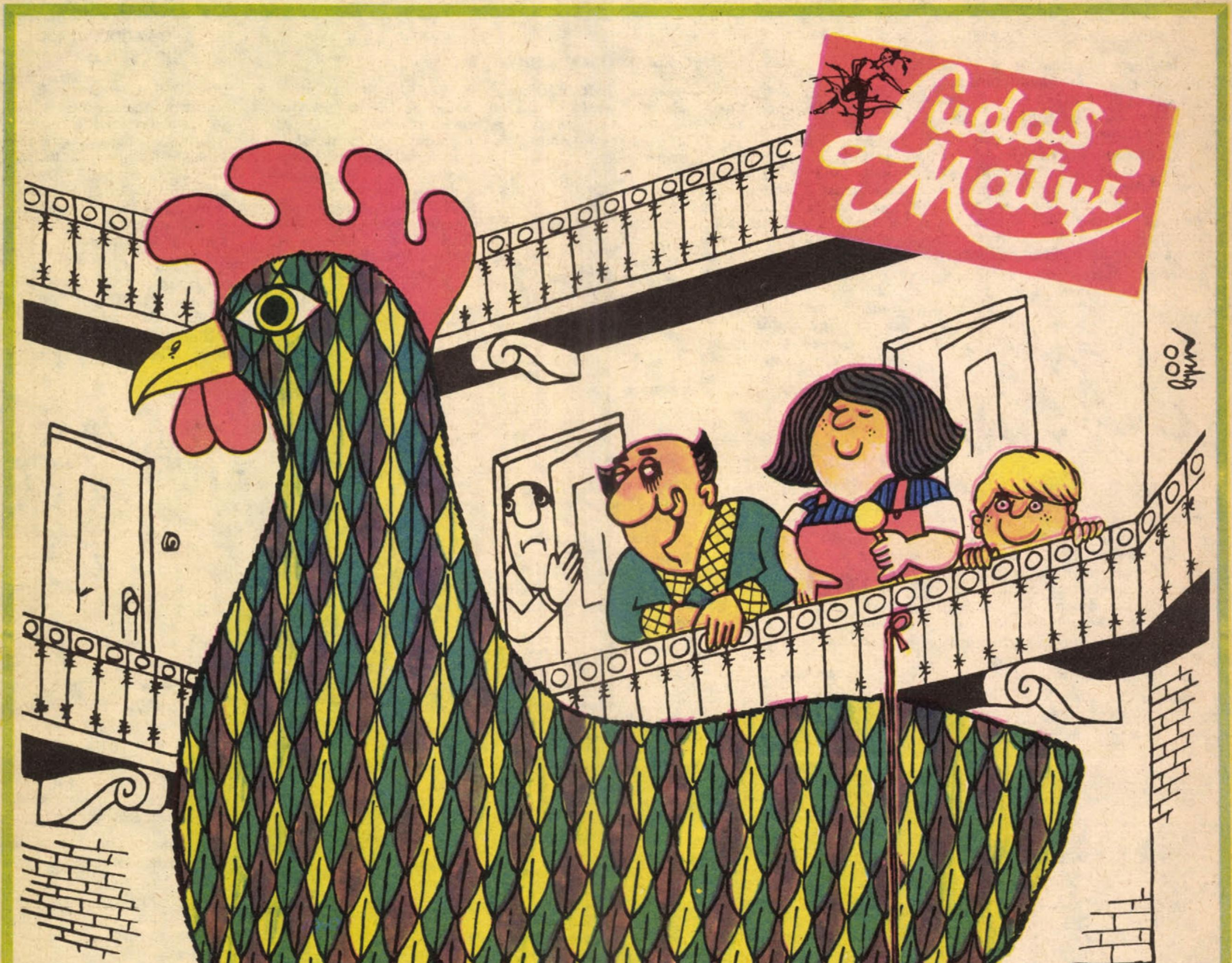

– Ez jó vétel volt, anyukám, de mit eszünk az ünnep második napján?

Balázs-Piri Balázs rajza

KEDVES LUDAS!

AZ UTAS ENNI IS AKAR!

Péntek este, 22 óra 20 perc. A Nyugati pályaudvar telisteli utasokkal, többségük a híres hétvégi fekete vonatra, a mátészalkai személyre várakozik.

A váróterem büféjében hosszú sor kígyózik az italos pult előtt, a kiszolgálás zavartalan: *van bor, sör, pálinka, mindenféle ital, bőségesen.* Az emberek jól feltankolhatnak az útra. Ajjaj, fekete vonat, lesz majd rajtad csudás hangulat!

Az ételes pult viszont jóformán teljesen üres. Három adag kaszinótojás szomorkodik rajta, de sütemény vagy kenyér ahhoz sincs. Van ezenkívül még négy szelet torta és 10—15 pogácsa. Perceken belül ez is elfogy, mert az éhes utasok jobb híján ezt kénytelenek megvenni. Hiába keresik a debrecenit, a kocsonyát, a szendvicset — minden kifogyott. A kisebb büfék már bezártak, az élelmiszert árusító automaták rekeszeit is kiürítették az utasok. Gyakorlatilag tehát már semmi harapnivaló nincs a pályaudvaron. Pedig a fekete vonat csak 23 óra 50-kor, másfél óra múlva indul!

Ajjaj, Utasellátó . . .

(r)

RENDŐR VAGY LÁMPA KELLENE!

A metróépítés és a Déli pályaudvar átépítése miatt indokoltan teljes a közlekedési káosz a Déli vasút környékén. A Kékgolyó utca le van zárva, az Alkotás utca a budai észak-déli főútvonal. Villamosok, buszok és autók tömkelege közlekedik ezen a fontos útvonalon, amely egyben Bécs és a Balaton felé is vezet. Ide torkollik a Nagyenyed utca, amely a Böszörményi út, a Németvölgyi út és az Istenhegyi út forgalmát gyűjti össze és vezeti be az Alkotás utcába.

Az ötvenes évek elején az Alkotás utca és a Nagyenyed utca torkolatánál közlekedési rendőr állott, s az irányította az akkori, rendkívül gyér kocsiforgalmat. Ma még a csúcsforgalom idején sem látni közlekedési rendőrt és közlekedési lámpa sincs ezen a helyen, pedig az sokat javítana az autósok és a Déli pályaudvarra igyekvő gyalogosok helyzetén.

Valóságos csoda, hogy ez ideig még nem fordult elő nagyobb közlekedési baleset ezen a tájon. Ne várjuk meg!

Dr. H. L.
Budapest

MEGÁLLÓ A MADÁRHEGYEN

A XI. kerületi Madárhegyen lakunk. Lakásunkat a 40-es autóbusszal közelítjük meg. A BKV a téli időszakra megszüntette a 40-es madárhegyi megállóját, azzal az indokkal, hogy a busznak nincs elég kifutási helye ahhoz, hogy felkapaszkodjon az emelkedőre. Ez a megálló sík területen van, tehát semmi szükség nincs a nekifutásra.

A helyzetet még súlyosbítja, hogy járda nincs és télen az út két oldalára kotort hókupacokban kell két megállónyit gyalogolni. (Ezt az utat mindennap egy 3 éves kisgyerekkel teszem meg.)

A BKV-hoz ez évben 80 aláírással már küldtünk be kérvényt, hogy a megállót ne szüntessék meg, de intézkedés nem történt. Pedig ez nemcsak az itteni lakókat érinti, hanem a Sasad Tsz faiskolájába dolgozni járókat is.

Külön érdekessége az ügynek, hogy a novemberi nagy hóesésben az autóbuszok simán és vígan közlekedtek és amikor elolvadt a hó, akkor került ki a tábla: „A megállóhely megszűnt!"

A környék lakói nevében:
Palik Emilné
Bp. XI.,
Madárhegyi út 1707. hrsz.

TANÁCS A TANÁCSNAK

A XI. kerületi tanács kivetett rám csaknem 1000 forint telekadót. Véletlenül tudomást szereztem azonban arról, hogy építési tilalmat rendeltek el (erről engem soha senki sem értesített), ezért a telek nem adóköteles. Ellátogattam tehát a tanács adócsoportjához. Az illetékes előadó azt kérte, hozzak igazolást arról, hogy a telek építési tilalom alatt áll. Honnan? Ugyanattól a tanácstól, néhány szobával arrábbról.

A jelzett helyen már többen várakoztak, egy óra múlva én is sorra kerültem. Egy előadó megfogalmazott egy „kiadmánytervezetet", felolvasta, velem is aláíratta, majd elvitte valahová, egy másik szobába (feltehetően iktatni és aláíratni). Ezután tovább vitte a „leíróba" és itt legépelték. Mindezeket kivárva, tudomásomra hozták, hogy az igazolás „kiadható", írjam alá, hogy átvettem és (most jön a java!) ragasszak rá 12 forintos okmánybélyeget.

Az igazolást az adócsoportban bemutatva az itteni előadó rendben levőnek találta és közölte, hogy a kivetett adót törölni fogják. Mikor megkérdeztem tőle, hogy akkor miért kellett egyáltalán kivetni, azt válaszolta, hogy ezt rendelet írja elő. Viszont arra a kérdésemre, hogy miért nem azt a rendelkezést alkalmazta, hogy az ilyen telek adómentes, már nem válaszolt, de válasz nélkül hagyta azt a kérdésemet is, hogy a tanács a belső adminisztrációját miért a jobb sorsra érdemes ügyféllel végezteti el és miért kényszeríti arra, hogy több órán át szaladgáljon olyan papirosért, amelyet a tanács önmagának állít ki és miért kell ráadásul még 12 forintot is fizetni?

Talán azzal a jó tanáccsal szolgálhatnék, hogy a tanács egyik szobája a másiktól kérje át a hasonló telkek helyrajzi számait. Ezzel elkerülhetné a jogtalan adókivetésre, ennek törlésére, az igazolások egyenkénti kiállítására elpazarolt munkaidőt, s az ügyfelek felesleges és bosszantó zaklatását!

Tóth Kálmán
Bp. XI., Fehérvári út 24.

VIZET — VÍZÉRT

Ez a csodakút Nagykőrösön található, a Korsós utcában. Az a különlegessége, hogy csak vízért ad vizet. Azaz: csak akkor indul meg belőle a víz, ha előbb a „tartalék" vízből felöntik. Hónapok óta hiába panaszkodunk, nem jönnek a szerelők megjavítani, úgy látszik, teljesen elfelejtették, hogy ez a kút is a világon van. Talán ez a kép majd eszükbe juttatja.

Varga Irén
Nagykőrös

A HÁZIRENDNEK NINCSEN ŐRE?

A Döbrentei utca Buda legforgalmasabb részei közé tartozik. A 9-es számú műemlék házat gyakran keresik fel bel- és külföldi turistacsoportok, egyéni érdeklődők. Az épület lakói nem győznek szégyenkezni az udvaron levő szemét lehangoló látványáért.

A nézdegélő embereket a járdára kihelyezett kuka fogadja. Belépve a ház kapuján, a látogató megszemlélheti a hajdani szőnyegporoló roncsait, a piszkos és pókhálós falakat, és az omladozó vakolatot. Télidőben nem söprik a havat a gyalogjárdáról, a járókelők kénytelenek utat taposni maguknak.

Szorosan kapcsolódik ehhez a másik műemlék ház — a Szarvas térre néző Apród u. 10. —, amely szintén sok látogatót vonz. A nézelődők ott is ugyanolyan elriasztó állapotokat találnak, mint a szomszédban.

Mindkét épületben a bajok közös forrása: a házfelügyelők hiánya. A szolgálati lakásokat ugyan lefoglalják, de a házfelügyelői teendőket már régóta nem végzik el. Néhanapján egy-egy jóérzésű lakótárs, a rendetlenség feletti őszinte felháborodásában, seprőt ragad és társadalmi munkában kitakarít. Nem akadályozza meg ebben az I/4-es házkezelőség, inkább tétlenül szemléli.

Kíváncsi vagyok arra, hogy az I. kerületi Ingatlankezelő Vállalat miért nem ellenőrzi a hozzájuk tartozó házakat, illetve a házfelügyelők munkáját. A szolgálati lakás csak azt illeti meg, aki szó szerint: megszolgálja!

(f. i.)

DUGATTYÚ DOLGÁBAN

Simson Schwalbe névre hallgató motorom már május óta szolgálaton kívüli állományba került, pedig nagyon hasznos segítőtársam volt: azon jártam a húsz kilométernyire levő munkahelyemre. Több mint fél éve keresek egy hozzá való dugattyút, de sehol sem tudok ilyet szerezni. Vajon ki tudna segíteni a bajomon?

Domonkos Sándor
Bodrog
Somogy megye

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 34. számú épület problémáival foglalkozó cikkükre az alábbiakat közöljük:

Az épület kapuzárját kicseréltettük, a kapu zárható. A lift újból működik. A beázási veszélyt az épület részleges tetőfelújításával elhárítottuk. A tető végleges helyreállítására 1972-ben kerül sor.

Fővárosi V. kerületi
Ingatlankezelő Vállalat

Zsebényi József bólyi olvasójuk mixergépét pécsi kirendeltségünk vezetője, a lapban megjelent cikk után, a mohácsi szervizünkkel kicseréltette.

GELKA Központi Panasziroda

VAGY-VAGY

Fáj a szívem. Mert rágyújtottam.
Elnyomom hát a parazsat.
Megszűnik fájni, ver nyugodtan,
írok tovább, munkám halad.
Ejnye…, megint fáj. Vagy úgy, persze:
újból szívok! Hát oltsuk el.
Máris nem fáj. Csak füstöt nyelve
packázik a motor velem.
Eltelik néhány perc. Remélem,
pihentebb lesz most már e szív
s nem közöl neheztelést vélem,
ha egy-két slukkot szám leszív,
De közöl. Adta nikotinja!
Megint feszíti, s hogy dobog!
Ez már a harmadik, mit kínja
miatt haraggal elnyomok.
Hát ez így nem megy. Végeznem kell.
Egy erős elhatározás!
Mert piszmogás, pfuj, gyöngeségjel
e gyújtás, oltás. Megaláz.
Vagy, vagy. Határozz. Férfi vagy, hé?
Elő a híres akarat!
Ha férfi vagy, nem oltod többé!
Eltűröd a fájdalmakat!

Leszkai András

HEATH ANGOL MINISZTERELNÖK ÉS AZ ÁRNYÉKA

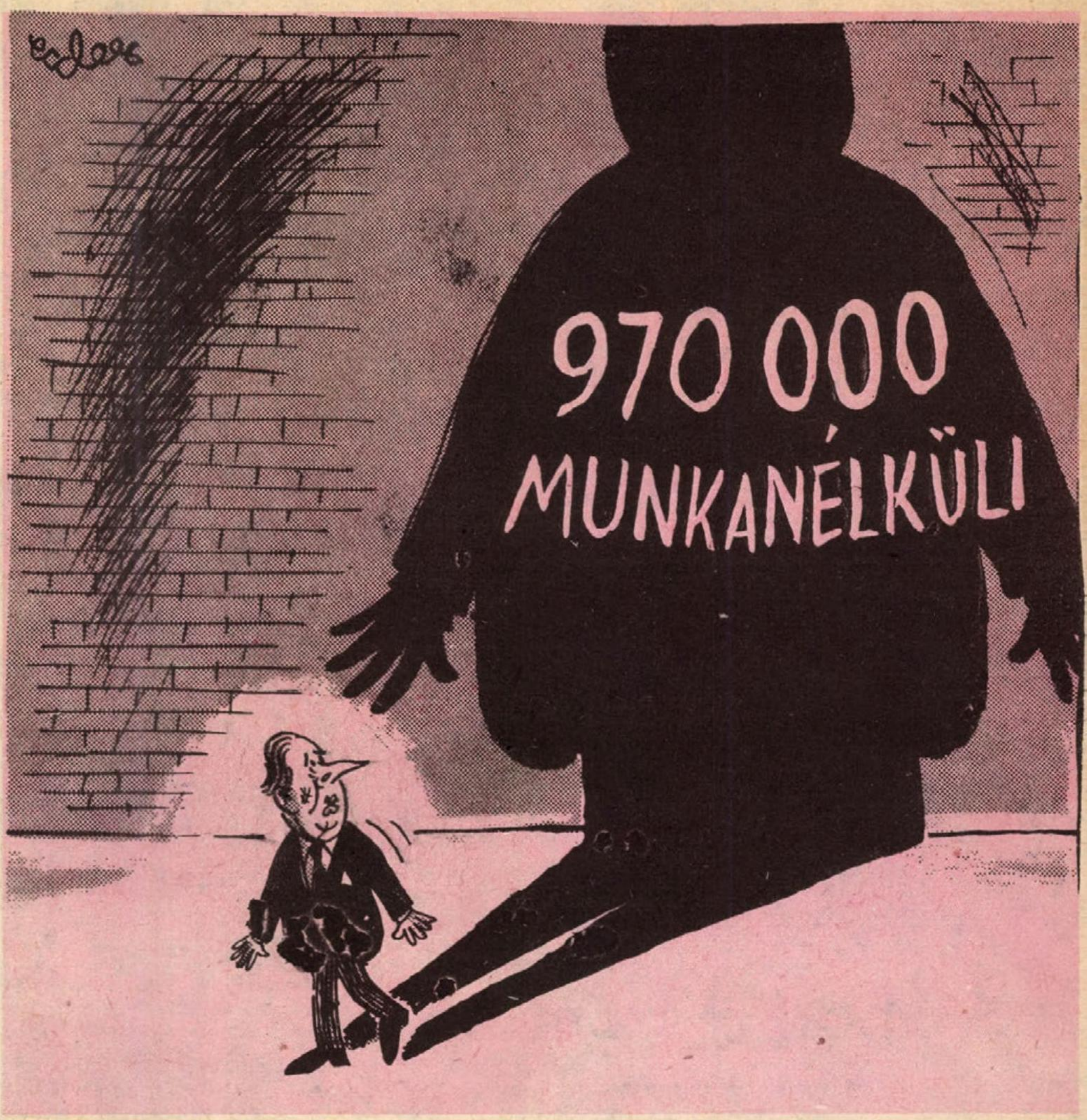

A londoni „Morning Star”-ból

SÍKOS JÁRDA

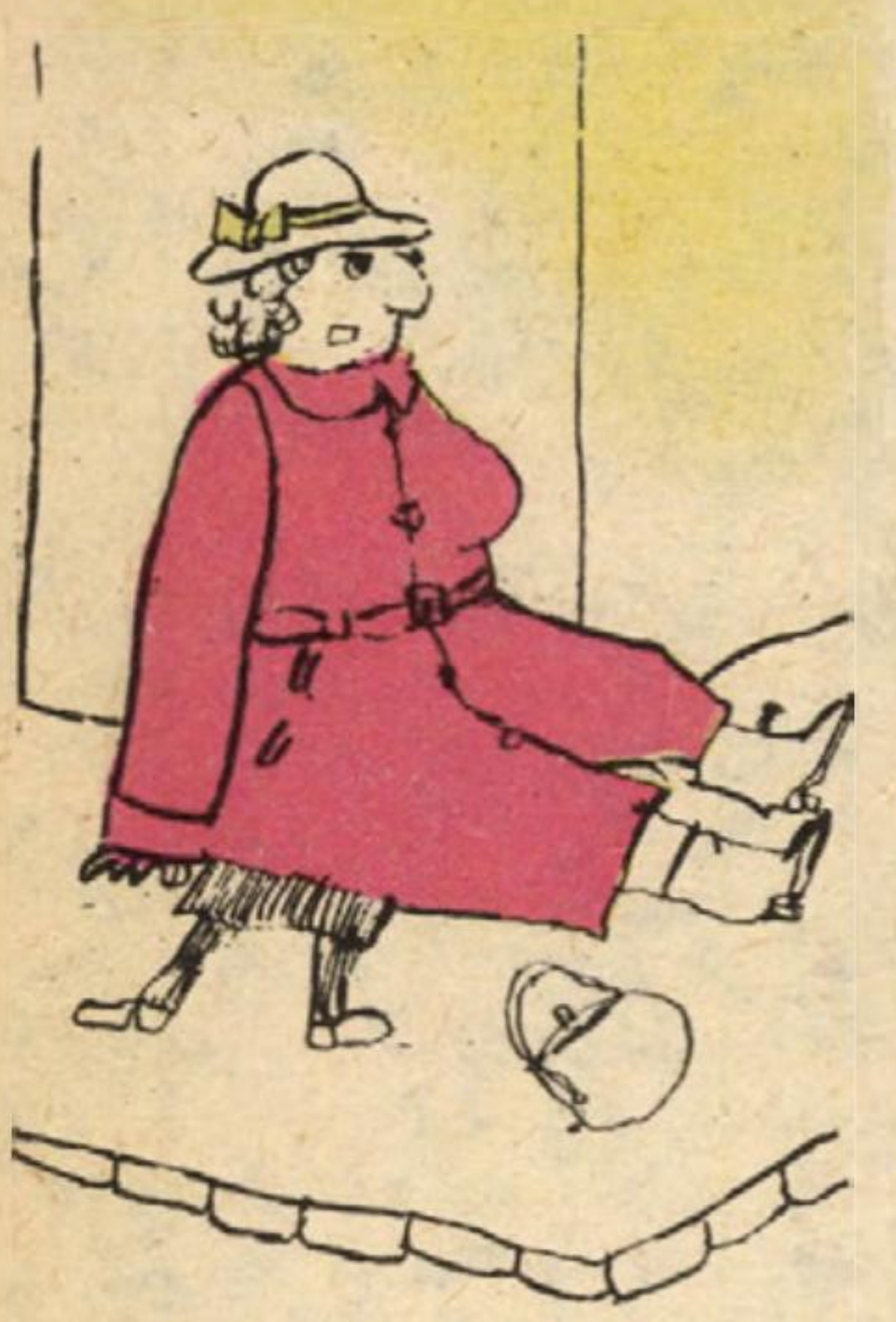

– Lajos! Lajos!

● ● ● ● ● ● ● ● ●

TERMÉKENY FILMRENDEZŐ

Ingmar Bergmanra, a híres svéd filmrendezőre mindig oda kell figyelni. Hol egy új film, hol egy új feleség! Most — mint azt a hírügynökségek jelentik — titokban újra megnősült, ezúttal ötödször. Új felesége Ingrid Von Rosen mindössze 41 éves, s négy gyermeke van előző házasságából. Ezzel persze messze elmarad férje mögött, aki előző házasságait 7 gyermekkel zárta.

Bergmanról közismert, hogy filmjeiben mindig másra és jobbra törekszik. Úgy látszik, házasságaiban is.

Ketten beszélnek

— Miért olyan rosszkedvű uraságod?

— Látszik rajtam? Nos, elmondom. Figyelmeztetem azonban, hogy egy valóságos rémtörténetet fog hallani, és csodálni fogja, hogy ép elmével túléltem mindazt, amit most elmesélek. Nem tartozik szorosan a történethez, de a feleségemet, Mártuskát, szeretem. Ha módom van rá, apró ajándékokkal szívesen szerzek örömet neki. Namármost. Van egy kolléganőm, bizonyos Szénhegyiné, csinos, fiatal asszony. Ez az asszony csomagot kapott Kanadából az unokanővérétől, s volt a csomagban két női sapka is, két kötött sapka, hajszálnyira egyformák, két egyforma sapkát küldeni valakinek — ez is csak egy kanadainak juthat az eszébe. Az tény, hogy különlegesen érdekes sapkák voltak, lila és sárga színű anyagból kötötték őket és valami aranyszínű fonál is volt bennük, s a tetejükön egy-egy kis pompon, szintén lilából és sárgából és aranyból, képzelje. Ez a Szénhegyiné persze az egyik sapkát el akarta adni, mert az ilyesmiből egy is elég és én voltam a palimadár, aki a másikat megvette háromszázért, hadd örüljön az én Mártuskám, szegény. Este át is adtam neki a csodasapkát, volt nagy öröm, puszit is kaptam, na jó. Másnap reggel mindjárt fel is vette, abban ment dolgozni, rendben van. Fél ötkor jövök ki a hivatalból és ülök fel a hatos villamosra, mint mindennap. Ülőhelyem is akadt, onnan bámultam kifelé a nagyvilágba megelégedetten. Egyszer csak elhűl bennem a vér, mert mit látok? A sapkát látom, amit én az előző este adtam Mártuskának. És hol látom a sapkát? Egy tizenkettes autóbusz peronján látom a sapkát, egészen laposan nekinyomva az üvegnek, mert akinek a fején volt, az háttal állt az üvegnek s azért volt a sapka odanyomva az üveghez, mert az illetőt csókolgatta egy magas, bajuszos, sovány fiatalember. Mindez pedig a szemem elé tárult a Rákóczi útnál, ahol a piros lámpa miatt a villamos is megállt, meg az autóbusz is.

— Ez csakugyan borzasztó. De két ilyen sapka van a fővárosban, hiszen említette.

— Várjon. Mit tett volna maga az én helyemben? Semmit. Abszolúte semmit. Hiszen ha feltépem a villamos ajtaját és leugrom, hogy tetten érjem a csalfa asszonyt, azalatt tovább megy az autóbusz. Ültem hát és csak néztem a gyötrelmes jelenetet mindaddig, amíg a villamos is, meg az autóbusz is tovább ment. Es igyekeztem meggyőzni magamat arról, hogy a hölgy, akit az autóbuszon csókolgattak, csak Szénhegyiné lehetett, bár ő éppenhogy Óbudán lakik, de hát ugye nem biztos, hogy hazafelé tart. A Baross utcánál megint piros volt a villanyrendőr, utolértük az autóbuszt. És megint az előbbi látvány. A sapka szétterülve az üvegen, a fiatalember pedig puszilgatja a sapka tulajdonosát.

— Vagyis Szénhegyinét.

— Várjon. Hol van még a vége!? Már egészen meggyőztem magamat arról, hogy az illető csak Szénhegyiné lehetett — bár ő éppenhogy Óbudán lakik, de nem biztos, hogy haza tart — amikor a villamos elér az Üllői úthoz, megáll, és ki száll fel rá?

— A kedves felesége.

— Csipiszt. Szénhegyiné. Fején a különleges sapkával. Most képzelje.

— Vagyishogy leszállt az az autóbuszról és átszállt a villamosra.

— Ne tréfáljon. A tizenkettes autóbusz terelő útvonalon jár, arról ugyan az Üllői útnál át nem szállhat senki a hatosra. Maradt tehát az egyetlen lehetőség: mivelhogy több ilyen sapka nincs az országban, az autóbuszon az én Mártuskámat csókolgatták.

— Atyaisten!

— Szórul szóra. El tudja képzelni, hogy milyen érzésekkel értem haza? Ölni tudtam volna. De nem volt kit, mert Mártuska még nem volt otthon. Leültem hát és vártam a feleségemet, mindenre elszántan. Ha volt valaha in flagranti, hát ez az volt, ugye? Körülbelül húsz perc múlva hallom, hogy nyílik kint az ajtó, vagyishogy megjött az asszony. Nem tudtam uralkodni magamon, kirohantam eléje. És mit látok?

— Már nem merek találgatni. Mit látott?

— Hogy hajadonfőtt érkezett. Rekedten az izgalomtól, elfulladva a dühtől kérdem: hol a szép új sapkája? Kiderült, hogy háromszázötvenért eladta a munkahelyén egy Krén Juci nevű lánynak s a pénzen vett egy hatalmas, hízott pulykát.

— De hiszen akkor minden jóra fordult!

— Hát igen. Szerencsére.

— Akkor meg miért olyan rosszkedvű?

— Hogy miért? Mert semmit sem utálok jobban, mint a pulykasültet.

(t)

LEGÉNYLAKÁS

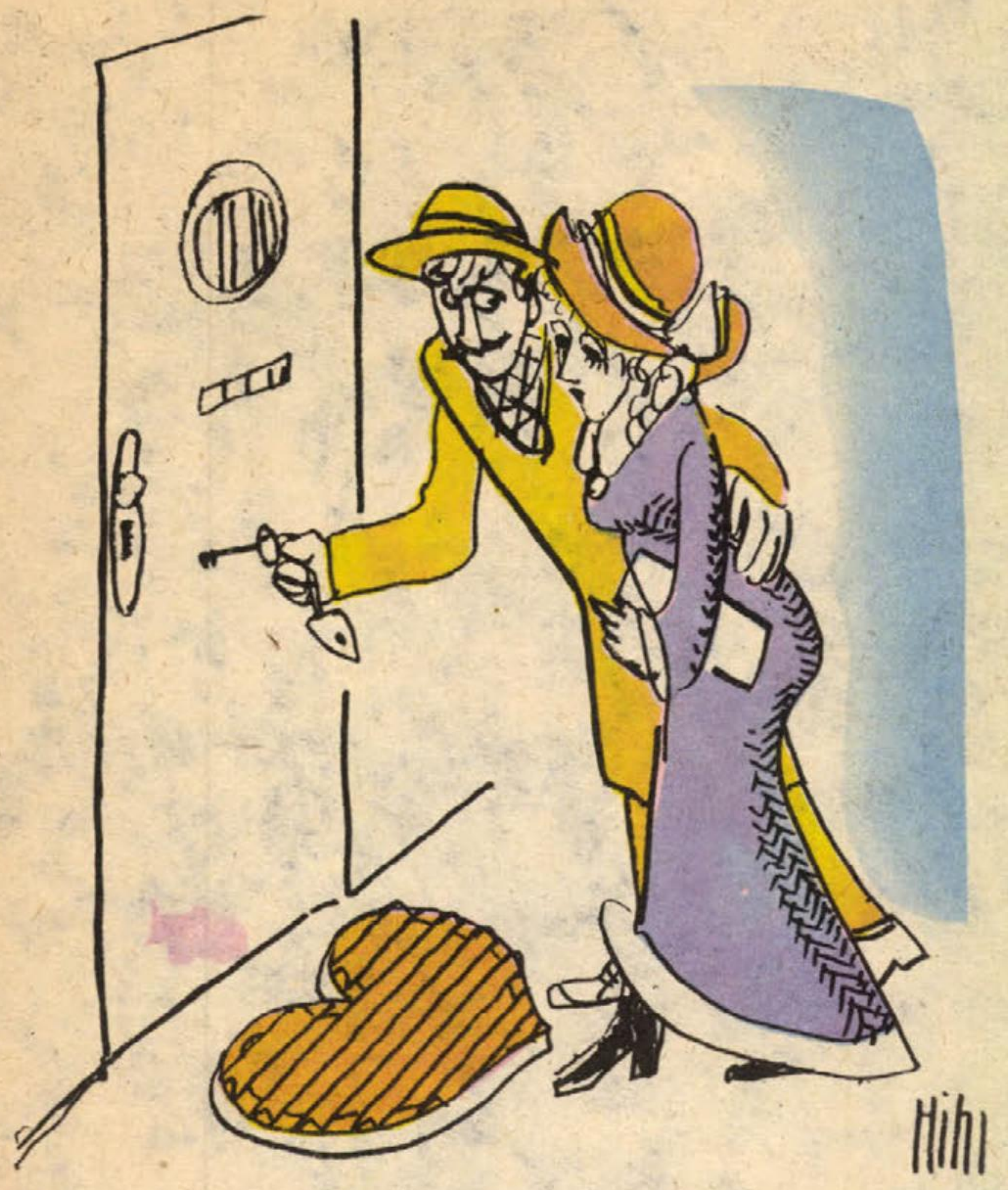

DIVAT AZ ÓRIÁS NYAKLÁNC

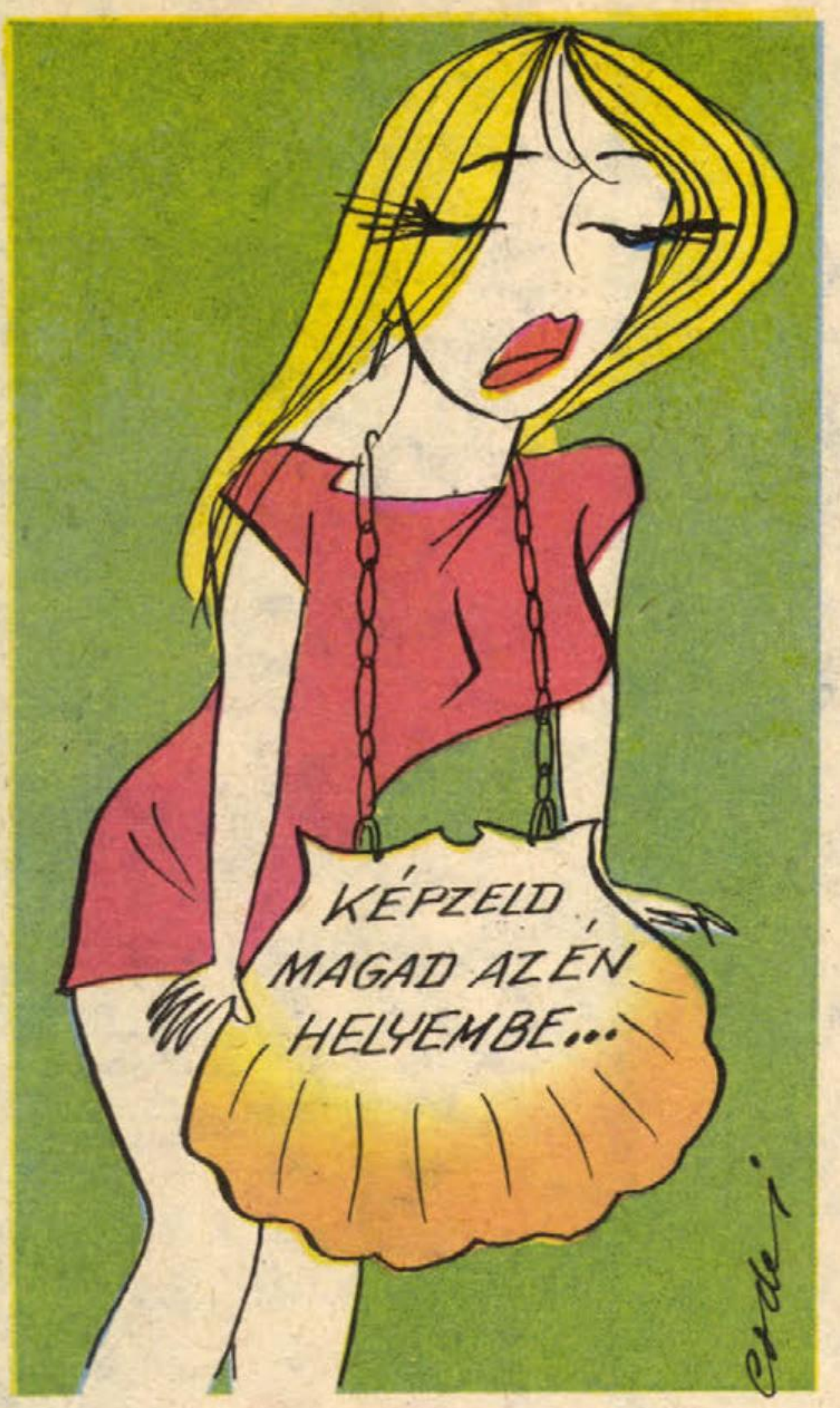
KÉPZELD MAGAD AZ ÉN HELYEMBE...
Erdei

A LEGNEHEZEBB KÉRDÉS

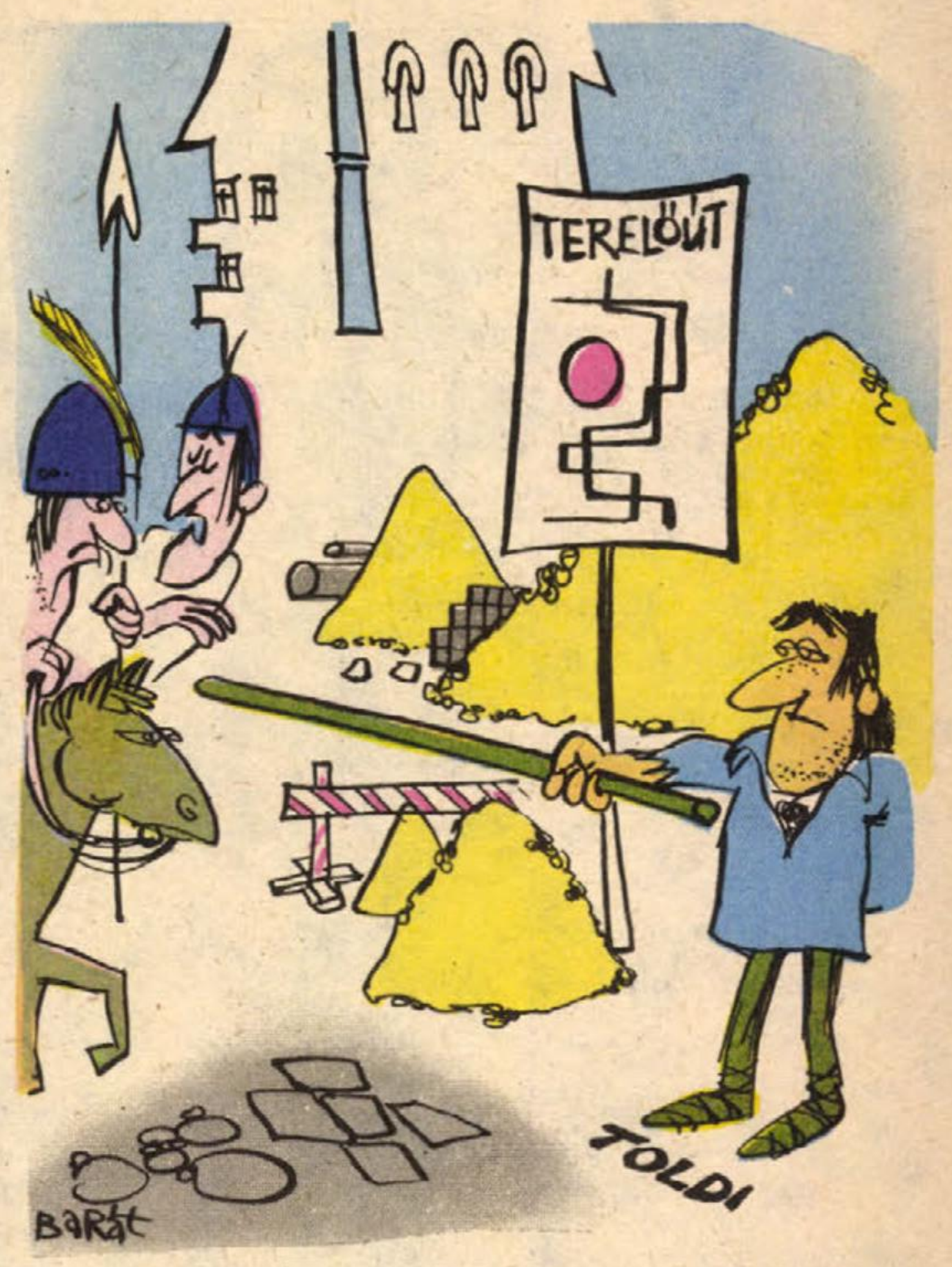

– Ugyan, majd pont ő fogja megmondani, melyik út vezet Budára.

Szabad a szombat

(KÉT MONOLÓG)

A FELESÉG

A szabad szombat az én pihenőnapom. Reggel nem kell korán felkelnem, mint máskor. Jólesik egy kis lustálkodás: nagy különbség, hogy szombatonként nyolckor kezdem — otthon; vagy a hét többi napján hétkor — az üzemben. Azzal is sok időt nyerek, hogy szombaton nem kell zötykölődnöm kétszer háromnegyed órát a villamoson.

A férjem is szabad szombatos, legalább kilencig alszik, addig én rendbe szedem magam, beáztatom a mosni való apróbb fehérneműt, a többit pedig bekészítem a mosógépbe. Amikor a férjem felébred, ezzel már nincs gondom. Jó a szabad szombat. Ilyenkor rendbe tudom hozni a lakást, letörölgetek, kiporszívózok, minden negyedik szombaton még az ablakokat is lemosom.

Amikor a férjem elmegy hazulról, leszaladok a közértbe, a húsboltba és a zöldségeshez: megvásárolom, ami a szombati és a vasárnapi ebédhez kell. Nagy szerencsém van, jó környék a miénk, a szomszéd utcában mindent megvehetek. Sietek haza a cuccal, előkészítem az ebédet, lassú gázra teszem a főznivalót, azalatt elég időm van a már beáztatott fehérnemű kimosásához, sőt, ha okosan osztom be, még a nagy darabokat is kimosom a gépen és ki is teregetem száradni. Közben vigyázva locsolom a másfél kiló sertéscombot a sütőben, hogy szép pirosra süljön. A felét elteszem holnapra, a levesből is annyit főzök, hogy maradjon. Ezzel kész a vasárnapi ebéd is, csak egy kevés krumplipürét főzök mellé és húsz-huszonöt palacsintát sütök, a gyerekek nagyon szeretik. Így nemcsak szabad szombaton van, hanem szabad vasárnapom is, mert vasárnap a mosogatáson kívül az égvilágon semmi dolgom sincs, csak a megszáradt ruhát kell kivasalnom.

Szombaton kettőkor hazajön a férjem, a gyerekek is berobognak. Akkorra már megterítettem, tálalok, mosogatok, majd utánanézek, hogy mi van varrnivaló, ilyesmi mindig akad egy háznál, ahol férj és két iskolás gyerek van.

Hamar eljön az este, elkészítem a vacsorát, mert a férjem már várja a tévéhíradót és utána a filmet. Ezt én is nézem vagy alszom a fotelben. Ez az én aktív pihenésem, amit a szabad szombatnak köszönhetek. Nekem mindenre jut időm, csak jól be kell osztanom.

A FÉRJ

A szabad szombat az én igazi pihenőnapom. Ilyenkor a gyerekek sem zavarnak, mint vasárnap, amikor nincs tanítás az iskolában. Szombaton kilencig alszom, frissen ébredek. A feleségem elém teszi a reggelit: tea, két tojásból rántotta vagy egy szelet császárszalonna savanyúval, esetleg gyulai kolbász. Igazán rendes asszony, hogy ennyire gondoskodik rólam, de hát van ideje: ő is szabad szombatos, igyekszik pótolni, amit hét közben nem tehet, mert azt csak nem kívánhatom tőle, hogy nekem fél nyolckor rántottát süssön, amikor hétre jár dolgozni. A férjnek kímélnie kell a feleségét. Arra törekszem szabad szombaton is, hogy minél kevesebbet zavarjam, tehát rövidre fogom a reggelit és elsétálok valamelyik moziba, ahol délelőtt jó filmet játszanak. A múlt héten például a Puskinban néztem A kaktusz virágát, a tizenegy óráson. Jól elszórakoztam és szerintem ez a film sokkal többet ad a nézőnek, mint a színházi előadás. A film az más. Gyalogosan mentem haza, mint ahogy odafelé is egészen a Puskinig sétáltam, pedig negyven perces az út oda is meg vissza is. Szabad szombaton ezt is megteheti az ember, erre is jut ideje, ha jól beosztja.

DE A KAKTUSZ

Amikor két óra körül hazaérek, a feleségem már vár az ebéddel, csak az a baj, hogy szombaton vasárnapra is megfőz, pedig én szeretem a változatosságot. De azért nem szólok neki, szorgalmas, derék asszony, jó feleség és bizonyára nem tudja még okosan beosztani a szabad szombatját. Egy megértő férj az ilyesmiért nem tesz szemrehányást a feleségének.

Ebéd után egy óra hosszat alszom, ami nem ügy, csak éppen megemlítem. A feleségem csendesen ügyködik a konyhában, hogy engem ne zavarjon. Négy óra tájban elmegyek a szomszéd kisvendéglőbe, ott van az én asztaltársaságom. Fél hétig ulti, aztán rohanás haza, mert még vacsoráznom is kell, különben lekésem a tévéhíradót.

Nagyon jó találmánynak tartom a szabad szombatot. Igazi aktív pihenést jelent számomra, csak az időt kell jól beosztanom.

Földes György

A TALPNYALÁS TETEJE

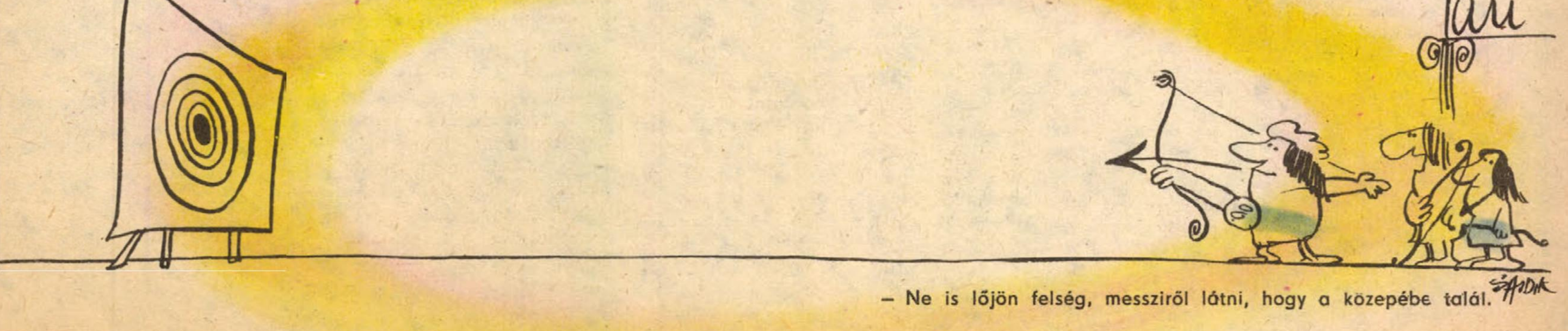

– Ne is lőjön felség, messziről látni, hogy a közepébe talál.

IN FLAGRANTI

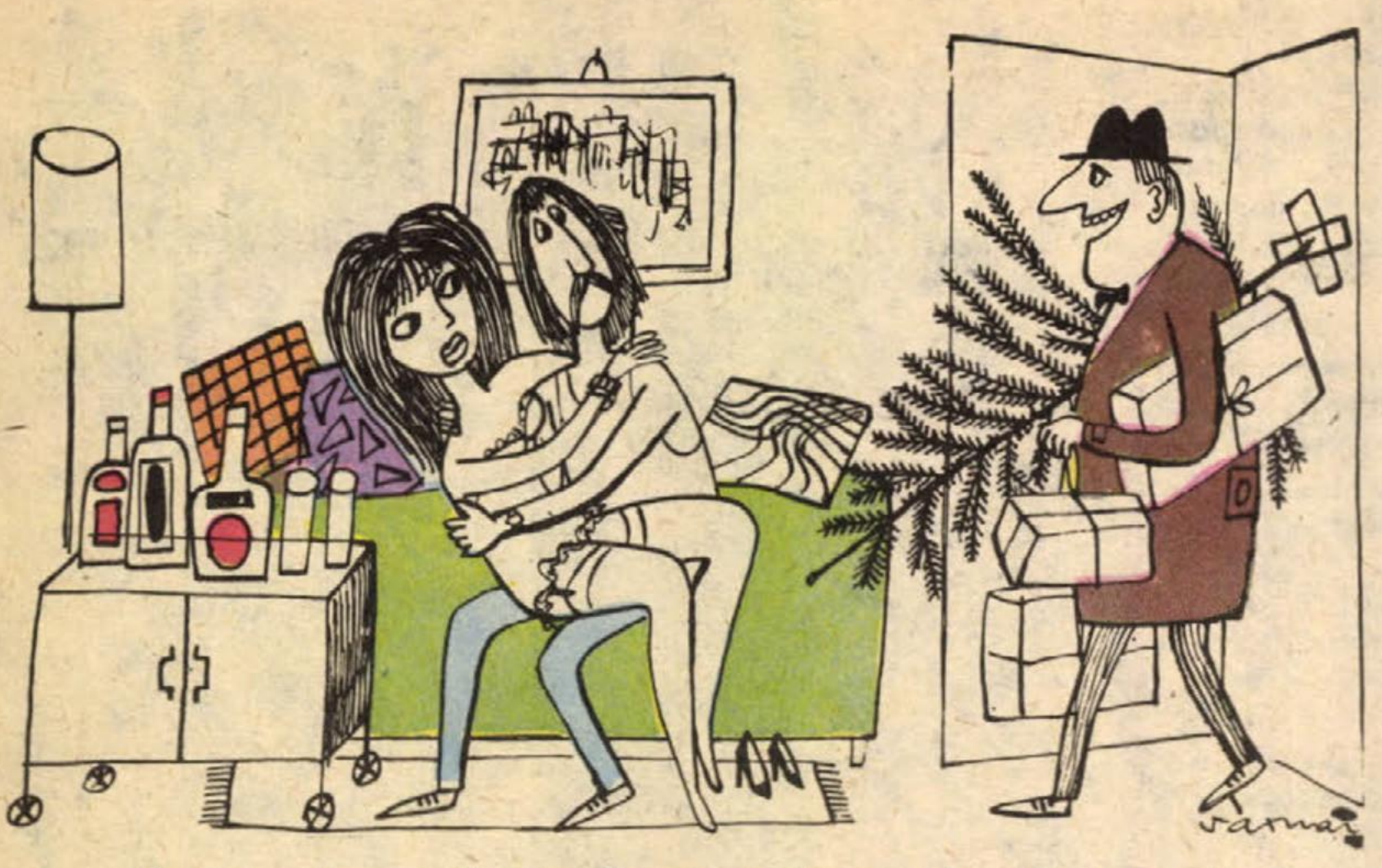

– Jó, hogy itt van, fiatalember, mindjárt segíthet karácsonyfát díszíteni ..!

ÁLLHATATOS ÜGYFÉL

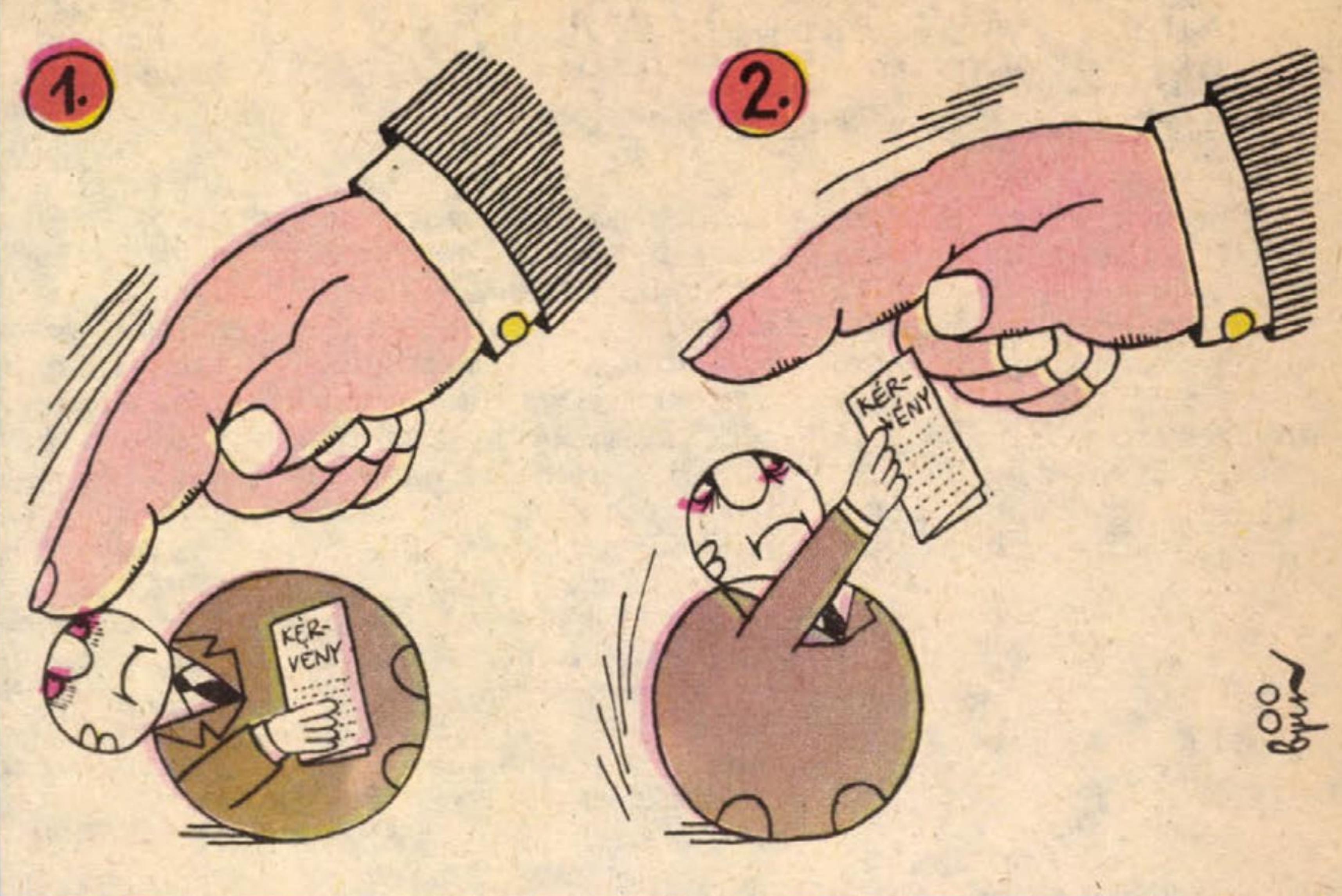

GYAKORI ESET

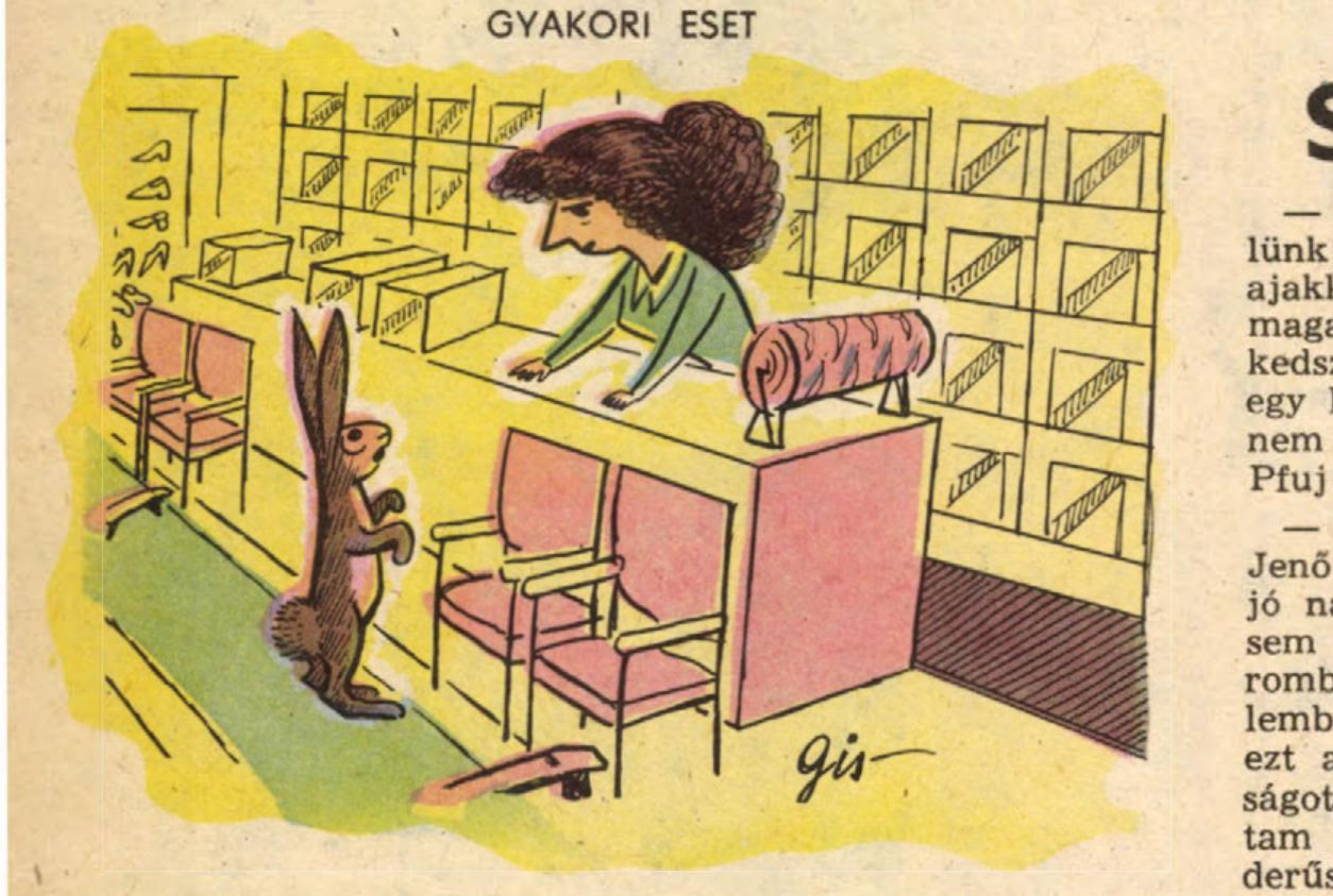

– Kérek egy nyúlcipőt!
– Sajnos, csak hangya és elefánt méretünk van...

AJÁNDÉK

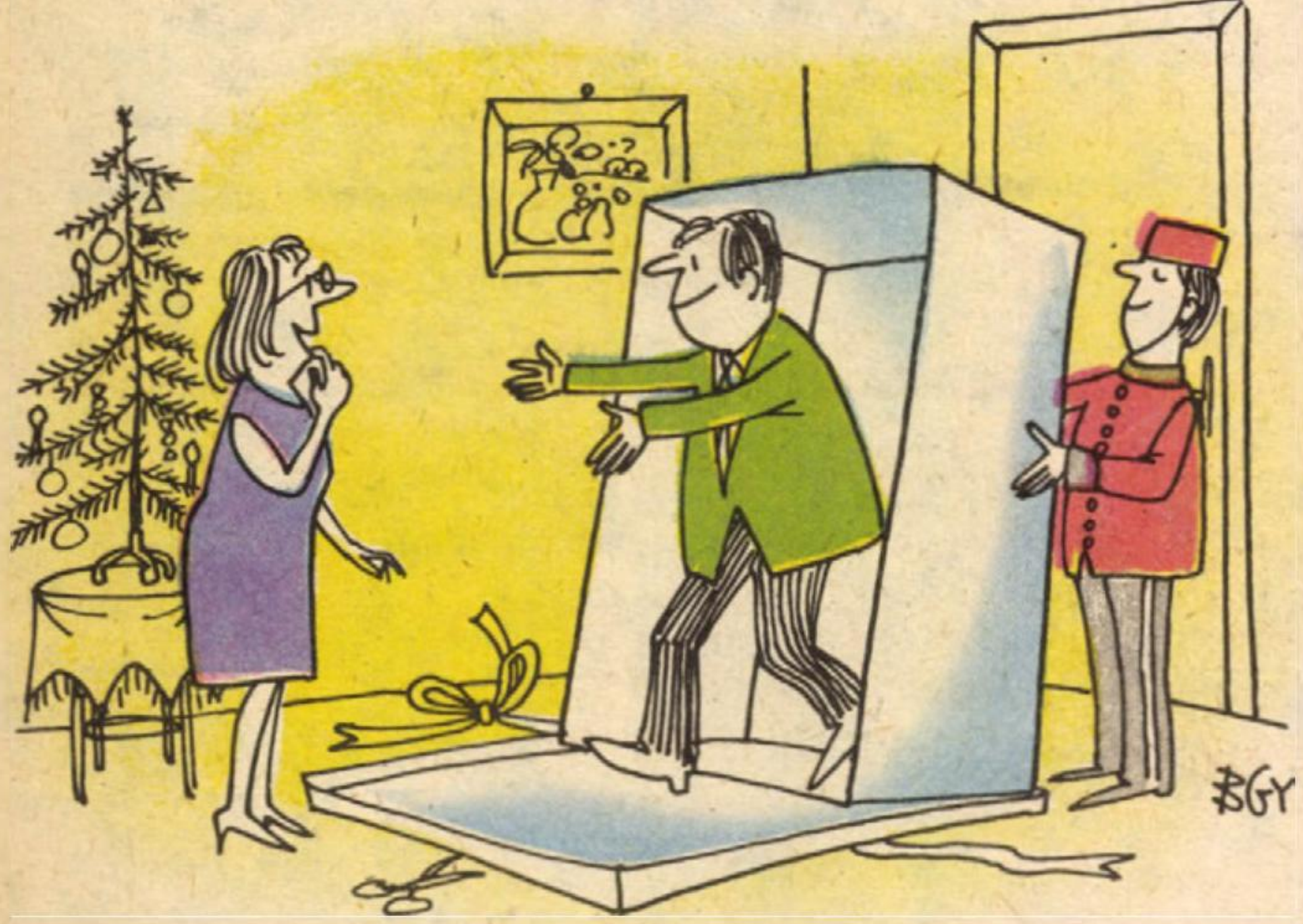

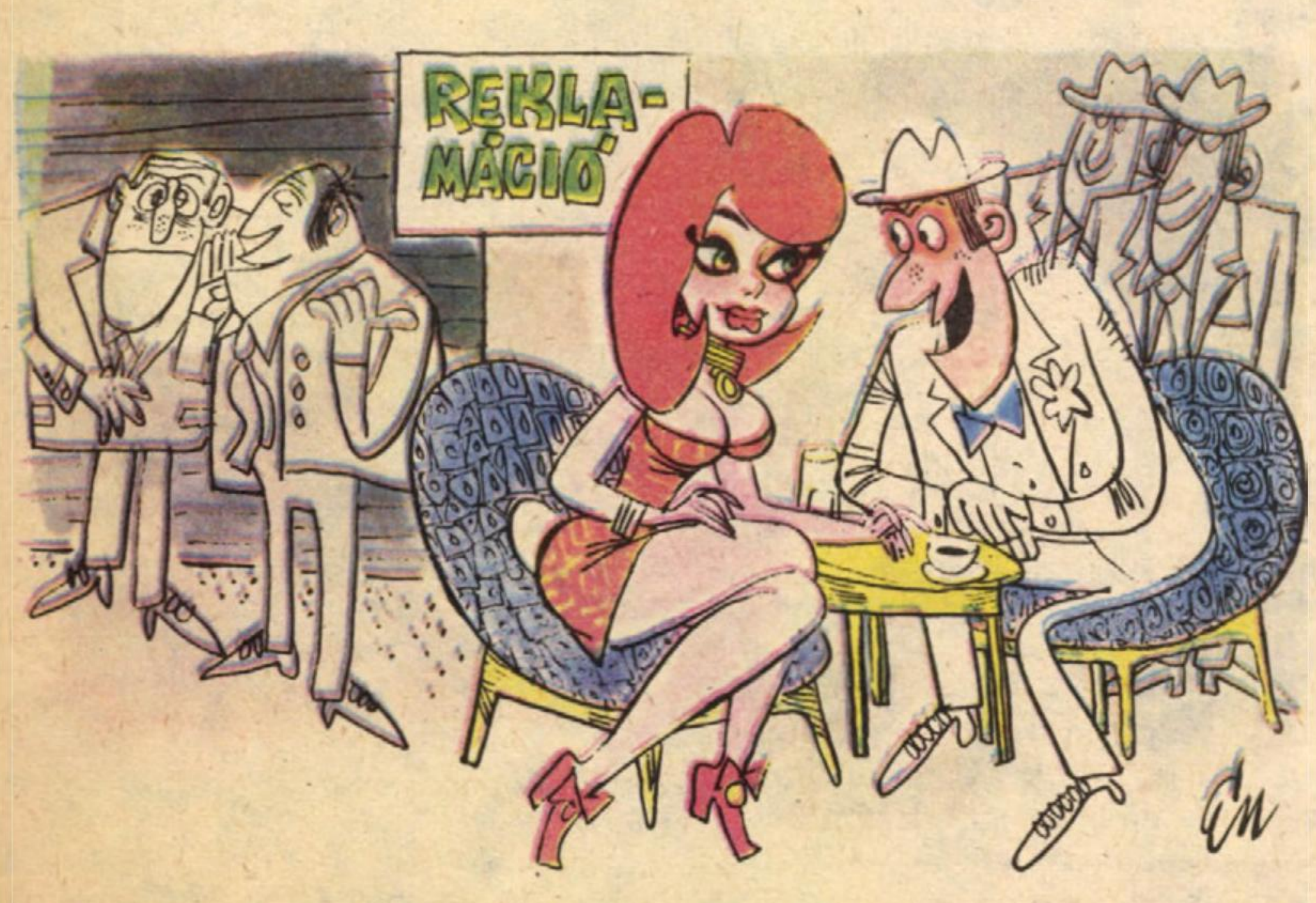

ÁTHIDALÓ MEGOLDÁS

– Nem tud semmit elintézni, de megnyugtató hatással van az ügyfelekre...

APUAKA

Snóbli Jenő lázas szemmel lépett hozzám.

— Üldögélünk? Üldögélünk? — lihegte kiszáradt ajakkal. — Csak látnád magad, ahogy itt terpeszkedsz. Olyan vagy, mint egy lusta kandúr. Jó, hogy nem kezdesz dorombolni. Pfuj!

— Hagyj békén, Snóbli Jenő — mondtam. — Ma jó napom van, és ezen az sem segít, ha mégoly gorombaságokat zihálsz a fülembe. Tegnap megnéztem ezt a zenés olasz csacskaságot a tévében, jól kialudtam magam, és ilyenkor derűsen szemlélem a világot.

Megrogyott a térde, hirtelen úgy hatott, mintha az egész ember leeresztett volna. A szeme beesett, amúgy is bőregérszerű arca zsugorodni kezdett.

— Te... te... te aludni tudsz a „Colt és muzsikán"? Te képes vagy a bamba önkívületbe menekülni ez elől a szörnyű merénylet elől és visszataszító horkantásokkal múlatni az időt, amikor a képernyőn felháborító lélekmérgezés folyik?

— Miért? — mondtam. — Nagyon jókat szundikálok. Idehallgass, amikor a cilinderes őrült előveszi a colstokot, hogy mértéket vegyen az első tetemről, akkor esik le először a fejem. Amikor a hülye seriffet harmadszor vágja szájon a csapóajtó, én már javában szendergek. És mire az agyalágyult indián elkiálthatná az első „Apuakát" — én már teljes svunggal húzom a lóbőrt. Idehallgass, megfigyeltem valamit. Ez az egész lassan feltételes reflexszé válik nálam. Ahogy felhangzik a sorozat szignálja és az ösztövér mesztic pengetni kezdi a gitárt, én már automatikusan mélyeket lélegzem. Ha a „Colt és muzsika" csak még tíz évig futna, nem lenne többé ideges ember nálunk. Csupa kipihent, stramm, derűs kedélyű férfi és nő szaladgálna az utcán.

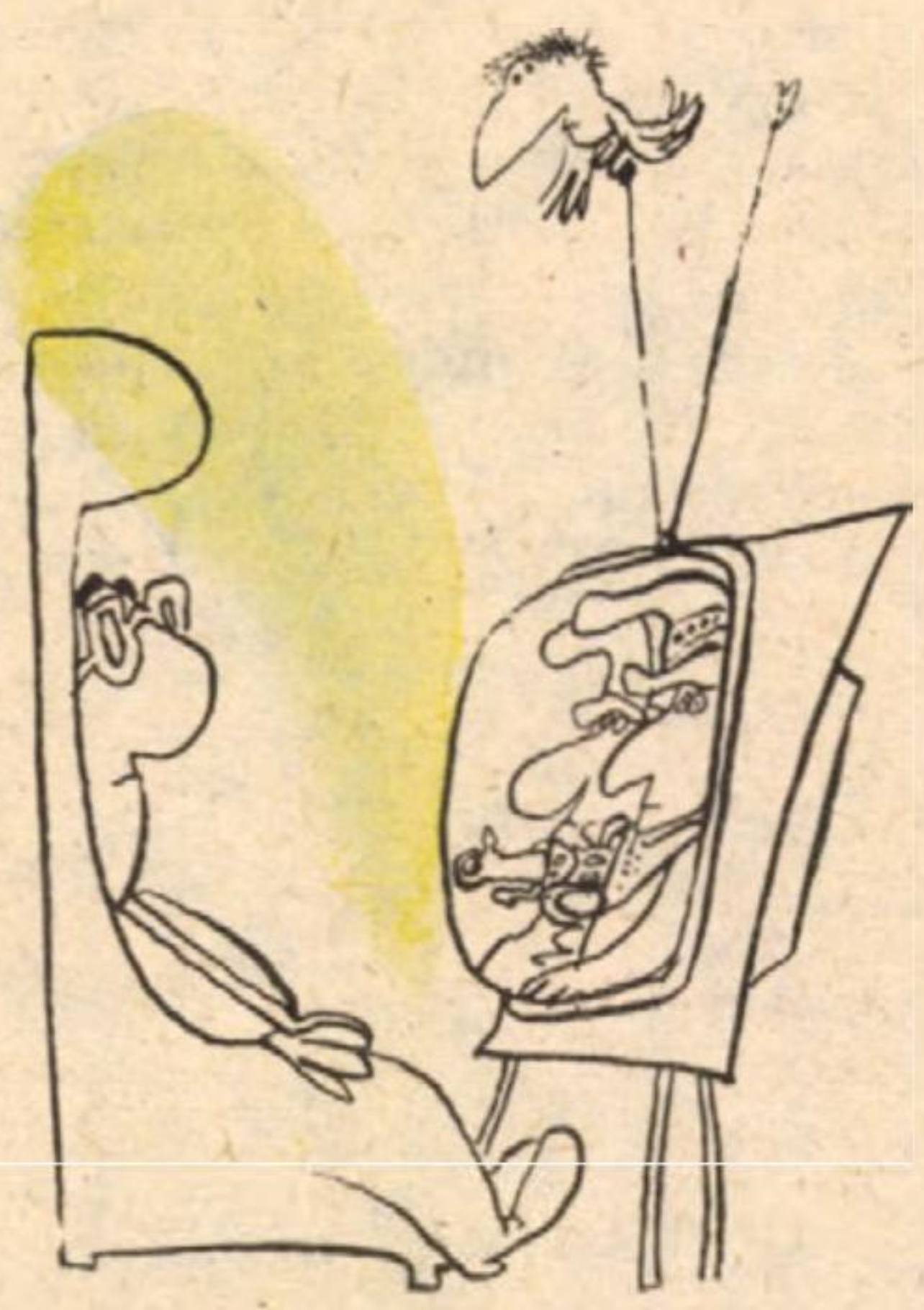

— Ez őrület! — kiáltott Snóbli Jenő, és keze repdesett, mint moly a lámpa körül. — Így nem lehet élni. A fél életed kárba veszett, ha nem szenvedsz, nem lobogsz és nem lángolsz!

— Ne fárasszuk egymást, Snóbli Jenő — mondtam. — Fordulj ezzel inkább a tűzoltósághoz. Különben is — a „Colt és muzsikán" akarsz te lobogni és lángolni? Ezen a jelentéktelen és unalmas kis ostobaságon?

— Azon... azon... — zihálta Snóbli Jenő, s a szeme vadul forgott. — Ide figyelj, én kitaláltam valamit. Elképzelem magamban, hogy ezt a sorozatot a magyar tévé gyártotta. Érted? Vezető operatőr Compó Gedeon, fővilágosító Behemót Minka, gyártásvezető Iszkiri Ádám, rendezte Gőz Géza. Érted? És attól fogva semmi sem állja útját haragom áradásának, amely olykor egészen a téboly határáig jut.

— Te aztán tudsz élni, Snóbli Jenő — szóltam közbe, inkább pikirten.

— Amikor a pápaszemes bandita lelövi a kakast a háztetőről — Snóbli Jenő hangja itt elfulladt, és szemébe a tehetetlen harag könnyei gyűltek —, akkor én már a melegpadlón vonszolom magam. Nekem egy bandita ne legyen pápaszemes, és ne kakasokat lődözzön. Amikor a csülökfejű bonviván bohócnak öltözik, hogy visszalophassa a hülyelányt az afrikszakállú mexikóitól — Snóbli Jenő itt szánalmasan reszketni kezdett, s a füle átlátszóvá vált —, akkor én már a csilláron himbálózom. Nekem egy bonviván ne legyen csülökfejű, ne öltözzék bohócnak, és főleg ne énekeljen. És amikor a delíriumos doktor lágy menüett közben revolvergolyókat csuklik a szélrózsa több irányába, akkor nekem végem van, akkor én már a falat csapkodom, és a rabicot harapdálom és kikérem magamnak, hogy havi ötvenért hülyének nézzenek, mert ez kultúrbotrány, kérem, ez is csak nálunk lehetséges, és felmegy a pumpa, ha arra gondolok, hogy ebből a remek kis témából micsoda bombafilmet csináltak volna például az olaszok!

— Tudd ám, hogy mit beszélsz, Snóbli Jenő — mondtam. — Hiszen ezt a filmet az olaszok csinálták!

— Ez az én szerencsém — nyüszítette Snóbli Jenő. — Különben rég megütött volna a guta.

Peterdi Pál

HALHATATLANSÁG

Minden évben díszítek magamnak egy kis karácsonyfát. És minden évben, Vízkereszt után, mikor lebontom, úgy búcsúzom tőle, amint ott áll csupaszon, mint egy kedves vendégtől, aki elhagy, és csak jövő karácsonykor tér vissza, ha még élek.

Tavaly sikerült — hosszú keresgélés, válogatás után a dermesztő hidegben, locspocsban — egy gyönyörű, formás kis fenyőfát kapnom, a Széna téri piacon, gyökerestül, cserepestül. Máskor a kicsi fenyőcsonkok lehullt tűinek vastag gyűrűjében állt a letarolt karácsonyfa, tavaly egyetlen tűje le nem hullt (öntöztem is bőven), lefosztottan is olyan friss volt, üde és élő, mint amikor a piacon megvettem. A kis fenyőt cserepestül kitettem az erkélyemre, gondoltam, felnevelem. Meglátta azonban Magda unokahúgom, aki a Pasaréten lakik és szép kertje van. Elkérte tőlem, hogy elültesse kertjében, hiszen nálam a cserépbe szorítva amúgy sem élhetne sokáig. Persze odaadtam.

Egy kora tavaszi vasárnap meglátogattam Magdát. Amikor a kertkapun csöngetek, elém szalad egy maszatos, édes, fürtös hajú kisfiú, aki a kertben játszott a nedves homokban. Amennyire a maszat megengedte, több-kevesebb valószínűséggel megállapíthattam, hogy az ötéves Mikivel állok szemben, Magda kisebbik unokájával. Kaput nyit és rögtön lelkendezve kiált: „Gyere, gyere, Jancsi bácsi, nézd meg a fenyődet! A nagyi rám bízta a nevelését, naponta megöntözöm ám.”

Hát igaz, a kis fenyő valóban cseperedett pár centimétert és tele volt halványzöld friss rügyekkel. Most már minden reményünk meglehetett, hogy tovább fejlődik, növekedik, és évek múlva sudár, derék, fiatal fenyőfa lesz a kis karácsonyfából. Hamarosan előkerült a kilencéves Gabi is, a nagyobbik unoka. Amikor látta, hogy a fenyőt vizsgálgatom, megszólalt: „Az idei karácsonyfádat ugye nekem adod, Jancsi bácsi? Azt én akarom felnevelni.”

Megígértem, és ilyenformán az idei kis fenyőmet Gabi kapja. Nomármost. Isten látja lelkemet, szeretnék még jó néhány fenyőcskét szállítani felnevelés céljából, egyik évben Mikinek, a másikban Gabinak, de vajon hányat még — ki tudja? És ilyenformán nem nehéz elképzelni, hogy húsz év múlva Miki, amikor már huszonöt éves fiatalember lesz, egyszer odavezeti a menyasszonyát a kis fenyőcsoporthoz, amelynek utánpótlásáról akkor már — sajnos —, régóta nem én gondoskodom, és azt mondja: „Nézd, szívem, ezeket a fenyőket valami Jancsi bácsi nevű nagybátyámtól kaptam, az ő icipici karácsonyfái voltak, én neveltem őket nagyra — és egy kiáltás a ház felé: „Te, Gabi, hogy is hívták azt a Jancsi bácsit a másik nevén?” — mire a huszonkilenc éves Gabi kijön a házból a fiatal feleségével, és azt mondja: „Hogy a Jancsi bácsit hogy hívták a családi nevén? Várj, megkérdezem anyutól, mert én már nem tudom...”

Aztán, további évtizedek múlva, a Miki-unokák és a Gabi-unokák már körülbelül így mesélik majd a közben hatalmassá nőtt fenyő történetét a saját unokáiknak: „Látjátok, gyerekek, ezeket a nagy fenyőket valamikor egy Jancsi bácsi adta, amikor még kicsinyek voltak. Ennek a Jancsi bácsinak hosszú fehér szakálla volt, mint a mikulásnak, és neki minden karácsony éjszakáján egy angyal hozta a karácsonyfát, direkt az égből, gyönyörűen feldíszítve. (Ó, Széna téri piac! — gondolnám én, haló poraimban, ha ezt hallanám.) De tudjátok, az a bizonyos Jancsi bácsi előbb lezabálta mind a cukrot és csokit, csak aztán adta oda a fenyőt üresen, mert egy önző vénember volt.”

És így terjed tovább a délceg fenyő és egy önző vénember története, évtizedeken, nemzedékeken át, az idők végeiglen. Viszont én így leszek halhatatlan. Sőt, talán: legenda.

Fóthy János

A TETTEK EMBERE

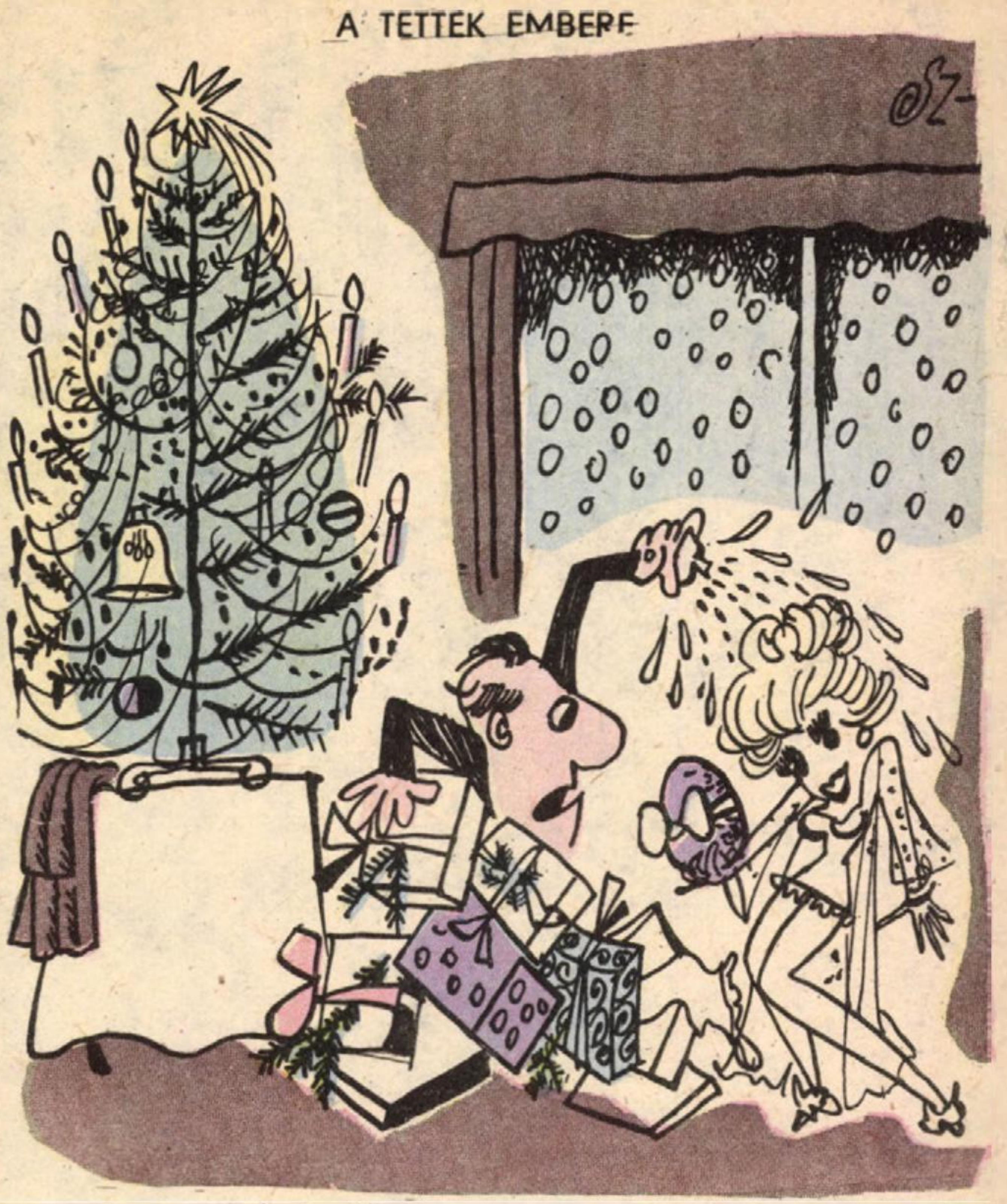

– Intézzük el egyben a húsvetot is!

MAGYAR FOCISTÁK KARÁCSONYA DÉL-AMERIKÁBAN

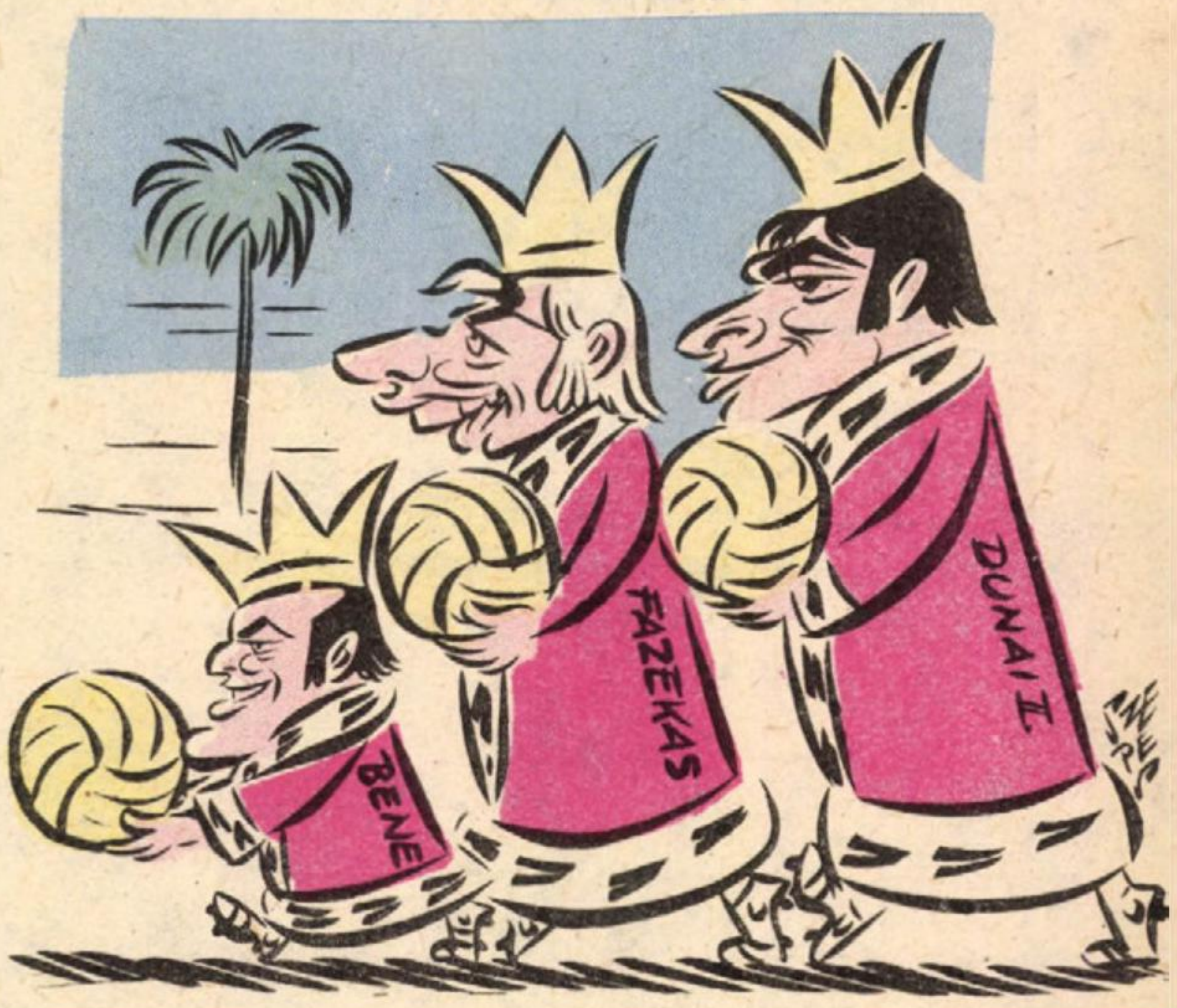

– A három (gól)király, mi vagyunk!

Karácsonyi anekdoták

Jókai Mór feleségével, Laborfalvy Rózával, az egyik karácsonykor vidékre utazott, hogy ott majd alaposan kipihenik magukat. A vacsora után kiültek a teraszra. Gyönyörű látvány volt: hópelyhek szálltak, a fák kristályként remegtek a zúzmarától.

— Az ilyen csendes békesség a legnagyobb boldogság! — jegyezte meg Jókai.

Ebben a pillanatban behajtott az udvarba egy csilingelő szán, emberek ugráltak le róla.

— Csak a szomszédok! — jegyezte meg a házigazda.

A három érkező vidám lármája felverte a házat. Jókai fásultan válaszolgatott a hódoló vidékieknek. Közben újabb szán érkezett, négytagú családdal.

— Vendégek? — kérdezte Jókainé.

— Nem, csak a szomszédok — volt rá újra a válasz.

Később az udvart elárasztották a szánok, a két nagy szoba megtelt vendégsereggel. Jókai már a fejét fogta, a házigazda csillapítgatta:

— Nem tehetek róla, itt ez a szokás.

— És ha bezárnátok a kaput? — kérdezte Jókai a következő napok nyugalmára gondolva.

A házigazda elcsodálkozott:

— Hiszen van kezük és kinyithatják!

Jókai összenézett a feleségével, majd szobáikba vonultak, ahol gyorsan csomagolni kezdtek, miközben dermedten hallgatták a falrengető lármát, nevetést, búcsúzkodást: „Csak pihenjetek! Majd jövünk holnap is!” Jókaiék pedig akkor éjjel hazautaztak Pestre. Jókai hazaérve levelet menesztett barátjához, melyben ez állt:

„Kedves barátom! Éjjel elmentünk. Kérni akartalak, hogy engedj ki a kapun, de aztán eszembe jutott, hogy nekem is van kezem és magam is ki tudom nyitni...”

Dumas, a nagy francia író karácsonykor levelet kapott kiadójától. Nagy meglepetésére a levélben 1000 frank volt elhelyezve, mellette néhány soros írás: „Fogadja szeretettel a Jézuskától!”

Két hónap múlva, februárban Dumas beszállította elkészült regényét a kiadónak. Az elszámolásnál az előleglistán egy 1000 frankos tétel is szerepelt.

— Mi ez? — kérdezte az író, homlokát ráncolva.

— Az 1000 frank, amit karácsonykor küldtem előlegül! — válaszolta a kiadó.

Dumas felkapta a fejét:

— Azt nem ön küldte nekem, hanem a Jézuska. Levonni is ő fogja!

*

Balzac fűnek-fának tartozott, hitelezői elől a szobájából nyíló pincébe bújt el. Karácsonykor kopogtak az ajtaján, mire gyorsan leosont a pincébe. Fogalma sem volt arról, hogy egyik tisztelője karácsonyi csomaggal lepi meg. A belépő az üres szobában kiabálni kezdett, de mert választ nem kapott, a csomagot letette az asztalra és eltávozott. Az ajtó csukódására Balzac előmerészkedett a pincéből, s amikor a csomagot meglátta, kétségbeesve a fejéhez kapott és felkiáltott:

— Úristen, megőrültek a hitelezőim! Jövőre kihez fordulok kölcsönért?

(Dénes Géza gyűjtése)

TÉLI SZERELEM

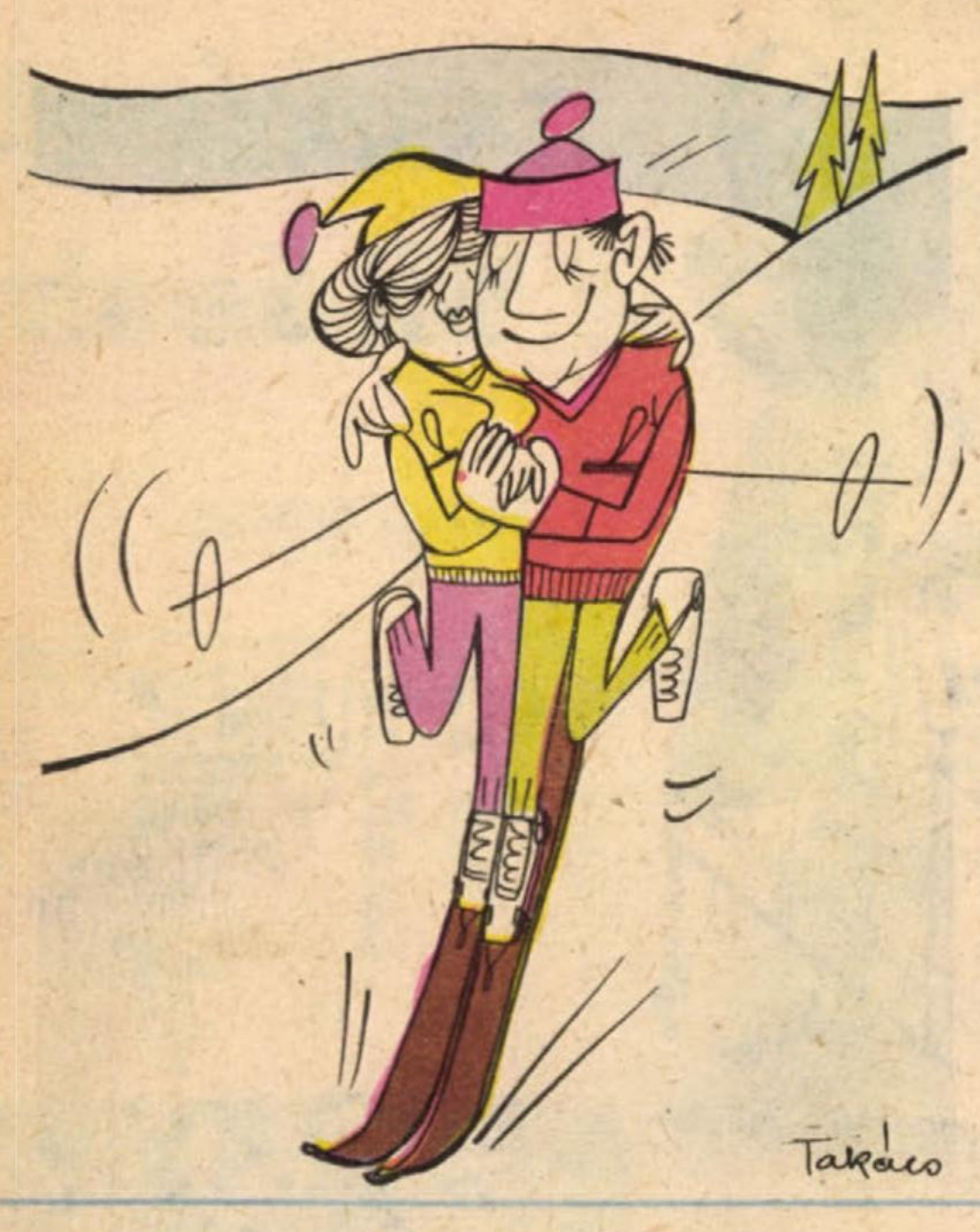

KARÁCSONYI ÁLOM

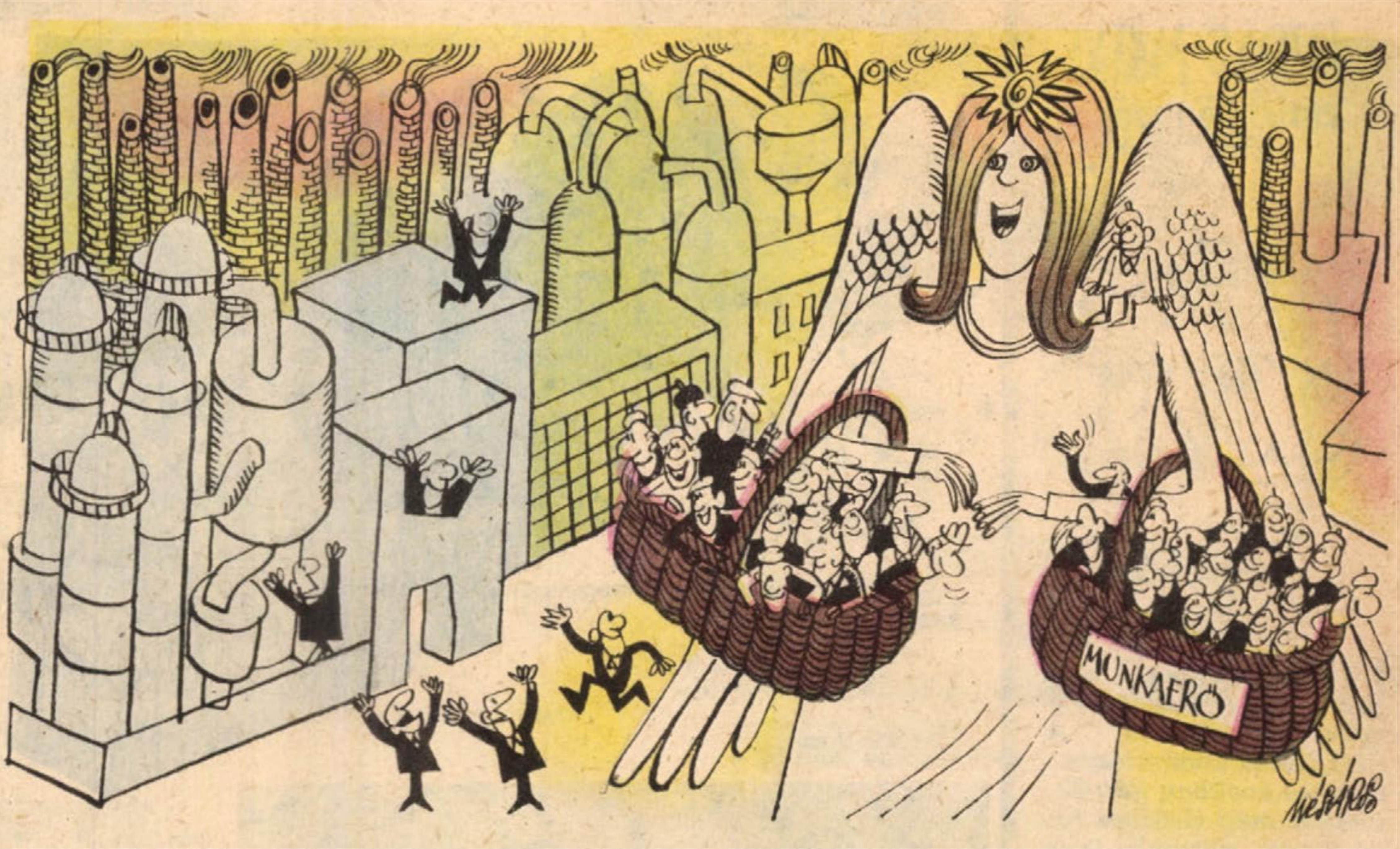

APASÁGI KERESET

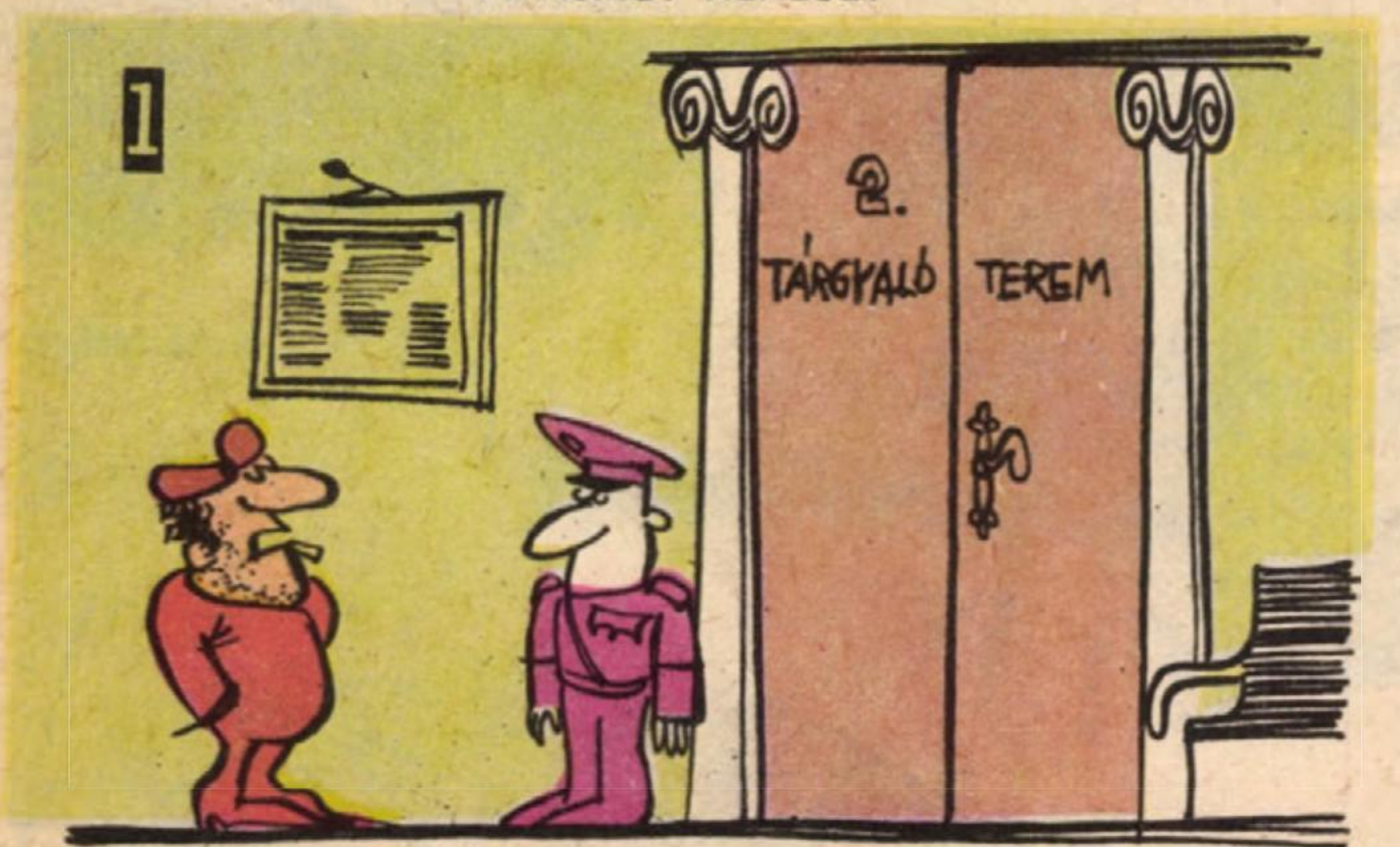

– Megmondaná, hol tárgyalják a gyerektartási pert?

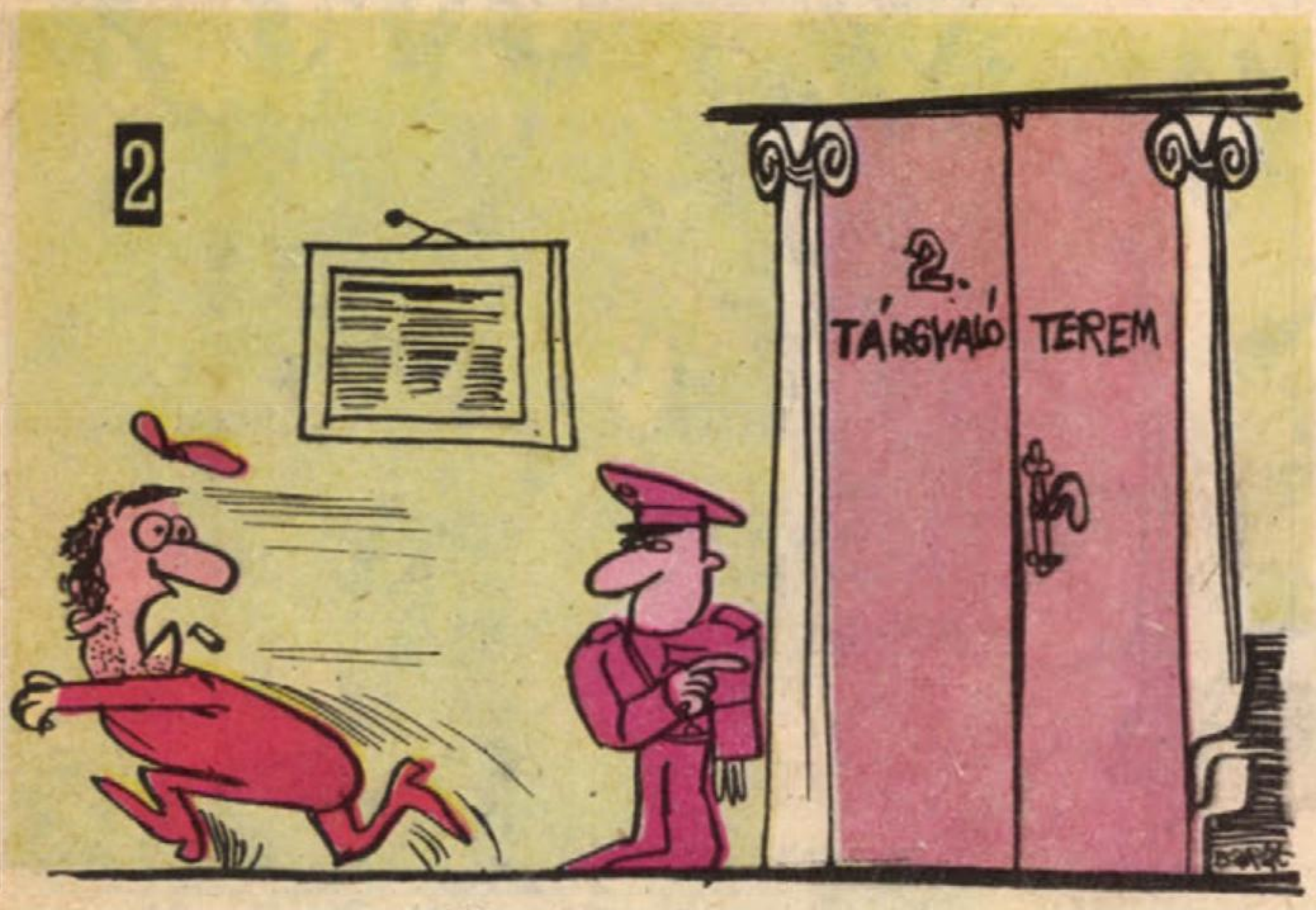

– Köszönöm szépen!

LEÁNYKÉRŐBEN

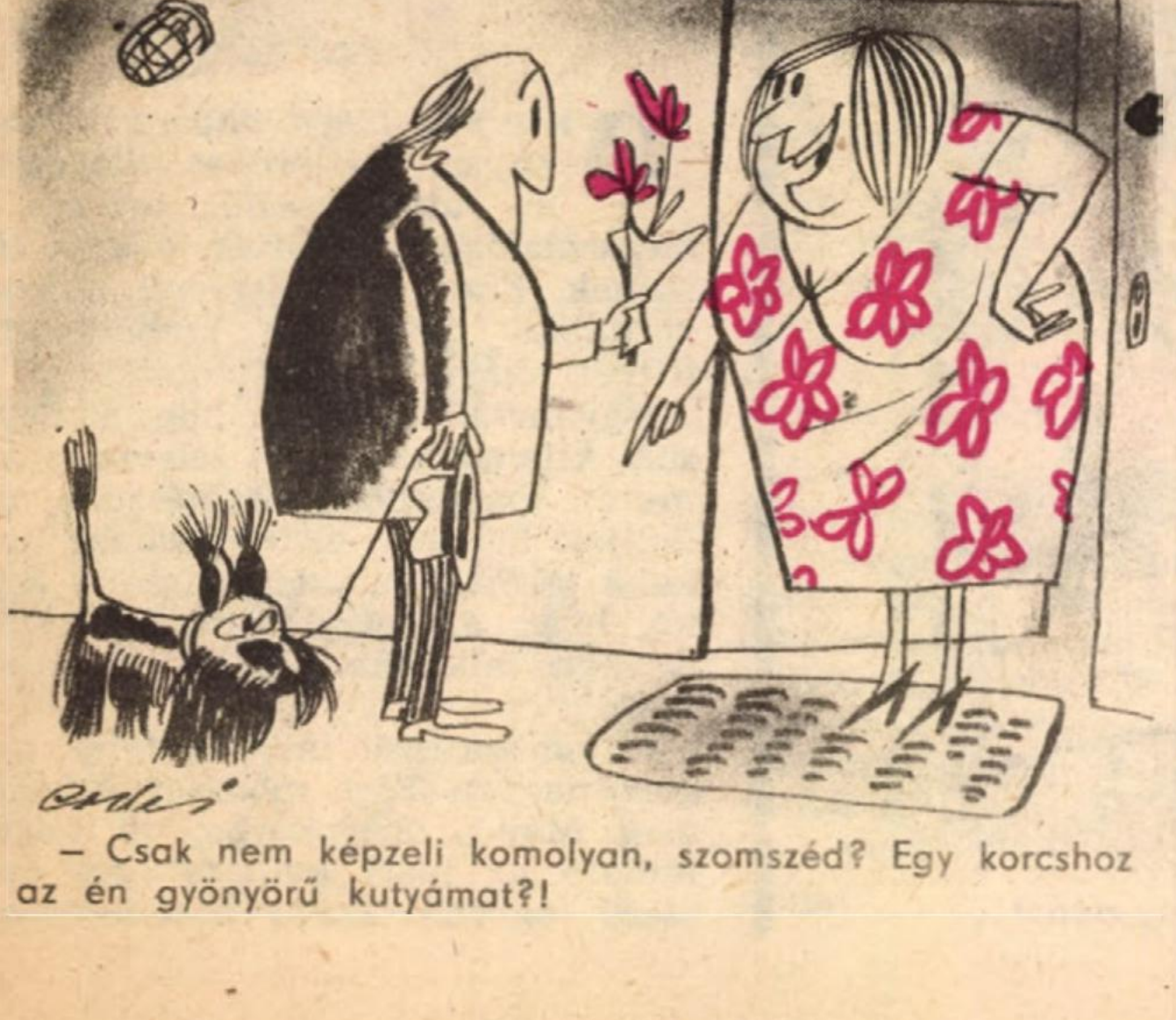

– Csak nem képzeli komolyan, szomszéd? Egy korcshoz az én gyönyörű kutyámat?!

a LEGSZEBB ÖRÖM

A nagy szeretetkampány idején az egész ország azon töri a fejét, mivel szerezzen örömet szeretteinek és nemszeretteinek. Az örömszerzés nagy gond, nem beszélve a költségekről. Pedig a megoldás egyszerű. Én például úgy jöttem rá, hogy fiammal róttam a várost, nézettem vele a kirakatokat, hogy kiszedjem belőle: minek tudna a legjobban örülni. Órákon át gyalogoltunk eredmény nélkül, amikor megcsúsztam, és mintegy két méteren fényesre töröltem az aszfaltot. Fiam szeméből kipotyogott a könny a nevetéstől. Nincs az a villanyvasút, amely ekkora örömet szerzett volna neki. El is határoztam, hogy karácsony este legalább háromszor elvágódok neki a nagyszobában...

Így jöttem rá arra, amit a tudományos tétel is leszögez: legszebb öröm a káröröm. Ezért tehát az igényes ember kárörömet szerez, mert annak még az is tud örülni, aki egyébként semminek nem tud.

Ki is dolgoztam a kárörömszerzés néhány módozatát, melyet most közreadok, hátha örömet szerzek vele olvasóinknak.

Egy feleségnek például a következőképpen lehet kárörömet szerezni: A férj a hivatalban megkér egy kolléganőt, hogy írjon neki egy levelet. Ezt benne felejti a kabátjában, melyet minden feleség véletlenül úgyis megtalál. Az asszony izgatottan bontja ki a borítékot, melyben a következő szöveget olvashatja:

„Idefigyelj te kripli! Hiába meresztgeted rám azokat a gülü szemeidet. Mit képzelsz, kellenél te nekem? Egy ilyen szerencsétlen fráter örüljön, hogy él, és legyen boldog, hogy egy olyan csinos asszonyt kifogott magának, mint amilyent te is...”

Nincs az a feleség, akinek könny ne szökne a szemébe a kárörömtől...

A gyereknek minőségi kárörömet lehet szerezni azzal, ha nem tudjuk megoldani a számtanpéldáját. Ez nem lesz nehéz, mert az esetek döntő többségében, úgysem tudjuk megoldani. Ha valaki esti vagy levelező oktatásban vesz részt, könnyen kárörömet okozhat gyermekeinek, ha elbukik a vizsgán. Kisebb kárörömszerzésre az is elegendő, ha a gyerek előtt panaszkodunk, hogy pikkel ránk a tanár.

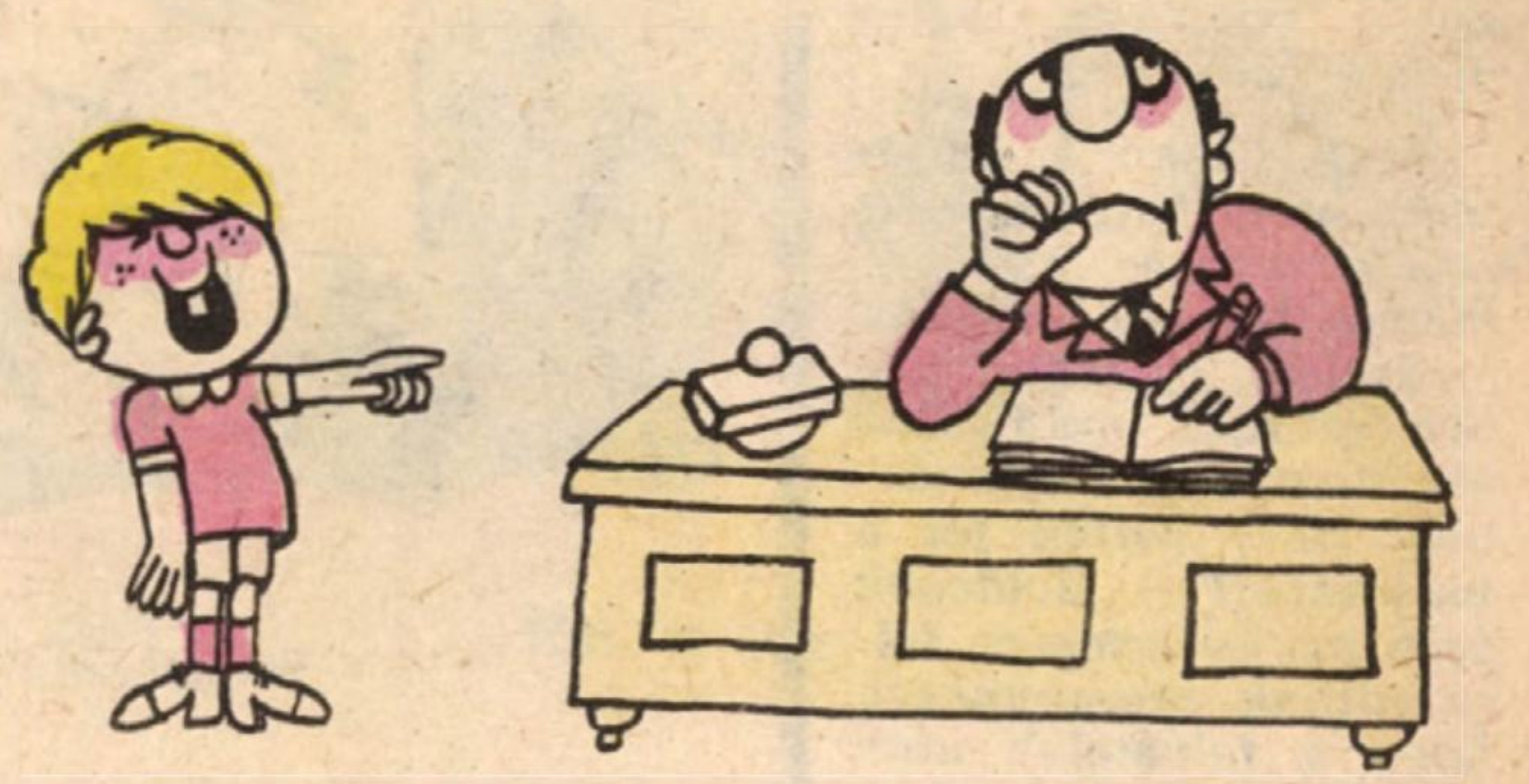

A hivatali kollégáknak óriási kárörömet szerezhetünk, ha elmondjuk nekik, hogy az üzletben selejtes árut sóztak ránk. Ez sem nehéz, mert gyakran úgyis selejtes árut sóznak ránk. Nem rossz módszer elhíresztelni, hogy felterjesztettek minket kitüntetésre, de nem kaptuk meg, mert a felettes szerv elutasította.

Minden férj frenetikus kárörömet szerezhet titkos arájának, ha bevallja neki, hogy a felesége megcsalta. Barátainknak felejthetetlen kárörömet szerez, ha megtudják, hogy pontosan karácsony előtt elveszítettük a pénztárcánkat. Az sem rossz káröröm, ha valaki egy öttalálatos lottószelvényt mutogat, melyet elfelejtett bedobni.

Természetesen az önzetlen, nagylelkű ember az ismeretlenek felé is szórja a kárörömeit. Egy egész busz utazóközönségét meg lehet ajándékozni a kárörömmel, ha az orrunkra csapatjuk a busz ajtaját. Permanens kárörömet szerezhet férfi a férfinak, ha bevallja, hogy kopaszodik és fájnak a fogai. Egy jólelkű nő a karácsony előtti napokban szarkalábakat és ráncokat fest a képére, mert nemcsak örömet, de kárörömet szerezni is szívmelengető érzés.

Egyszerű, de célravezető módszer: vermet ásni másnak, utána beleesni, és a verem fenekére keveredve tovább nyújtózkodni, mint ameddig a takaró ér.

Ősz Ferenc

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

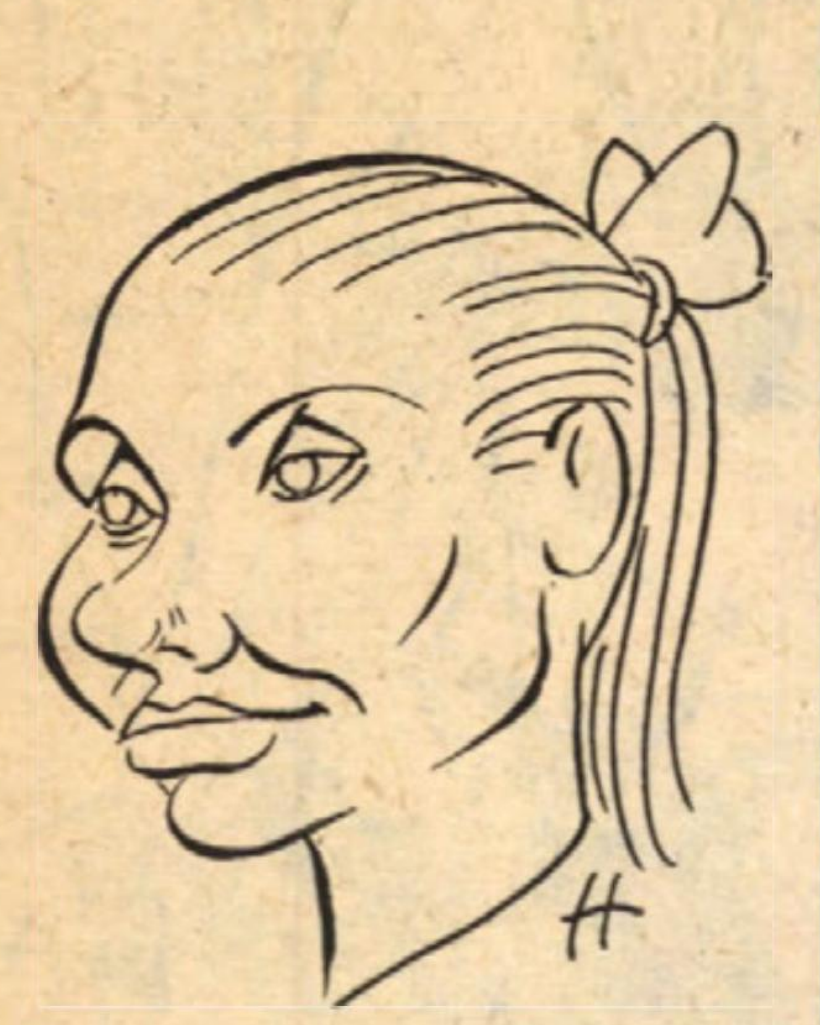

Legszívesebben első filmemre, a Ludas Matyira emlékezem. A film, mint ismeretes, az ötvenes években készült, amikor még elsőéves főiskolások voltunk Soós Imrével. Dabason, ahol a filmet forgatták, a helybeliek, mint az már oly sok színésszel előfordult, bennünket is azonosítottak a szereppel, minket is Dabas környékieknek tartottak. Sűrűn hallottuk a megjegyzést is: „Ott megy a Ludas Matyi, meg a felesége!"

Az első felvételi napon az a jelenet készült, amikor engem az ispán parancsára szekéren visznek a kastélyba, belső cselédnek. Soós Imre, amikor meglátott a szekéren, a forgatókönyv szerint vad dühvel kiáltotta: „Hogy az a tüzes istennyila csapjon bele minden zsivány, dologtalan úrba, ezen a világon!" Mennyi érzés volt Imre kifakadásában! Hogy szikrázott a szeme! Nemcsak szerepmondás volt ez! A szeme tükrözte belső meggyőződését is.

Ránk akkor, érthetően, nagy hatással volt a népszerűség első élménye. Ahogy utánunk fordultak a dabasi utcán és ránk mutogatva mondogatták egymásnak: őket vették fel a masinával! Boldogok voltunk és annyira lelkesedtünk szerepünkért, hogy a felvételek után a szállásunkon mi ketten újra és újra eljátszottuk azt, amit aznap már rögzített a celluloid szalag.

Sokat filmeztem azóta, de a Ludas Matyi és Soós Imre emléke ma is úgy él bennem, mintha csak tegnap fejeződött volna be a forgatás.

Horváth Teri

MEGKÉRDEZTÉK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút modern?

Erdei Sándor:

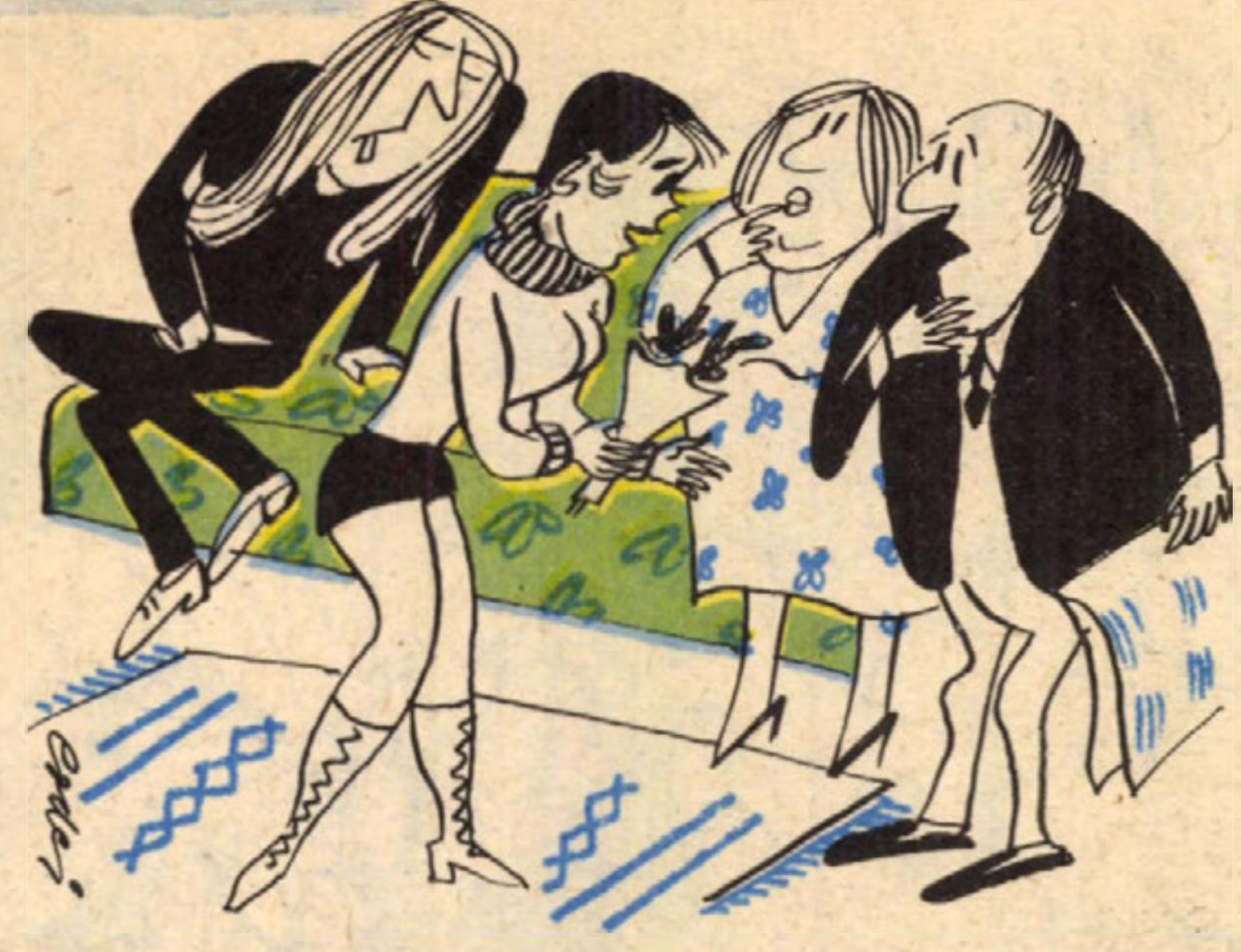

– Azért jöttem, hogy megkérjem a fiacskájuk kezét...

Lehoczky István:

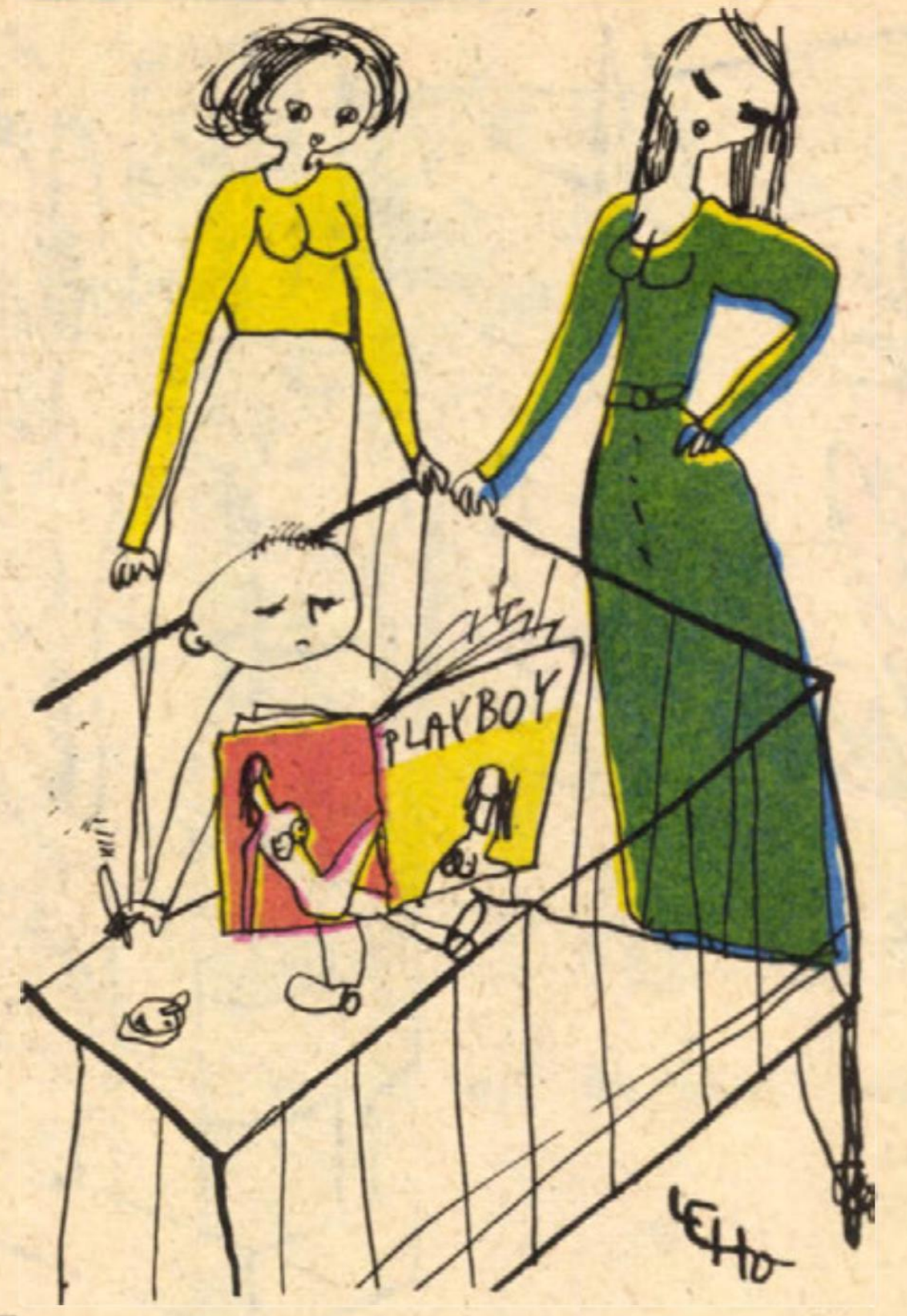

– Majd rájön magától, mi helyes, és mi nem...

Dallos Jenő:

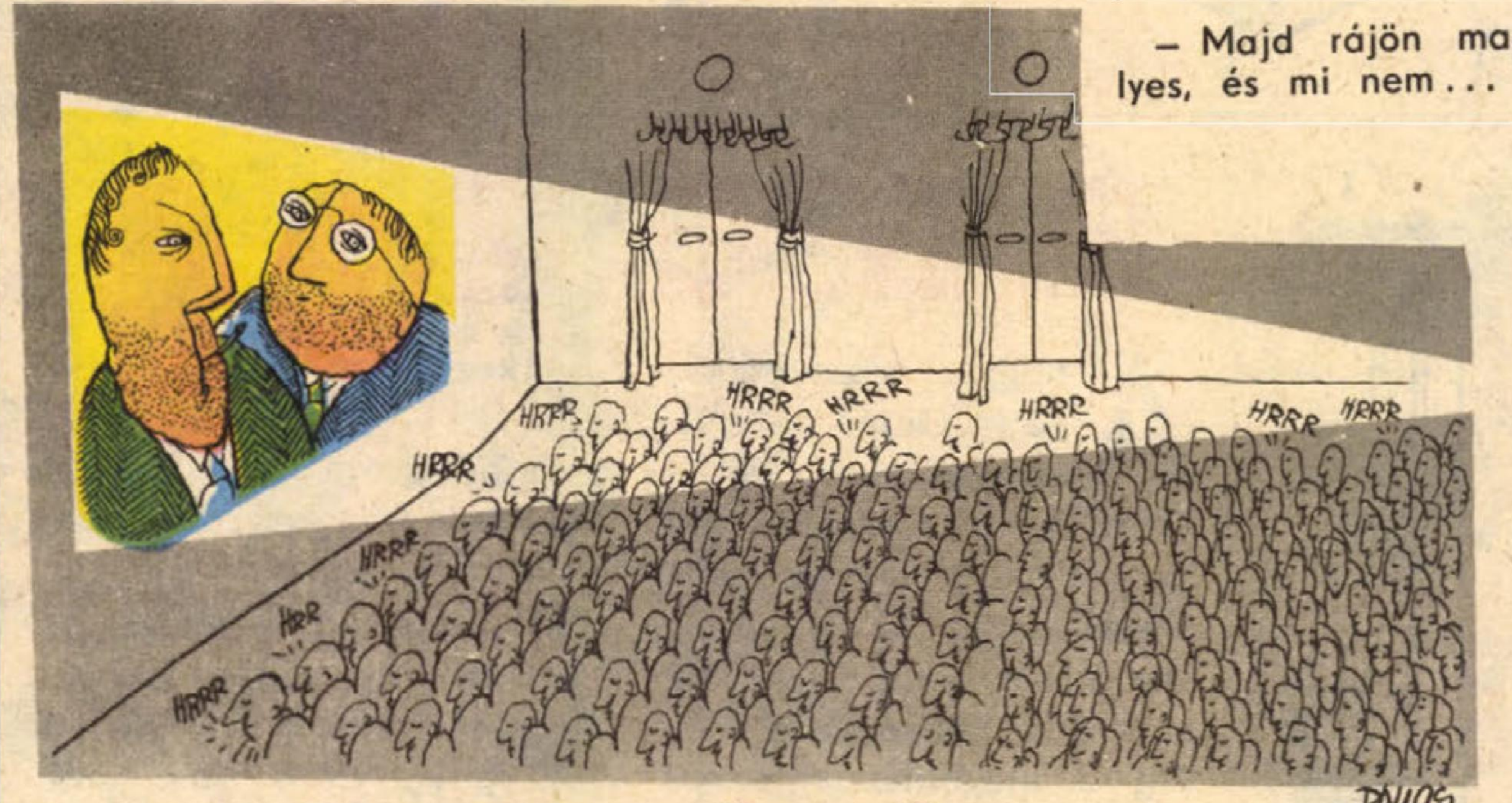

– A fesztiválnyertes film...

Szűr-Szabó József:

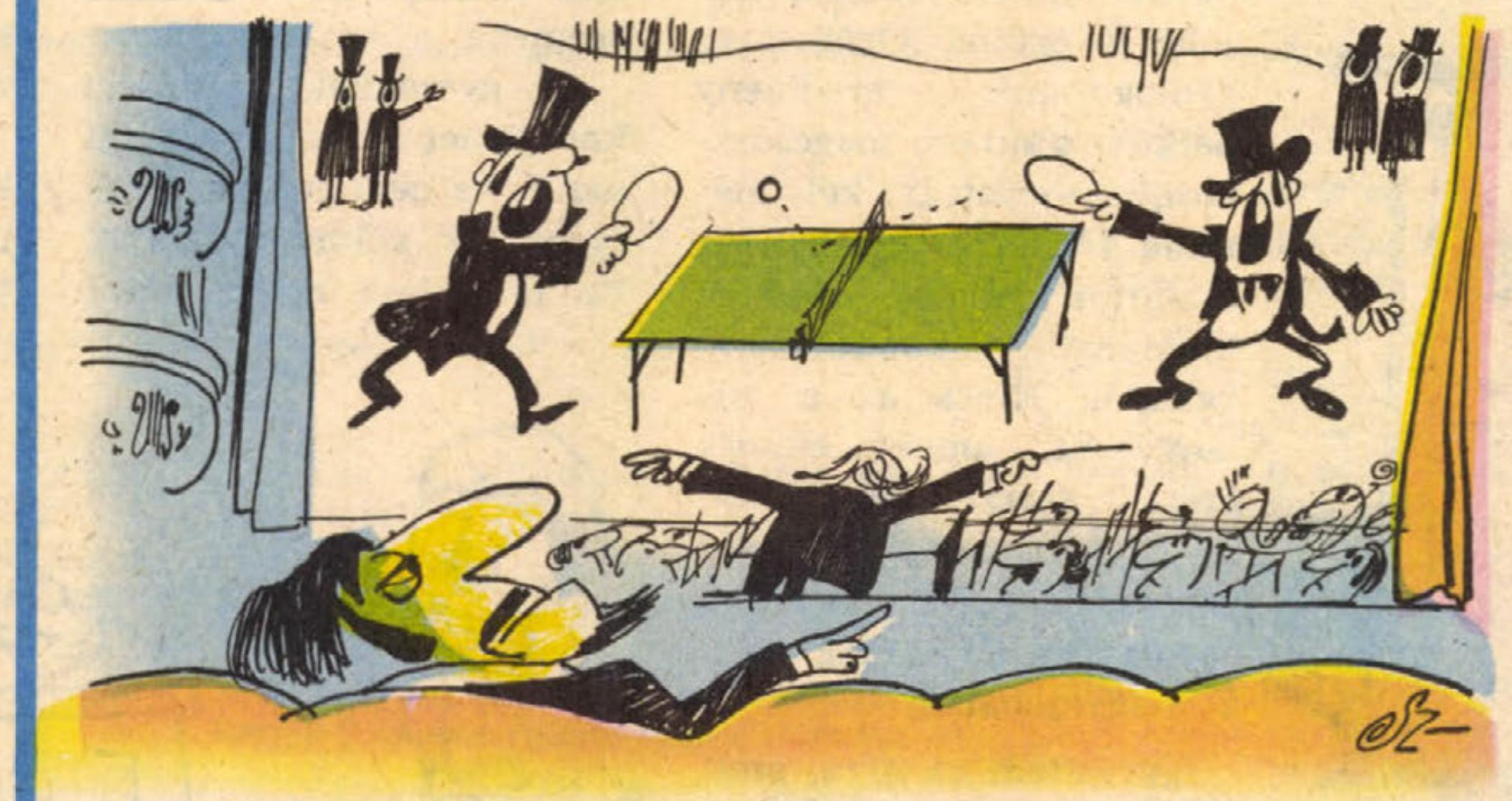

– Formabontó párbajjelenet az „Anyegin"-ből.

Brenner György:

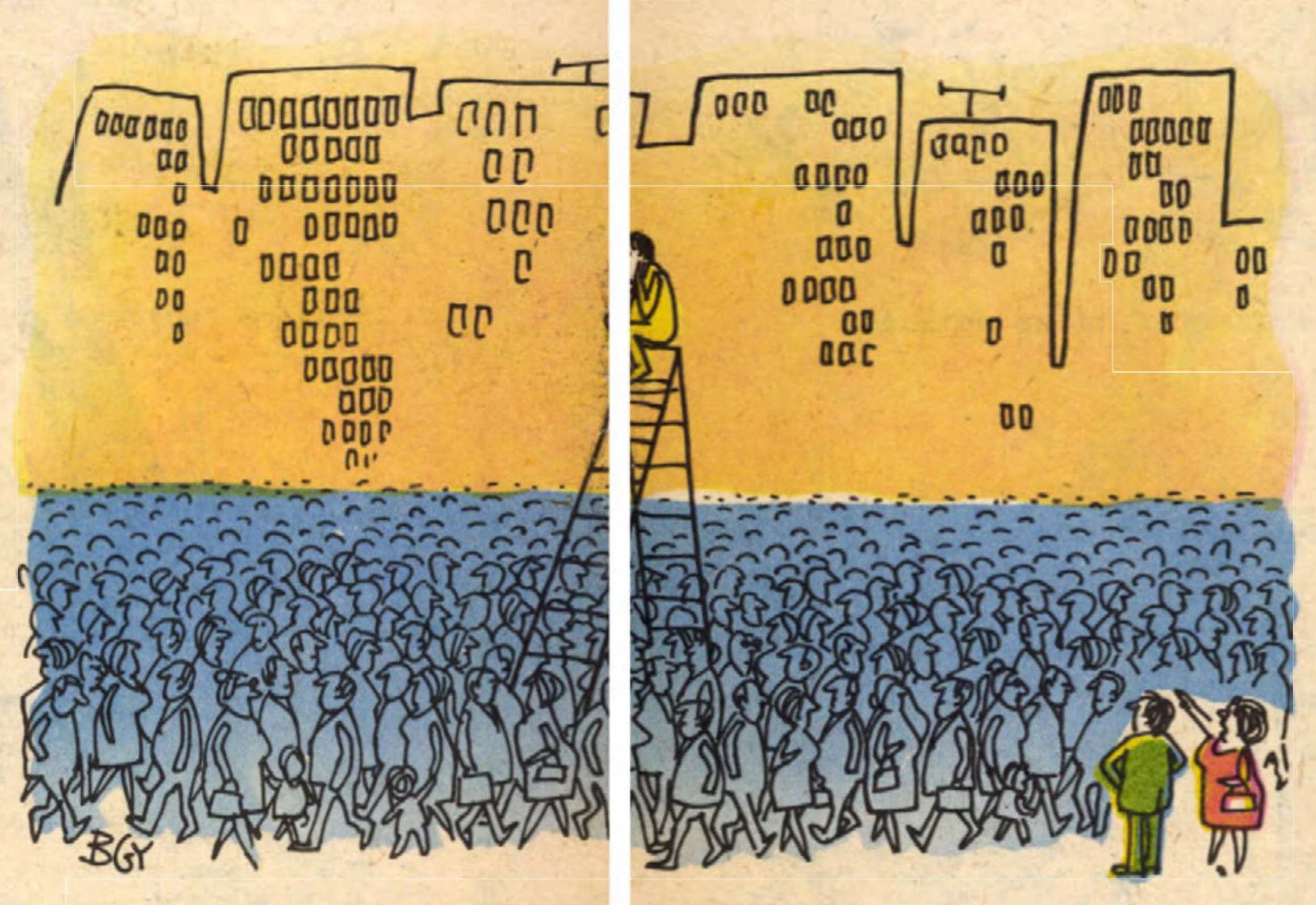

– Az ott a férjem. Elidegenedett.

Mészáros András:

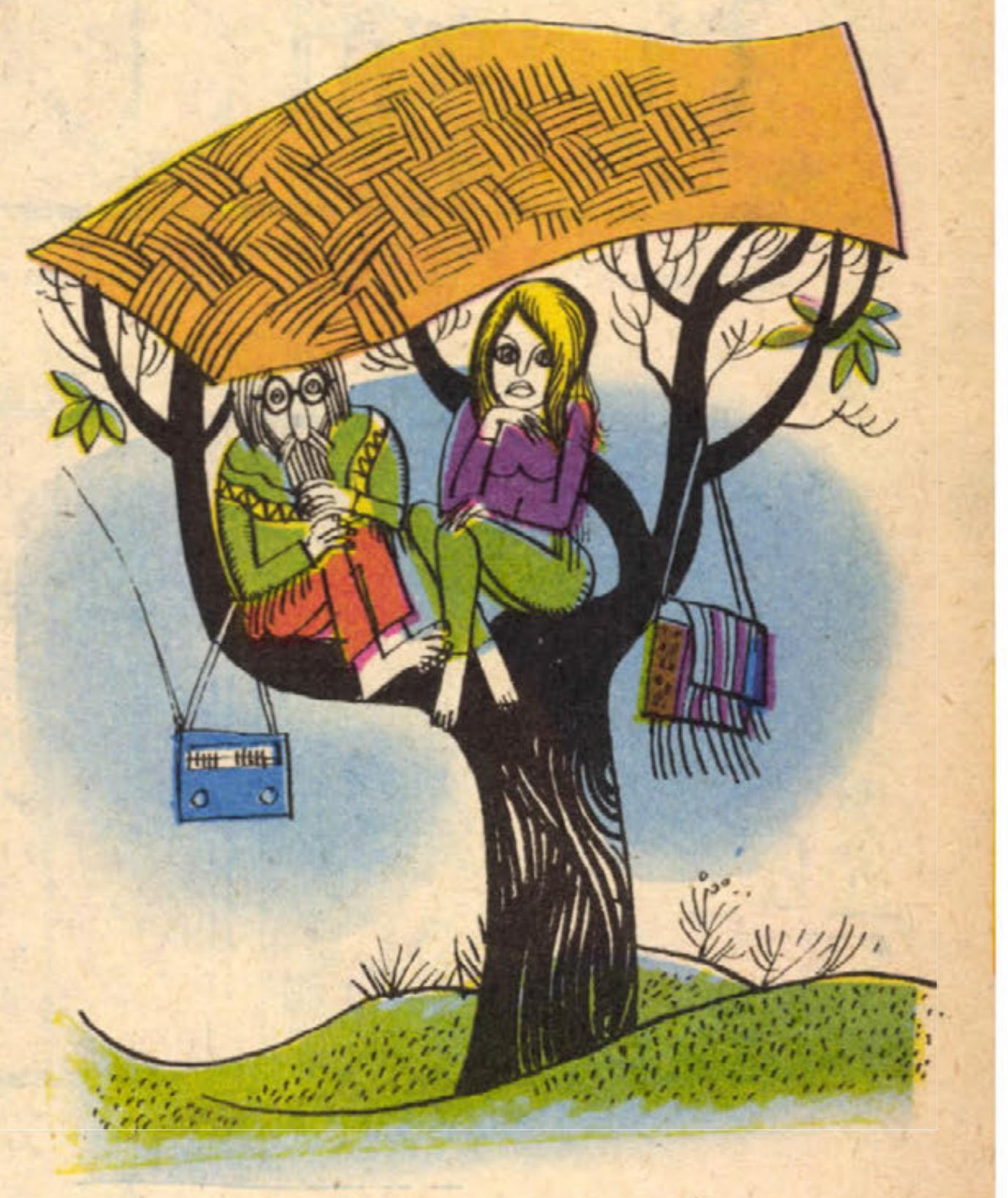

Takács Imre:

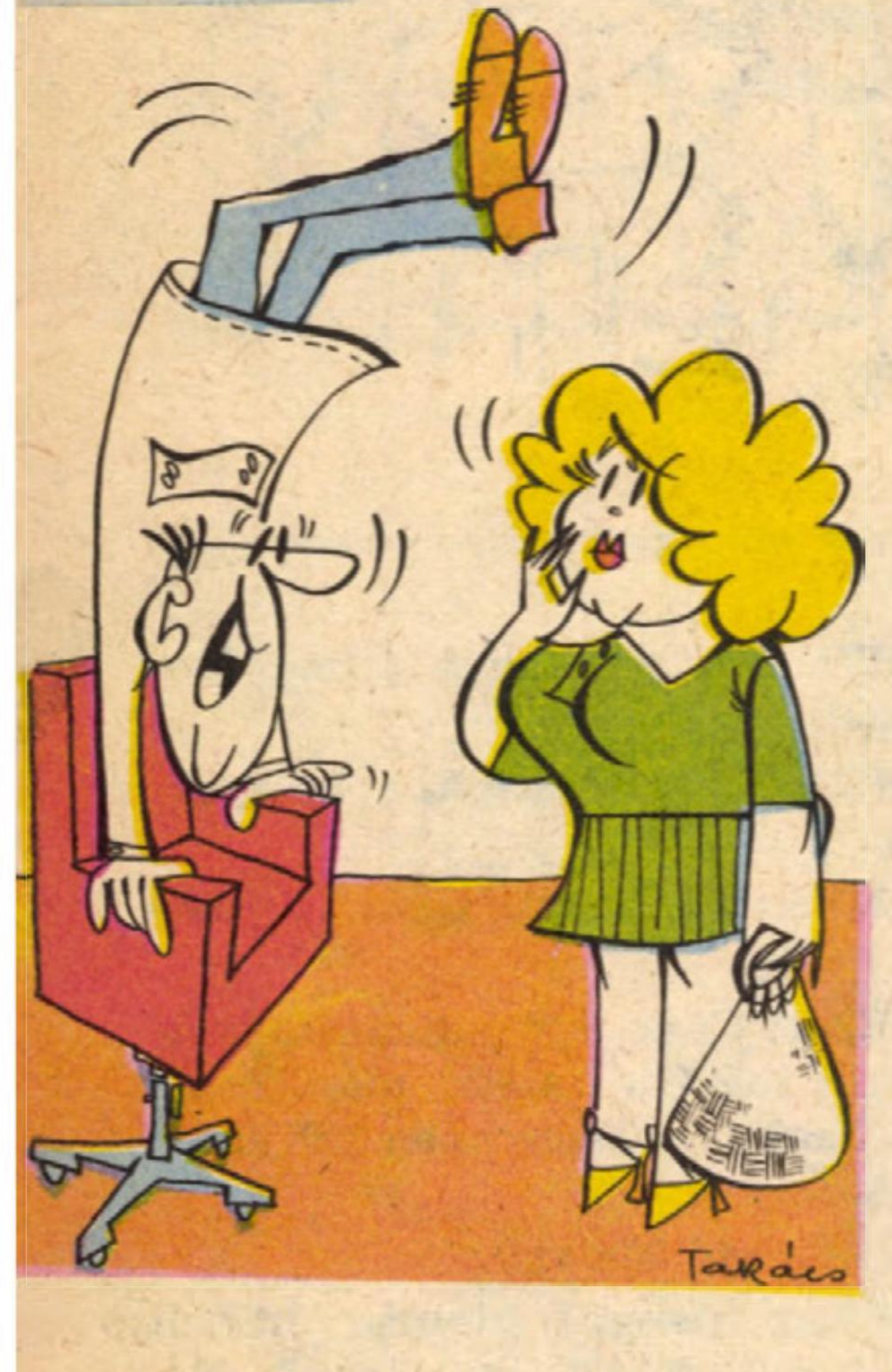

– Ülni nem lehet benne, de így, kézen állva, kényelmes!

Endrődi István:

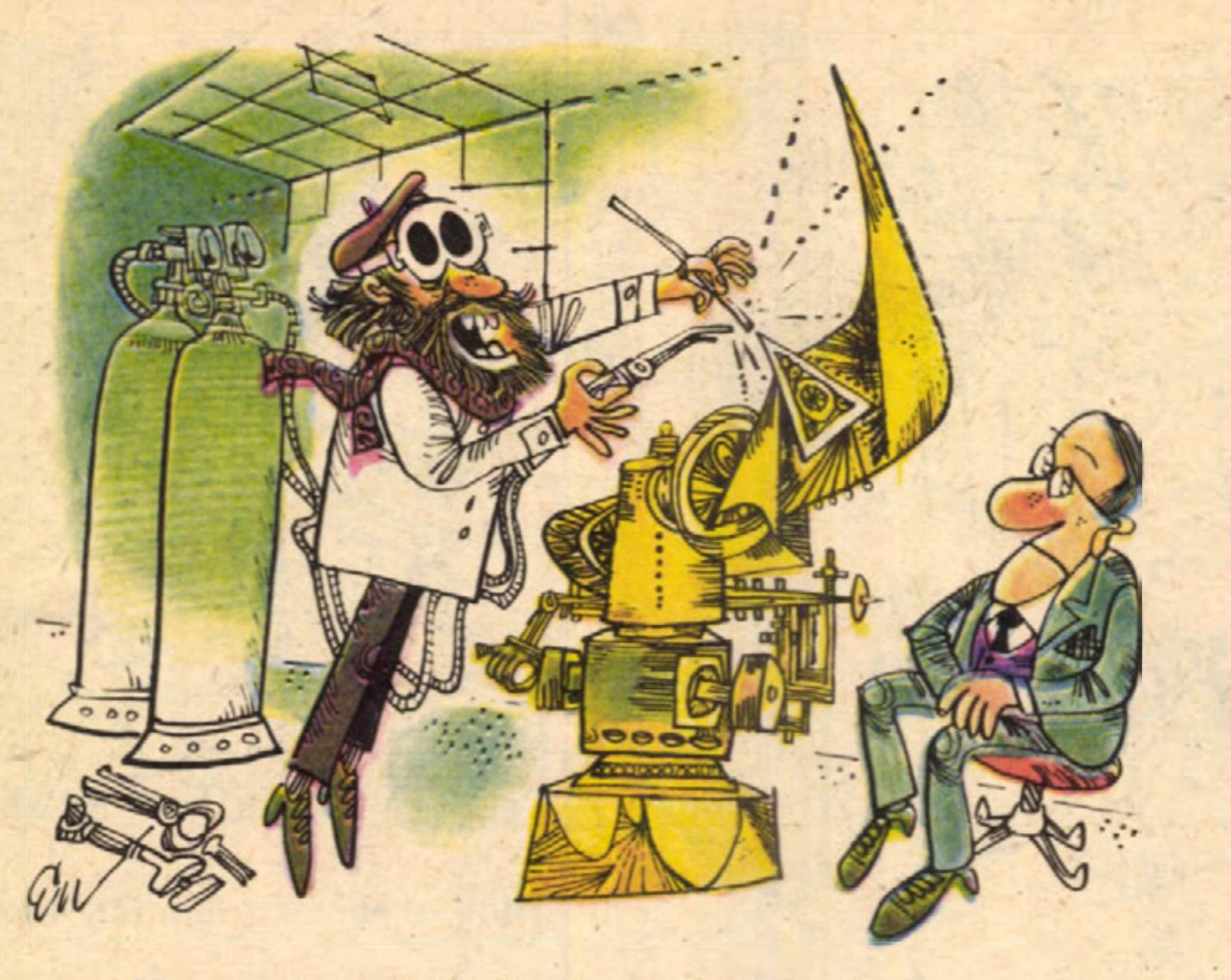

– Uram, importoxigénnel drágább lesz a portréja!...

Hegedűs István:

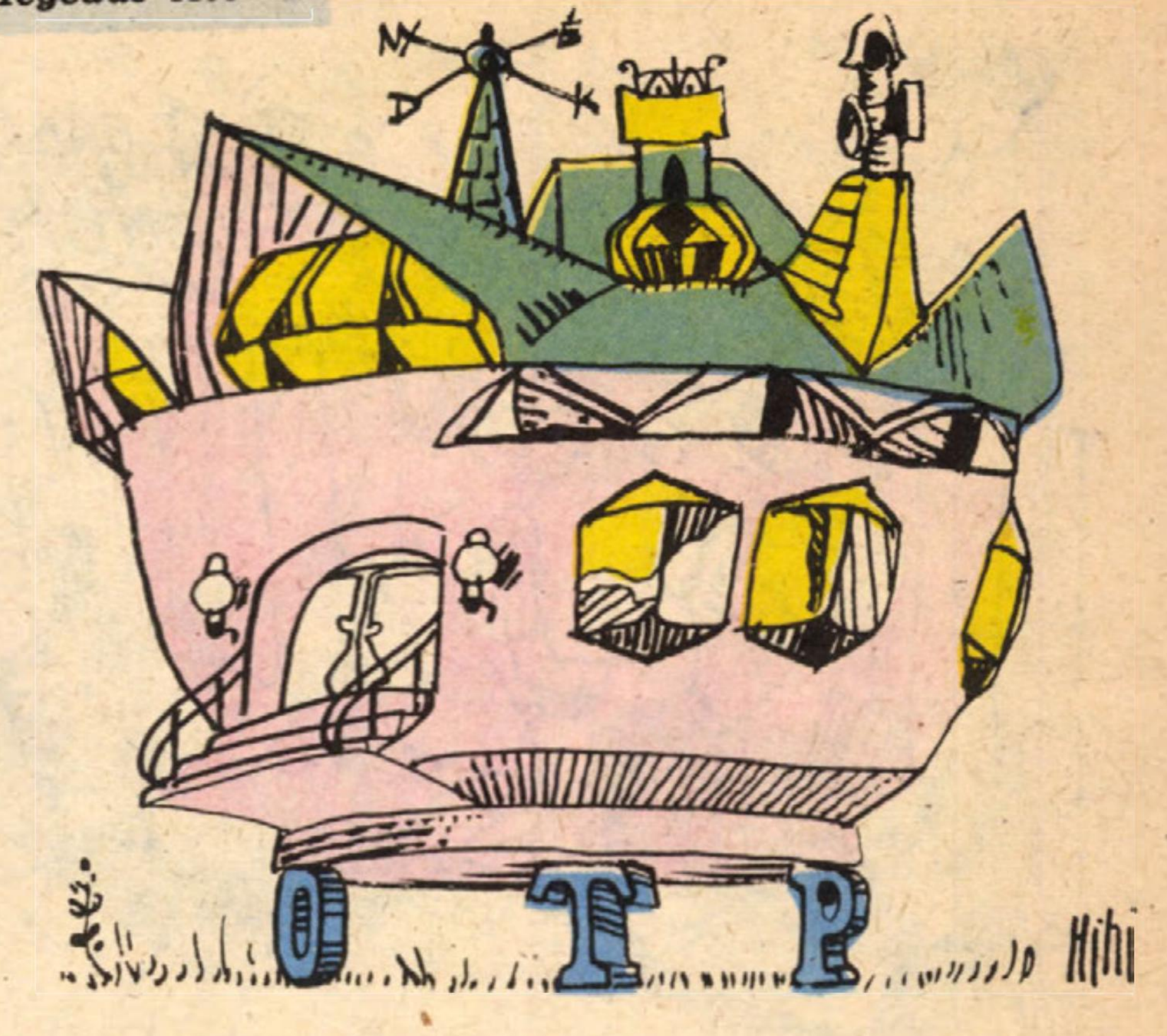

– Három betűre építeni egy kristálypalotát.

Balázs-Piri Balázs:

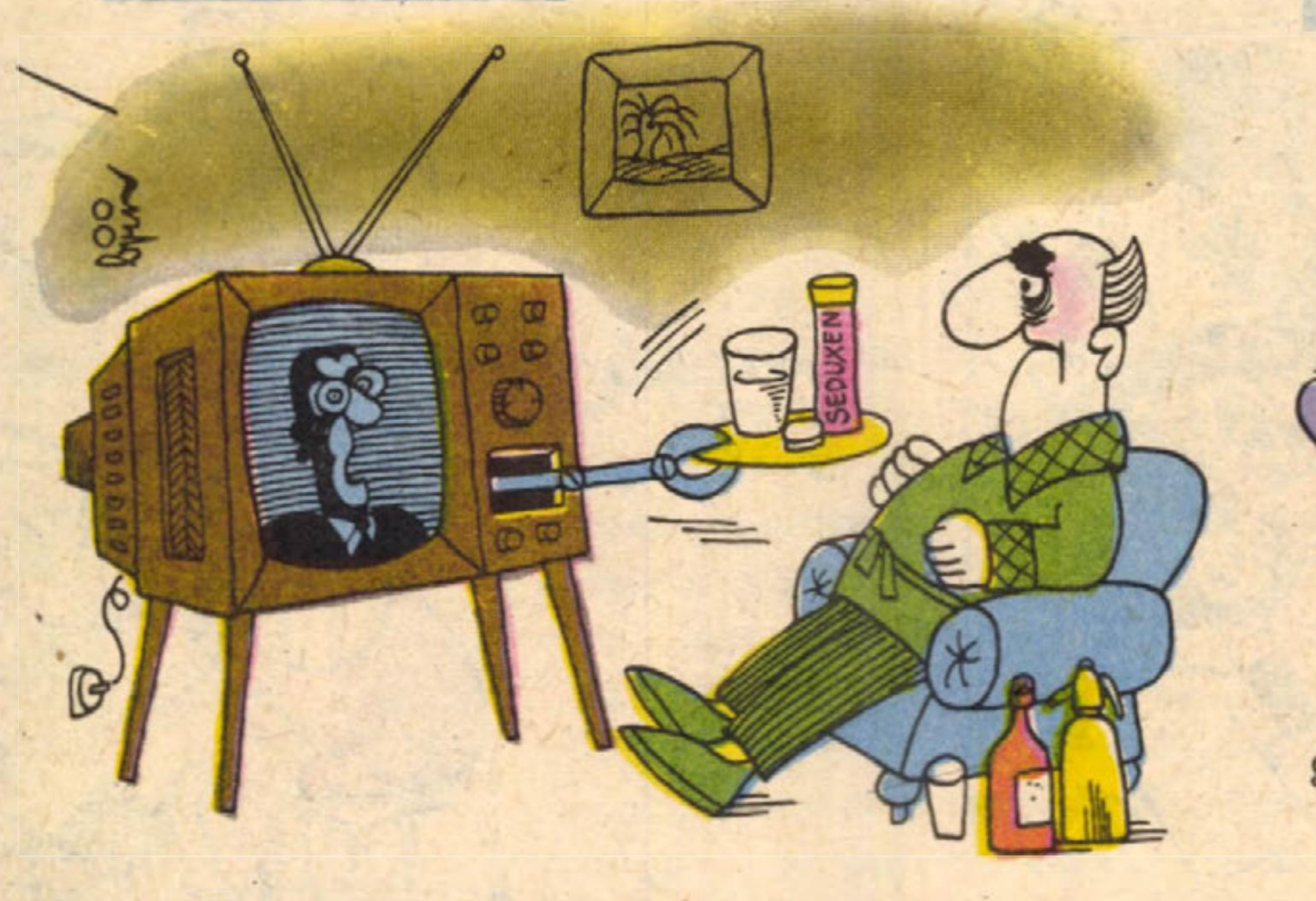

– Olyan tévékészülék, amely automatikusan nyugtatót ad, ha rossz a műsor...

Barát József:

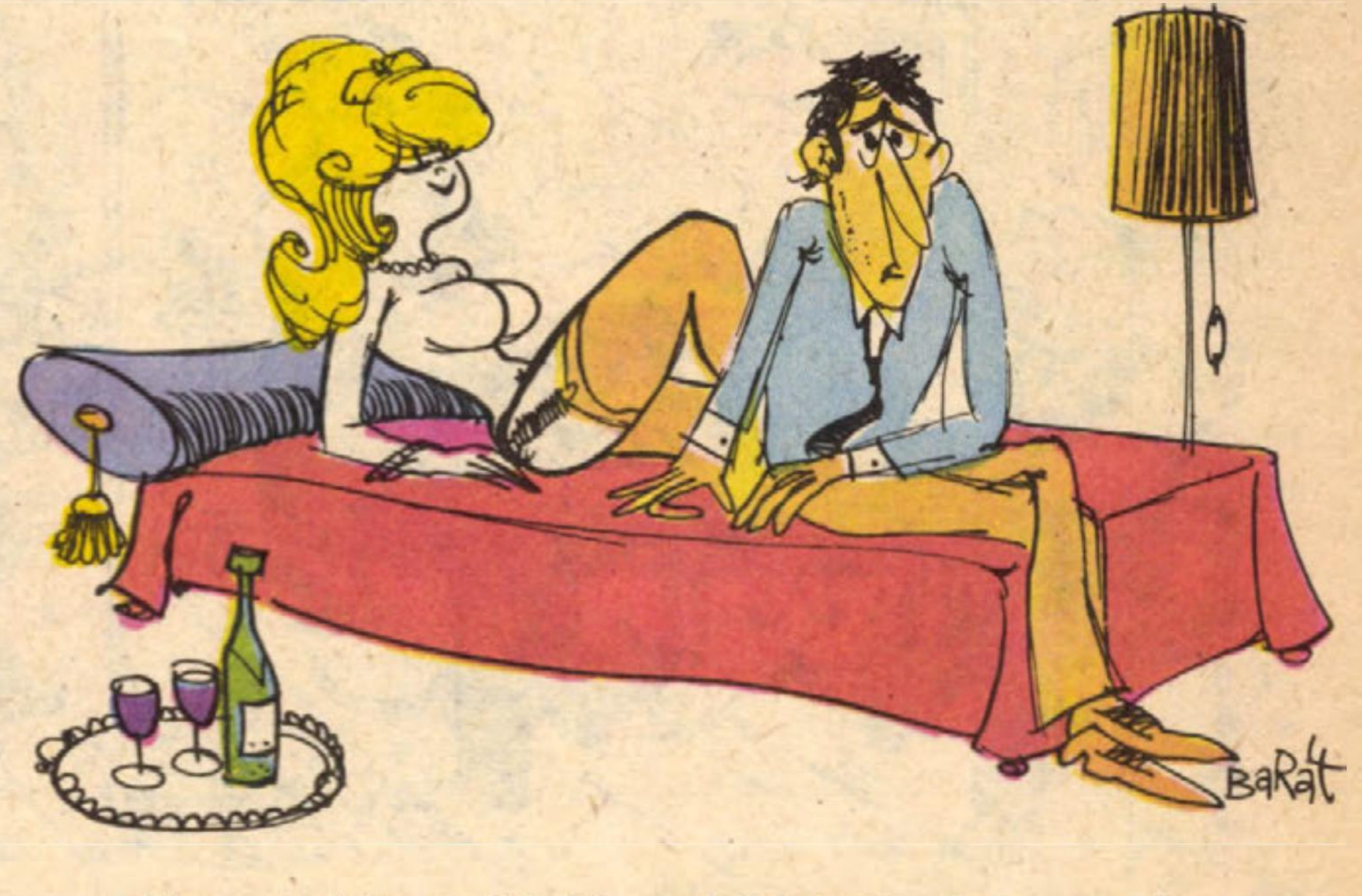

– Nem tudok a kérdésre felelni, mert csupa hagyományos dolog jut az eszembe.

Sajdik Ferenc:

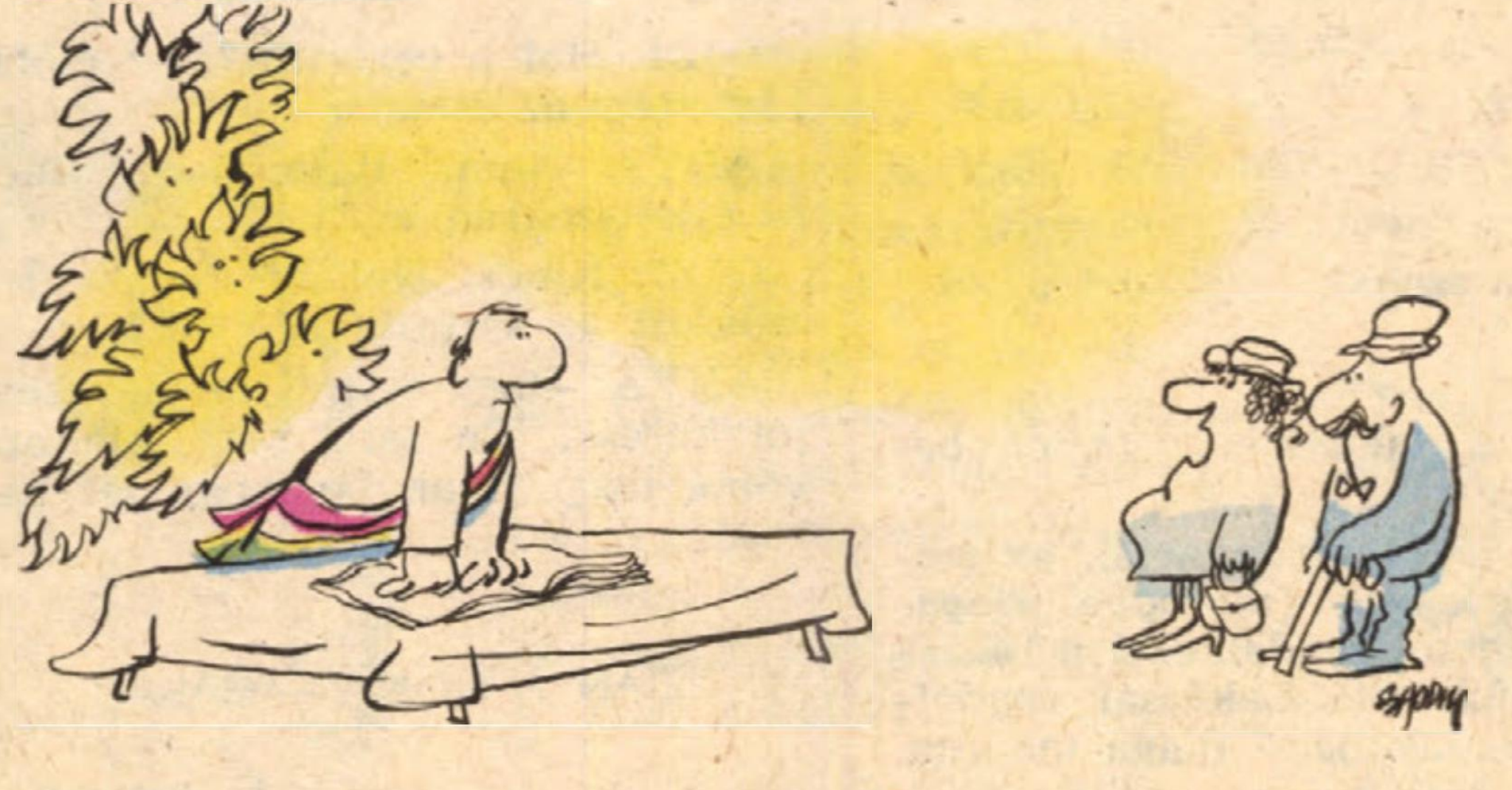

– Mi jöttünk a vőlegény és a menyasszony helyett, mert ők már elutaztak nászútra.

Fülöp György:

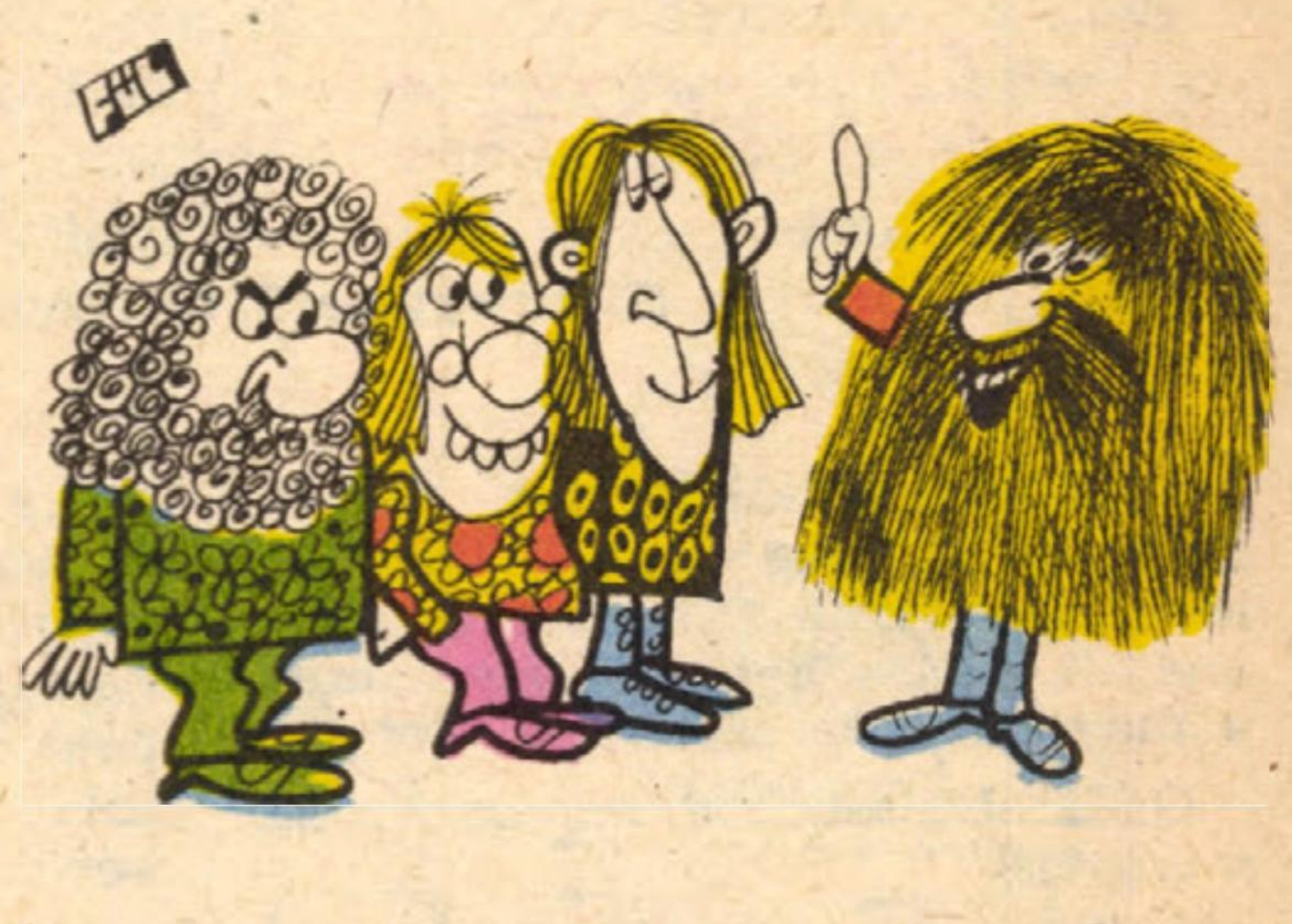

– Hát ha még az ingemet is látnátok!

ELŐSZÖR A SZÍNHÁZBAN

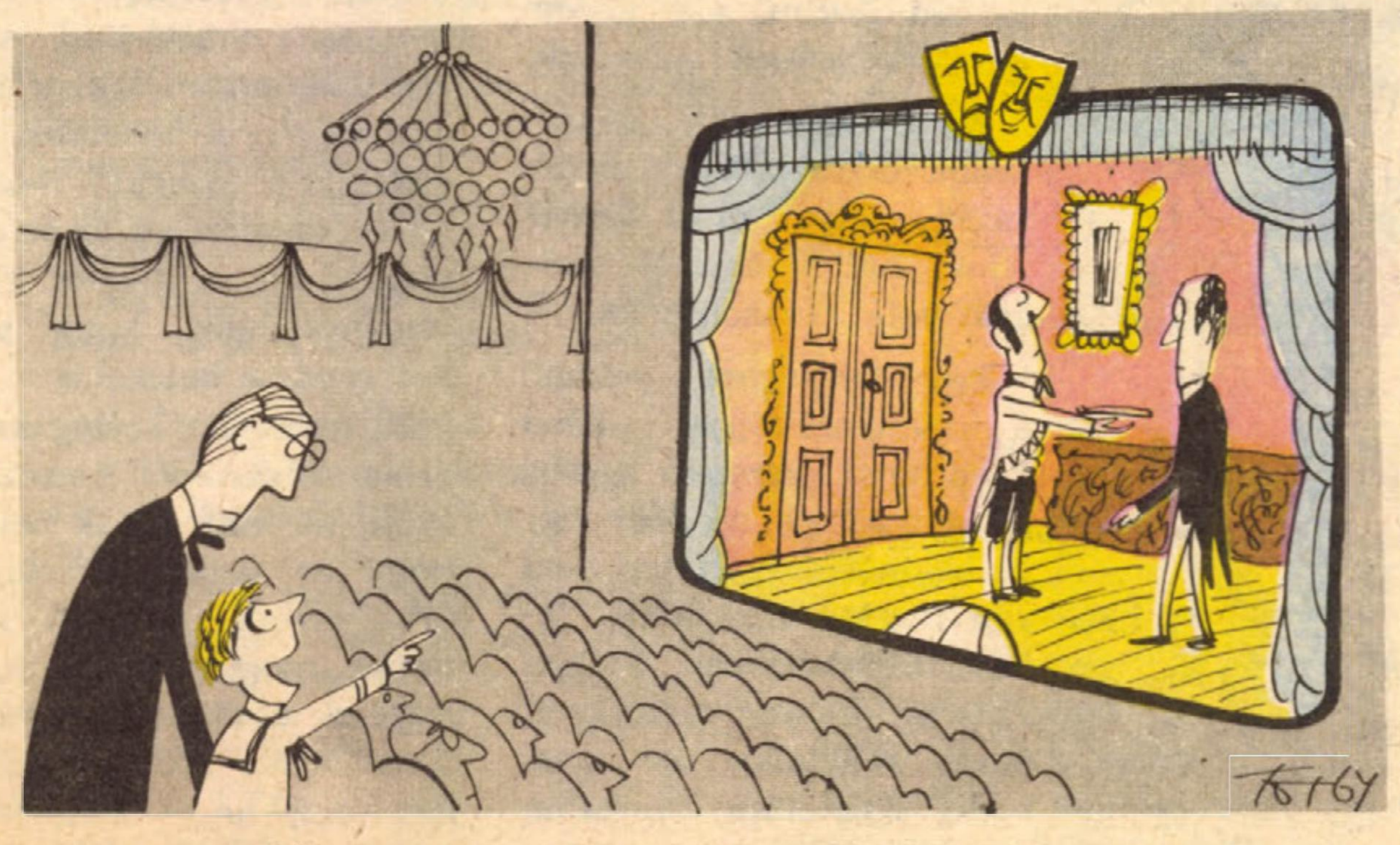

– Nézd, papa, itt óriási képernyő van, és színes az adás!...

Kutyanyelv

Olvasom, hogy Japánban műanyag rendőröket helyeznek az utak mellé, melyek a megszólalásig valódinak, élőnek látszanak. Ezzel a módszerrel akarják kordában tartani a szabályoknak fittyet hányó gépkocsivezetőket.

Ugyancsak olvasom, hogy az Egyesült Államokban ipari televíziós kamerák papundekliból készült modelljeit helyezik el üzemek és hivatalok termeiben, azt a látszatot keltve, hogy a főnök bármikor ellenőrizheti alkalmazottainak a munkáját.

A korszerűnek látszó ötletek mögött nagyon régi módszer húzódik meg. Már a középkorban is megtalálható az ipari kamera őse: egyszerű, egyenlő szárú háromszögben egy szem. Jelentése: Isten szeme mindent lát!

***

Heves vita folyik a dohányzók és a nemdohányzók között egyik napilapunkban. A nemdohányzók törvényes rendeleteket követelnek a dohányzók megfékezésére, hogy ne füstölhessenek kedvük szerint közös, hivatali helyiségekben, se másutt, ahol nemdohányzók is tartózkodhatnak.

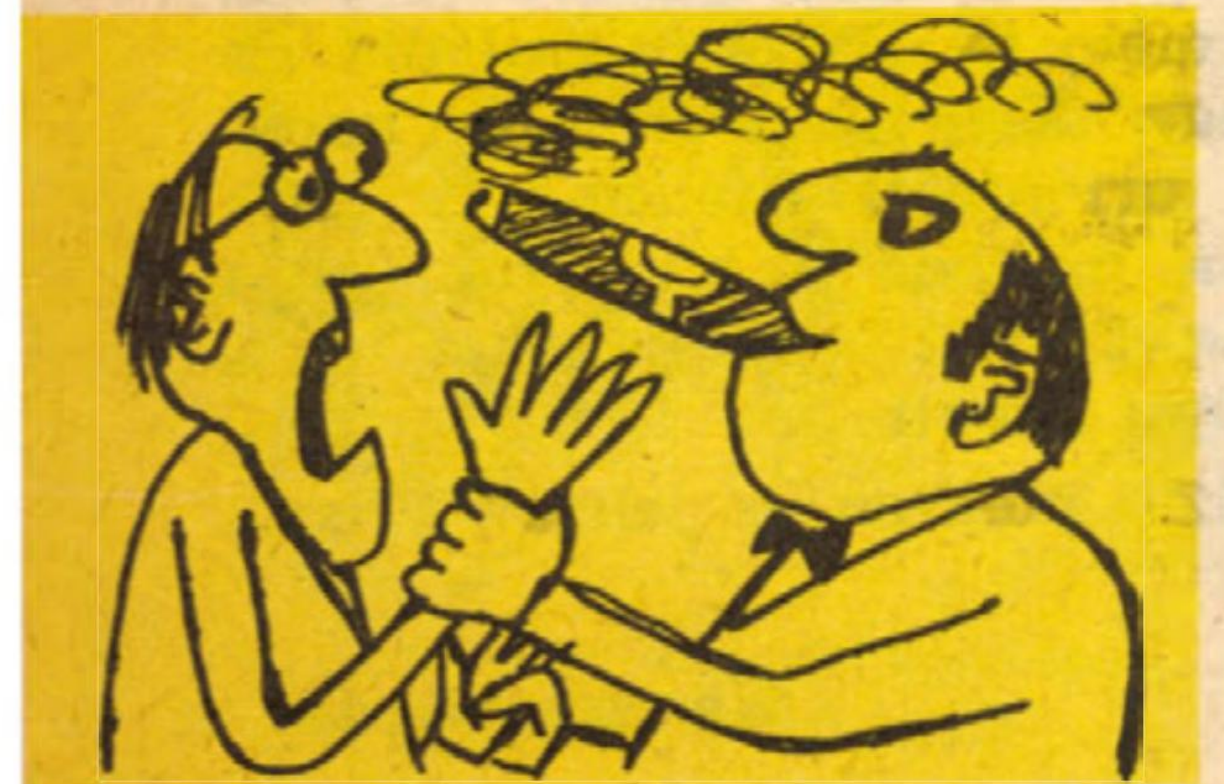

Az egész világon folyó nagy egészségügyi propagandának a dohányzás ártalmasságáról, úgy látszik, már mutatkozik az eredménye. A *nemdohányzók* már nagyon féltik az egészségüket.

Egy régi történet jut eszembe. Alkoholellenes propagandatábla függ egy falon, a táblán ijesztően megdagadt, majd összesorvadt emberi máj anatómiai ábrája, s a felirat a táblán: „Alkoholista ember mája". Egy részeg megáll a tábla előtt, szemügyre veszi, majd megborzong és felkiált:

— Pfuj! Soha többé nem eszem máját!

Nyomtatványt hozott a postás: egy tájékoztatót, melyből megtudom, hogy már létezik „Társadalmi és Családi eseményeket rendező Intézet". A tájékoztató bevezetőben meg is indokolja létrejöttének célját, például azzal is, hogy a mai ember az élet nagy tempójában gyakran nem képes egyedül megszervezni a hagyományos családi vagy társadalmi eseményeket, házasságkötést, névadó ünnepélyt, vagy kitüntetést, előléptetést követő vendégséget. Az intézet mindezeket magára vállalja, az ember csak megrendeli a kívánt eseményt és fizeti a felmerülő költségeket.

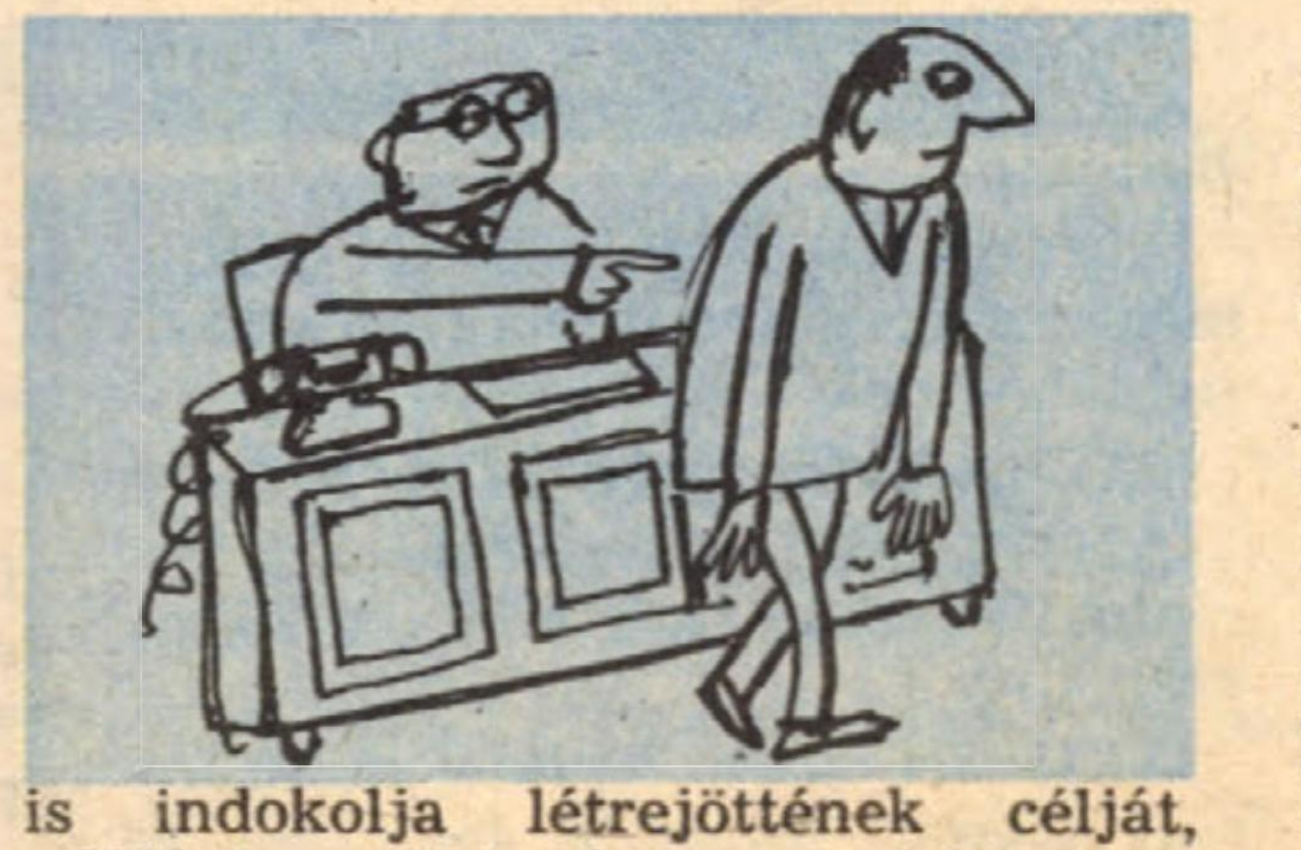

Nagyszerű tipp! — gondolom magamban —, csak még nem teljes. A szolgáltatások köre, sajnos, egyelőre szűk. Mennyi családi és társadalmi esemény van, melyre az ember nem szívesen fordít időt és energiát, s melyet az új intézet levehetne az egyén válláról. Például: fel kell mondani egy dolgozónak. Az intézet helyettem felmond, szigorúan, de igazságosan, megrendelésre vigaszt is nyújt. Avagy: régen össze kellene már veszni a feleséggel. Az intézet megrendezi a családi botrányt, meghívókat is küld szét. A kísérő gépzene mindössze húsz forintba kerül.

Somogyi Pál

KÜZDELEM A PALÁNKNÁL

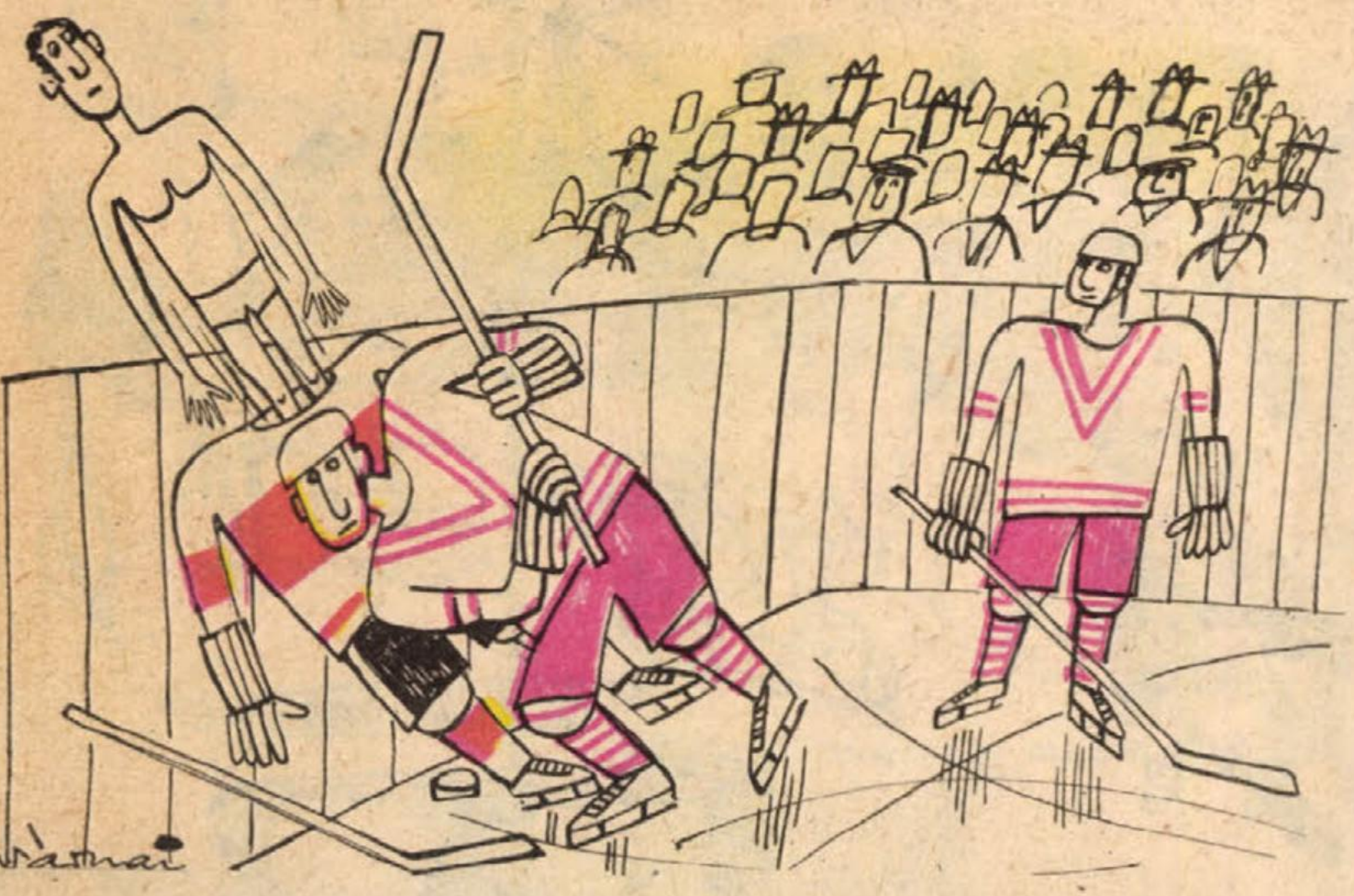

KARÁCSONYFADISZ

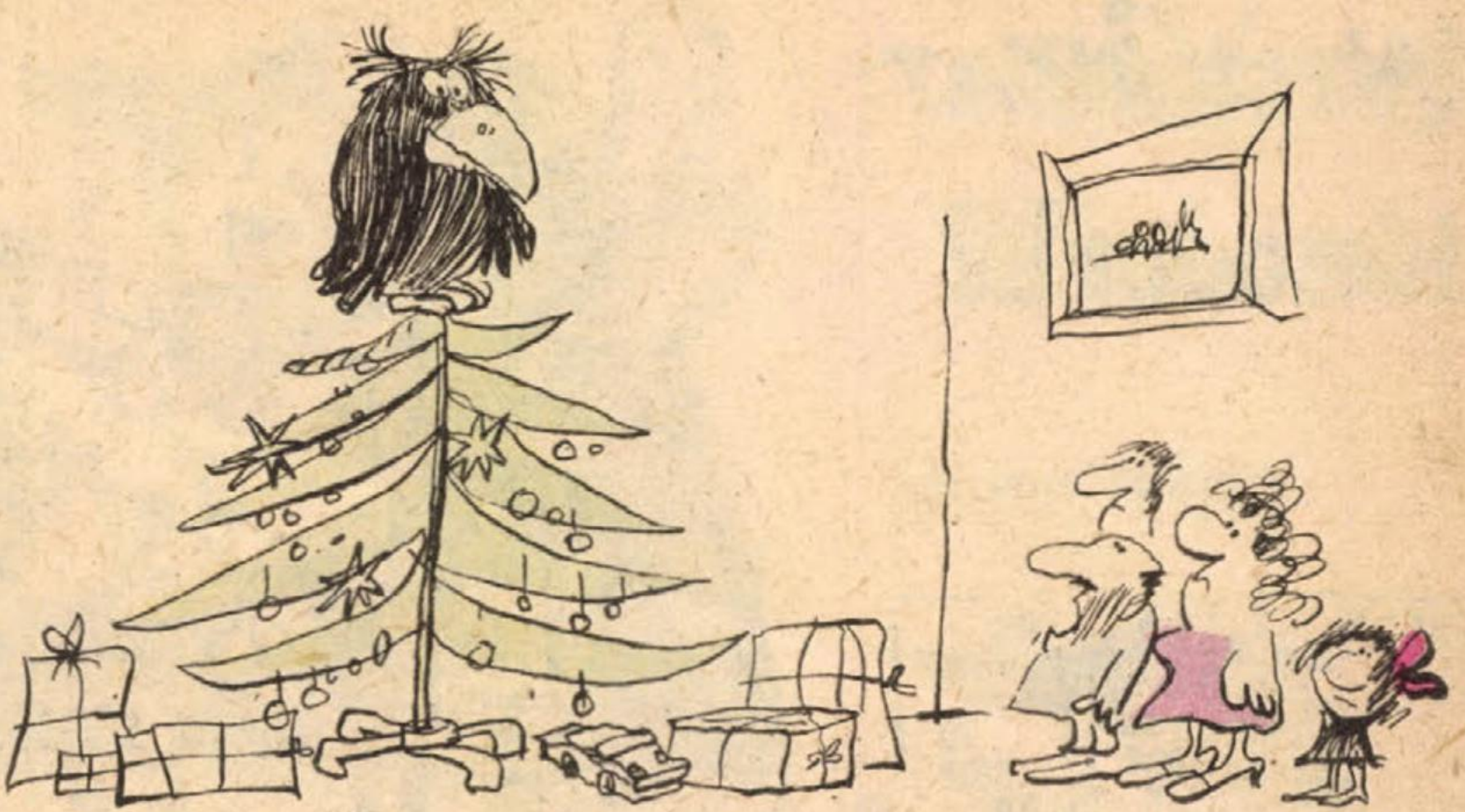

– Már akkor is rajta ült, amikor elloptam a fát az erdőből.

SOHA JOBBKOR

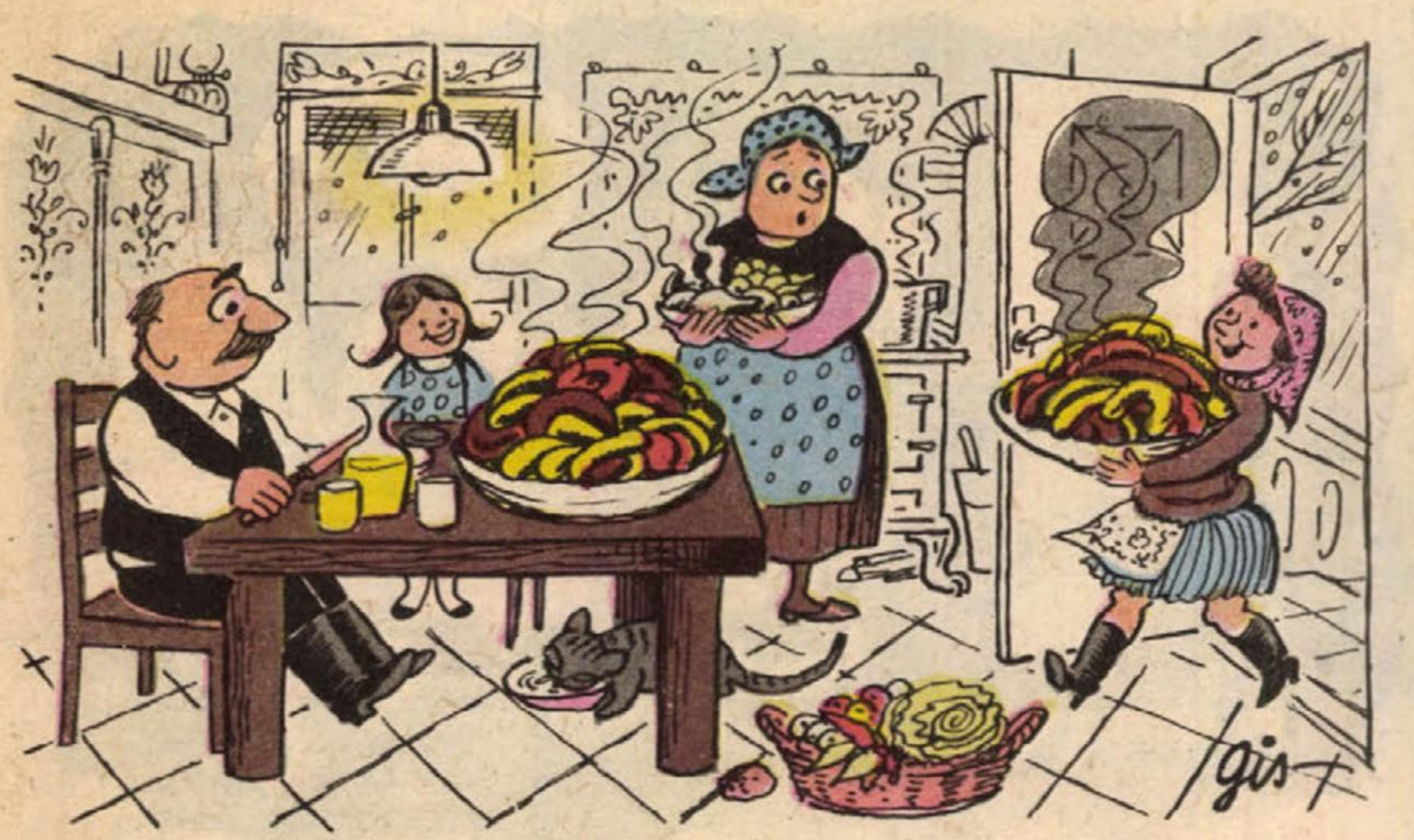

– Édesanyámék küldtek egy kis kóstolót.

KARÁCSONYI MENTŐ-ANGYAL

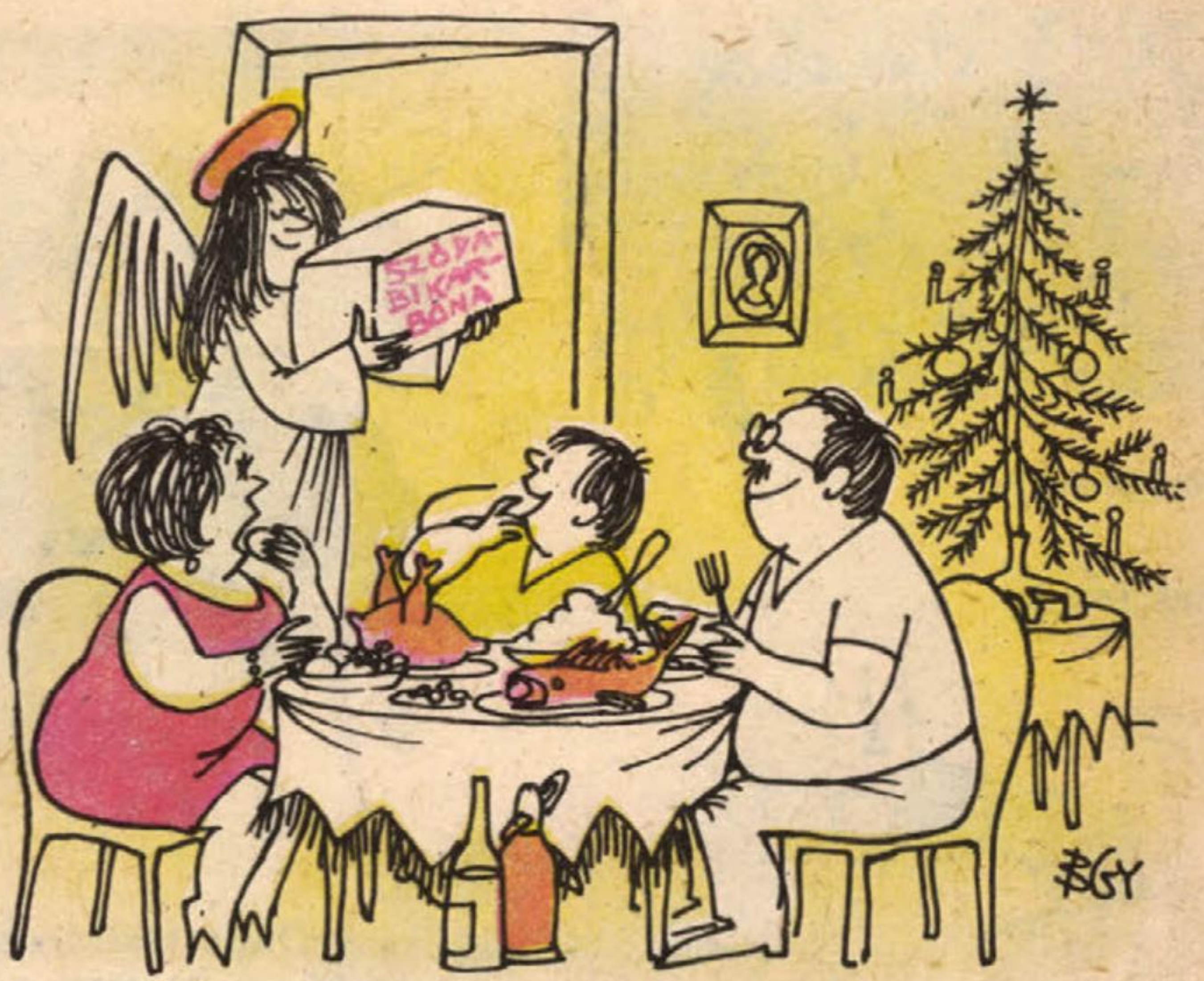

Hogyan is születik?

(Szín: egyszerű, de rendetlen szoba)

ANYA: Próbáljuk meg mi is. Hirdessünk meg téged, Gizi. A Mráz lány már a harmadik férje mellett keresi a boldogságot, ezen a ma már nem szokatlan úton.

GIZI: Jól mondja, mama. Próba, szerencse.

ANYA: Csak okosan csináljuk meg a hirdetést. Keress, fiam, papírt, ceruzát. Jaj, ne abból a könyvből tépd ki!

GIZI: Könyvtári könyv.

ANYA: Az más. Na lássunk hozzá. Kezdjük: Férjet keres...

KONCSÁK *(idősebb férfi, beront):* A mérték betelt! Negyedórával később jutottam a fürdőszobába maga miatt, Gizi! Hattól hathuszonötig a Rogyák családé a fürdőszoba használatának joga, héttízig a Gerencánéé, hogy hétharminckor engem illessen. Maga megint tíz perccel tovább tartózkodott a fürdőszobában, és így az egész menetrendet felborította.

GIZI: Hajat mostam, ha éppen kíváncsi.

KONCSÁK: Illetéktelenül belemosta a haját az én fürdési időmbe. Hallatlan! Ahogy maga itt rendelkezik a lakással... *(ajtót bevágva, el).*

ANYA: Folyton zavarják az embert. Folytassuk *(morogva magában).* Istenem, rendelkezel a lakással... Írjuk be! Lakással rendelkező! Koncsák bácsi maga mondta.

GIZI: Jó. Párját keresi, lakással rendelkező... *(kintorna szólal meg, s egy hang a nap slágerét énekli, Gizi is dúdolja, nagyon hamisan).*

ANYA: Micsoda hallás! Hogy te minden zeneművet ismersz...

GIZI: *(miközben dúdolja)* Ledobok neki valami pénzt.

ANYA: Megáll az ész, micsoda zeneértés! Írjuk is be azonnal: rendkívül zeneértő.

GIZI: Jó *(a kintornás közben elhallgat).*

ANYA: Na, egy házzal odébbment az öreg Pamf bácsi. Mennyit dobtál le neki?

GIZI: Ötven fillért.

ANYA: Adhattál volna egy forintot is, alig tud már mozogni, szegény.

GIZI: De anya! Tudod, mibe került tegnap dauer a festéssel, és vettem Revlon-rúzst is. Ha nem lennék olyan jószívű, egy petákot sem adtam volna!

ANYA: Igazad van. Írjuk is be, hogy jószívű.

GIZI: Hol a ceruzám? Az előbb idetettem az asztalra.

ANYA: Nem láttam, fiam. Nincs az éjjeliszekrényen?

GIZI: Nincs. No, hát nem idecsúszott az asztaltakaró alá?

ANYA: Hogy te milyen ügyesen, jól keresel. Én estig sem találtam volna meg. Írjuk be, hogy jól kereső.

TIZIÁN A NŐK VILÁGÁBAN

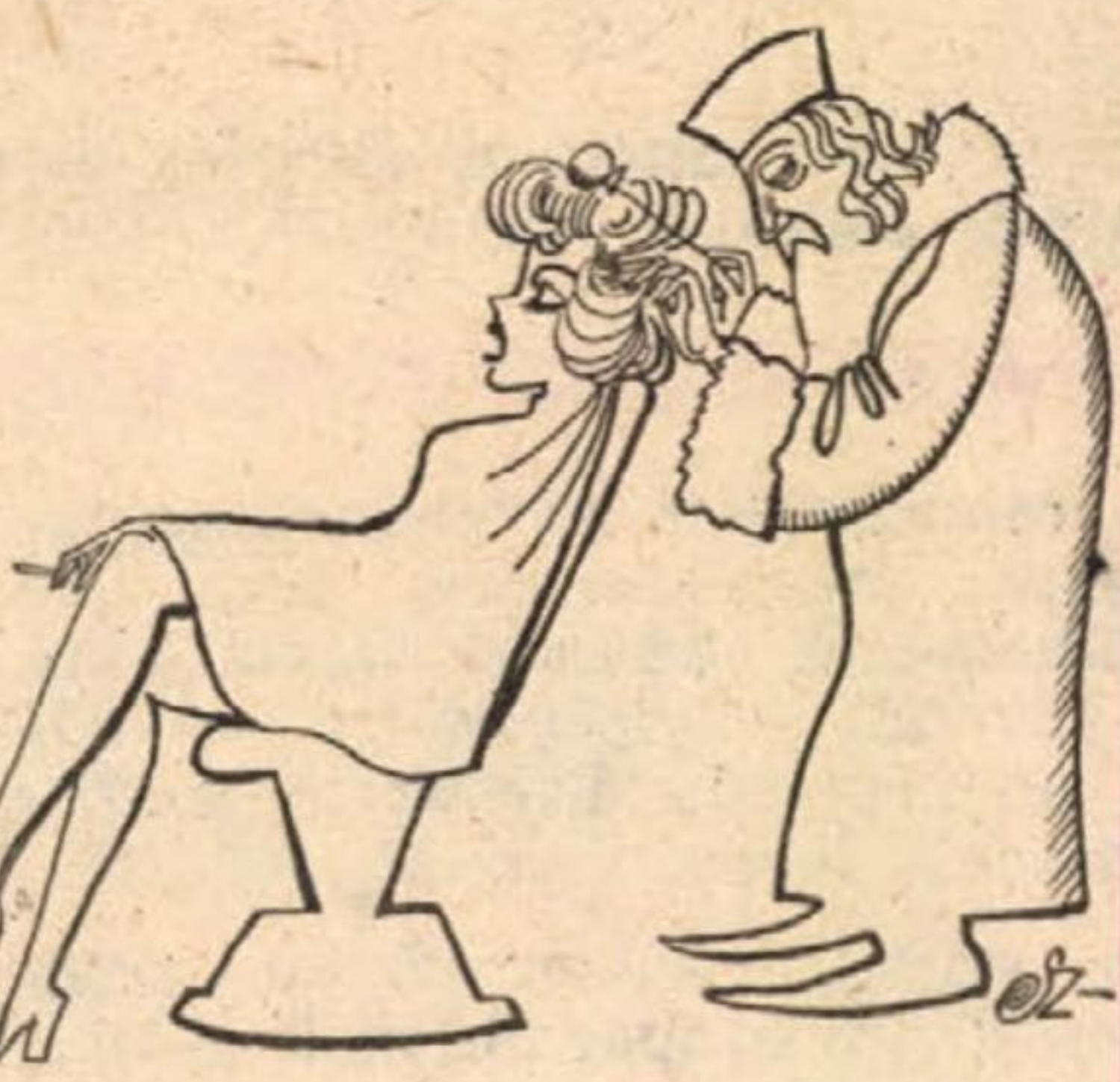

– Vörösre, Tiziánkám!

GIZI: Lehet. Tehát: párját keresi lakással rendelkező, hallatlanul zeneértő, jószívű, jól kereső... micsoda?

ANYA: Micsoda? Fiatal lány. A mai világban egy 31 éves lány szinte gyerek még.

GIZI: Jó. Na, eddig megvan.

ANYA: És minden szó igaz. Most már csak egy jelige kell.

GIZI: Egy jó, találó jelige *(kopogás).*

GÉZA: *(be)* Kézcsók a hölgyeknek.

ANYA: Jó napot, Géza. Foglaljon helyet.

GÉZA: Csak egy pillanatra szaladtam föl. Gizi, szedd majd össze a cuccodat, a Mecsekben töltjük a víkendet.

GIZI: Irtó klassz!

GÉZA: Hiszem! Holnap három óra körül földudálok érted! Na, kézcsók és üdv a hölgyeknek! Már olajra is lépek.

NŐK: Viszlát. Jó napot!

GÉZA *(el).*

ANYA: Giza, Giza, nem örülök én ennek, hogy egy nős emberrel mégy hétvégezni.

GIZI: Miért, anya? Ártatlan szórakozás. Kicsit megismerem a Mecsek nevezetességeit.

ANYA: Amikor az Alföld nevezetességeit ismerted meg a Lajossal, micsoda botrányt csapott a felesége! És amikor az Ödönnel a dunai élet szépségeit ismerted meg, majdnem felpofozott a családja. És ez így megy tizenhat éves korod óta furtonfurt. Istenem, ki hitte volna, micsoda jó kisgyerek voltál pedig. De hát ez már csak a múlt, tisztára a múlt...

GIZI: Megvan a jelige! „Tiszta múlt!"

Kertész Magda

---

* *„A nők előbb jöttek le a fáról?!"* címmel *jelent meg Kertész Magda és Szűr-Szabó József vidám könyve. (Kossuth Könyvkiadó)*

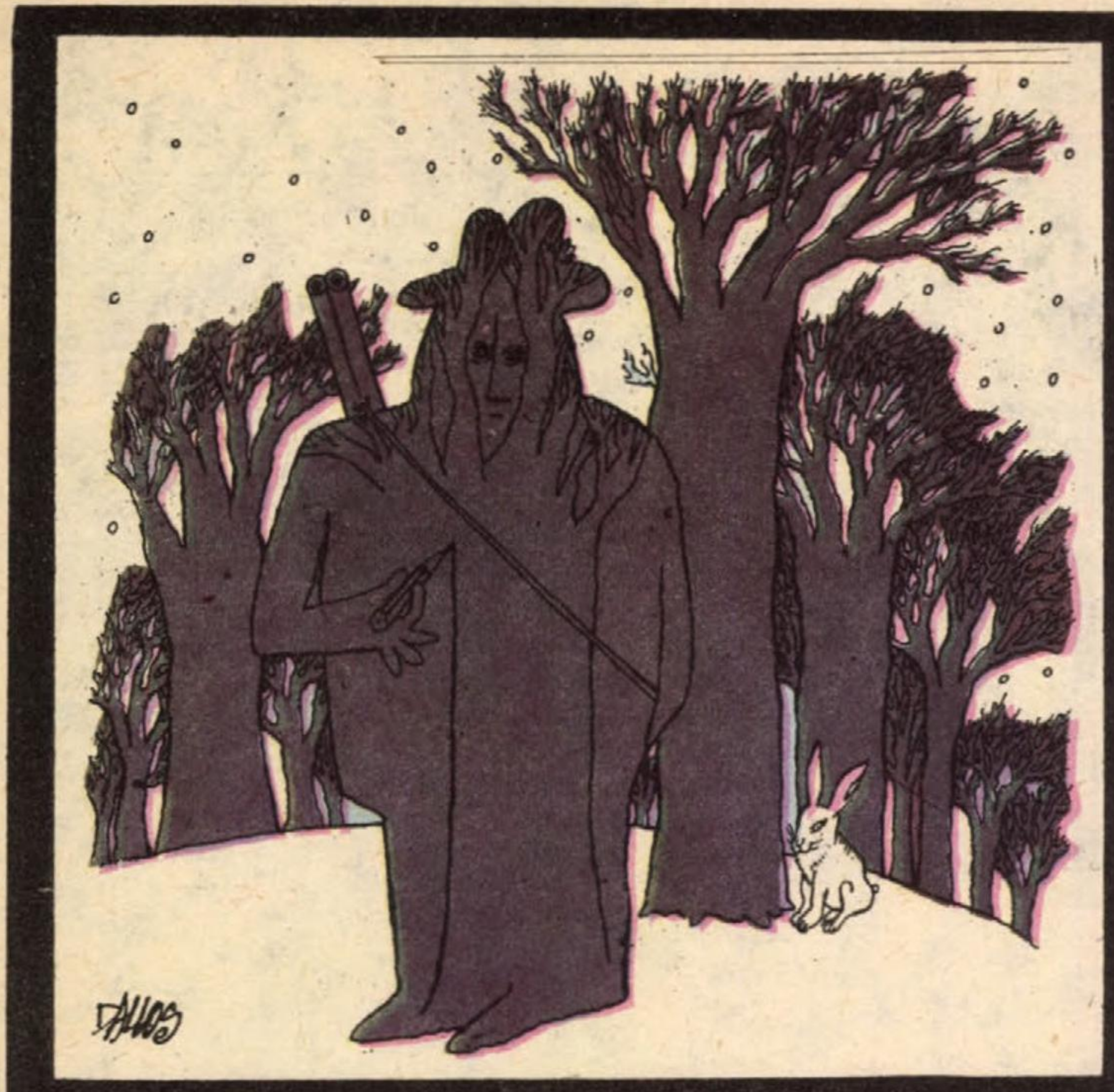

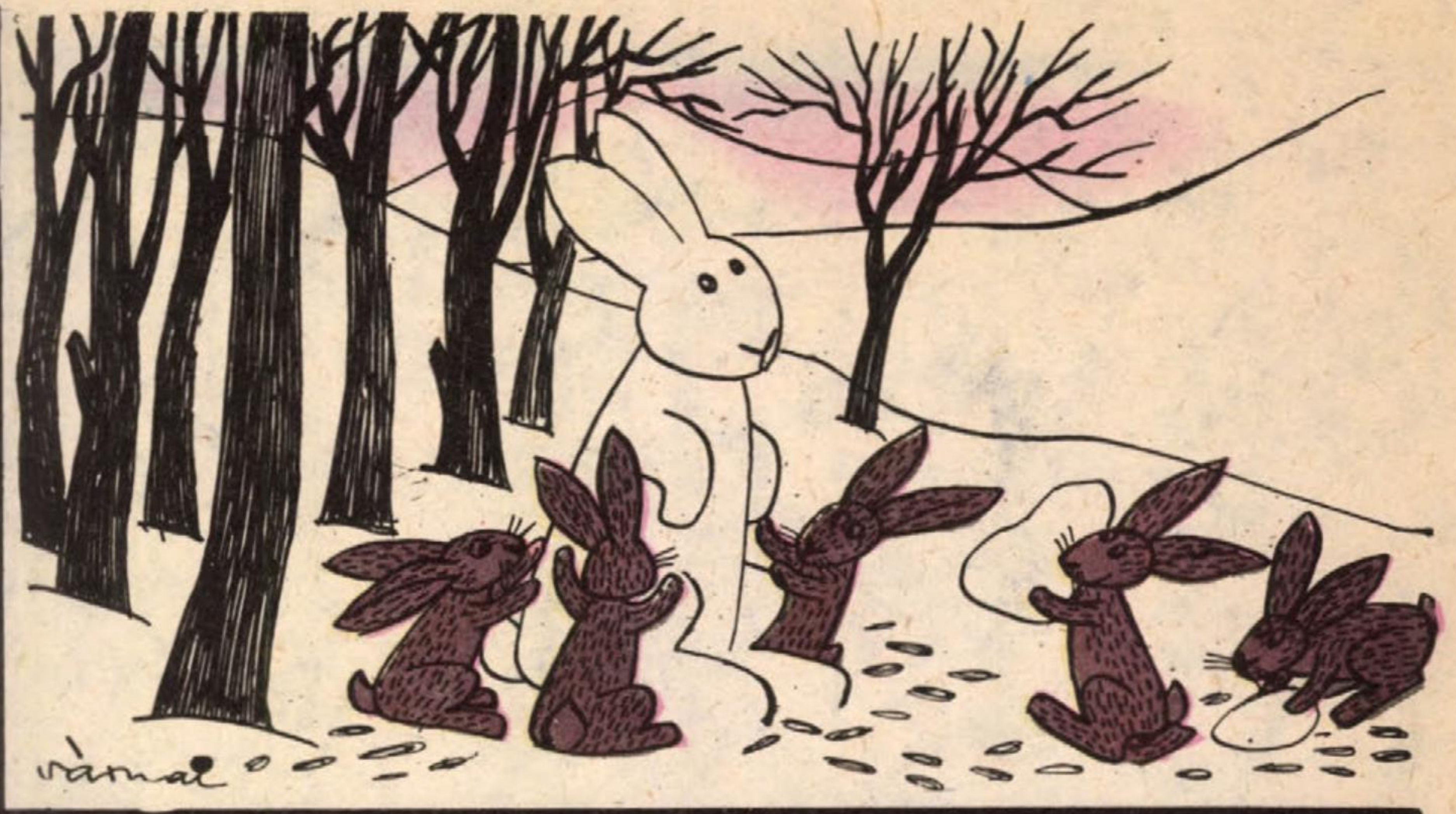

TÉLI ERDŐ

**DALLOS,
SZŰR-SZABÓ,
BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
BRENNER,
HEGEDŰS,
SAJDIK**

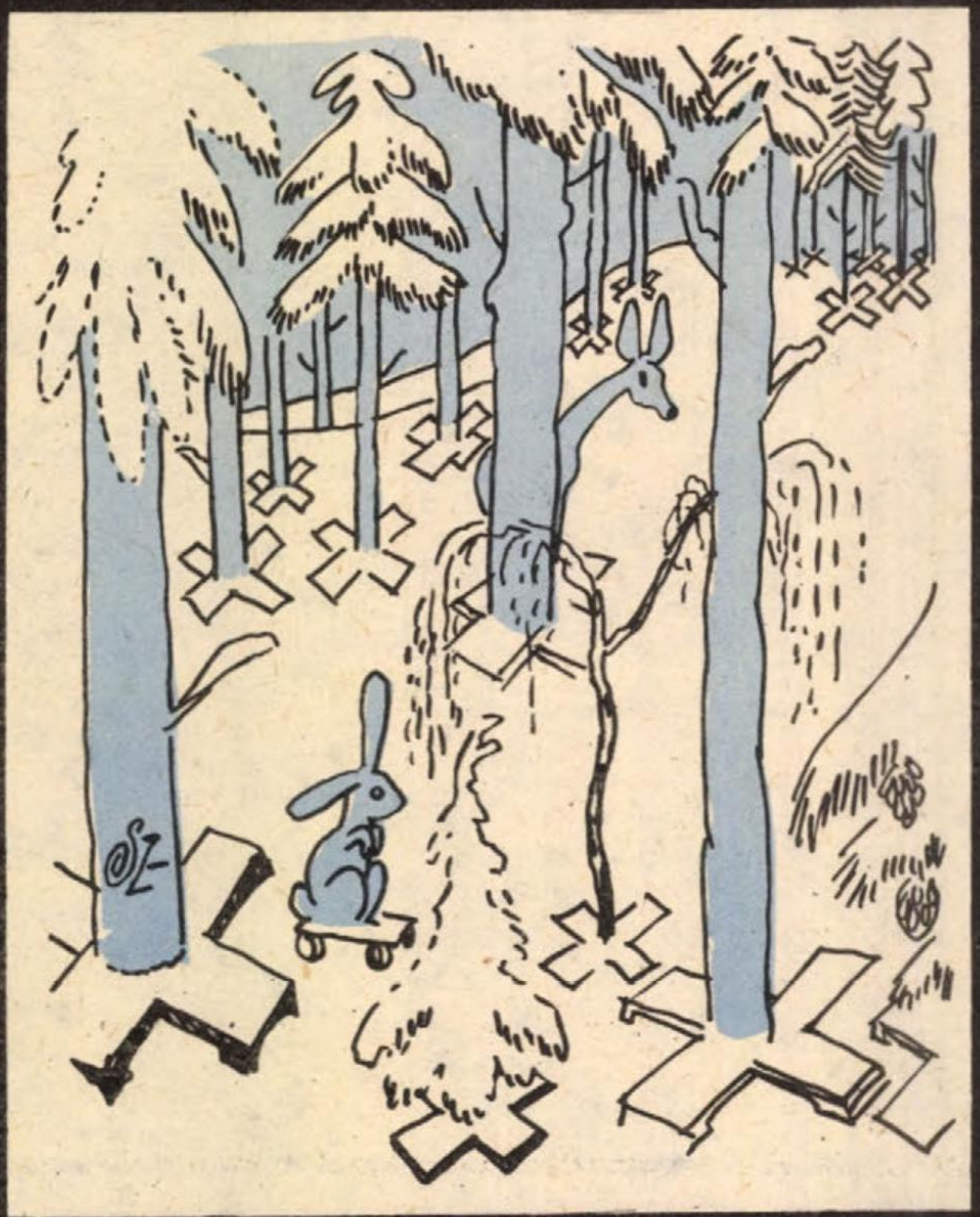

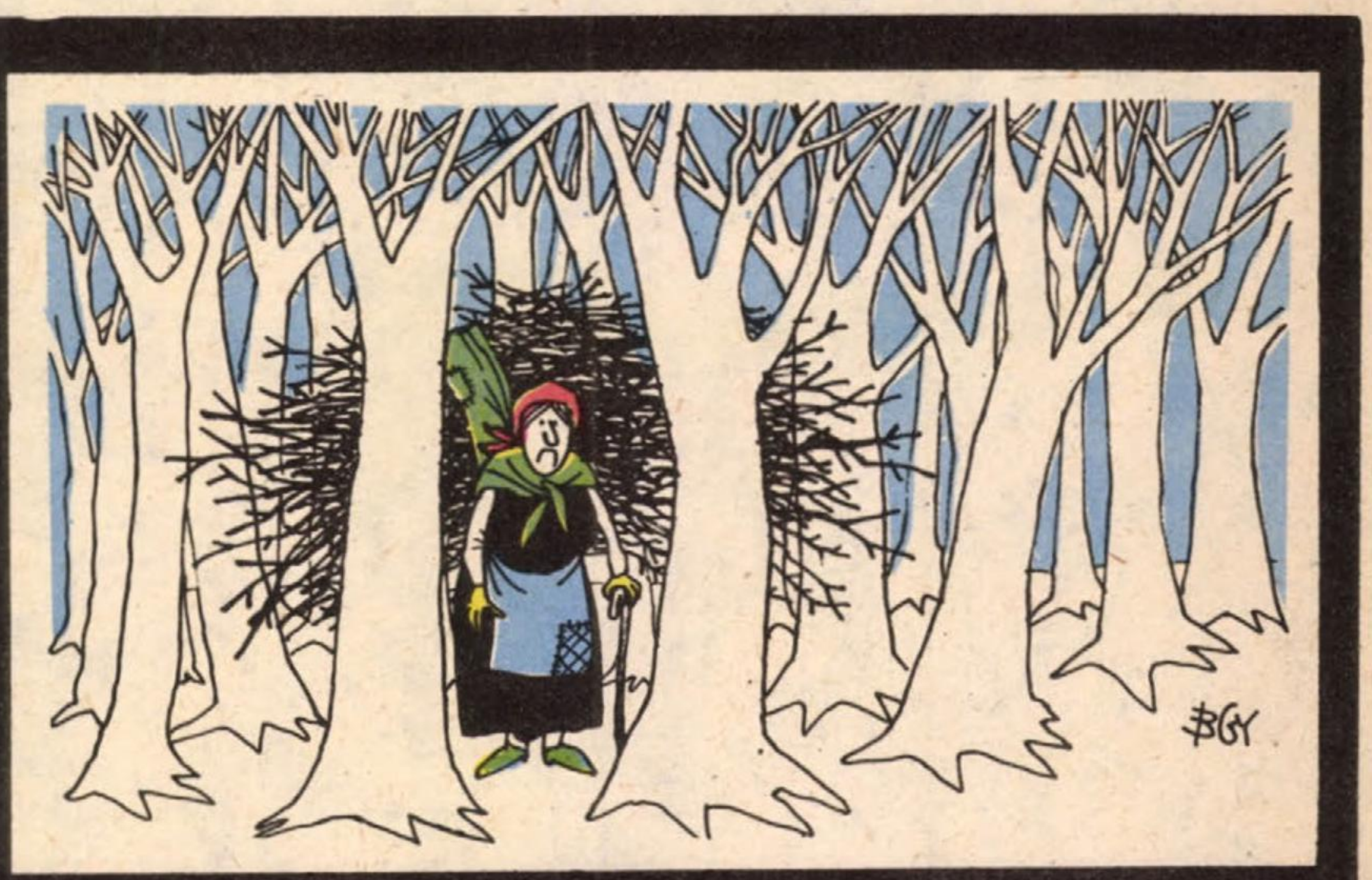

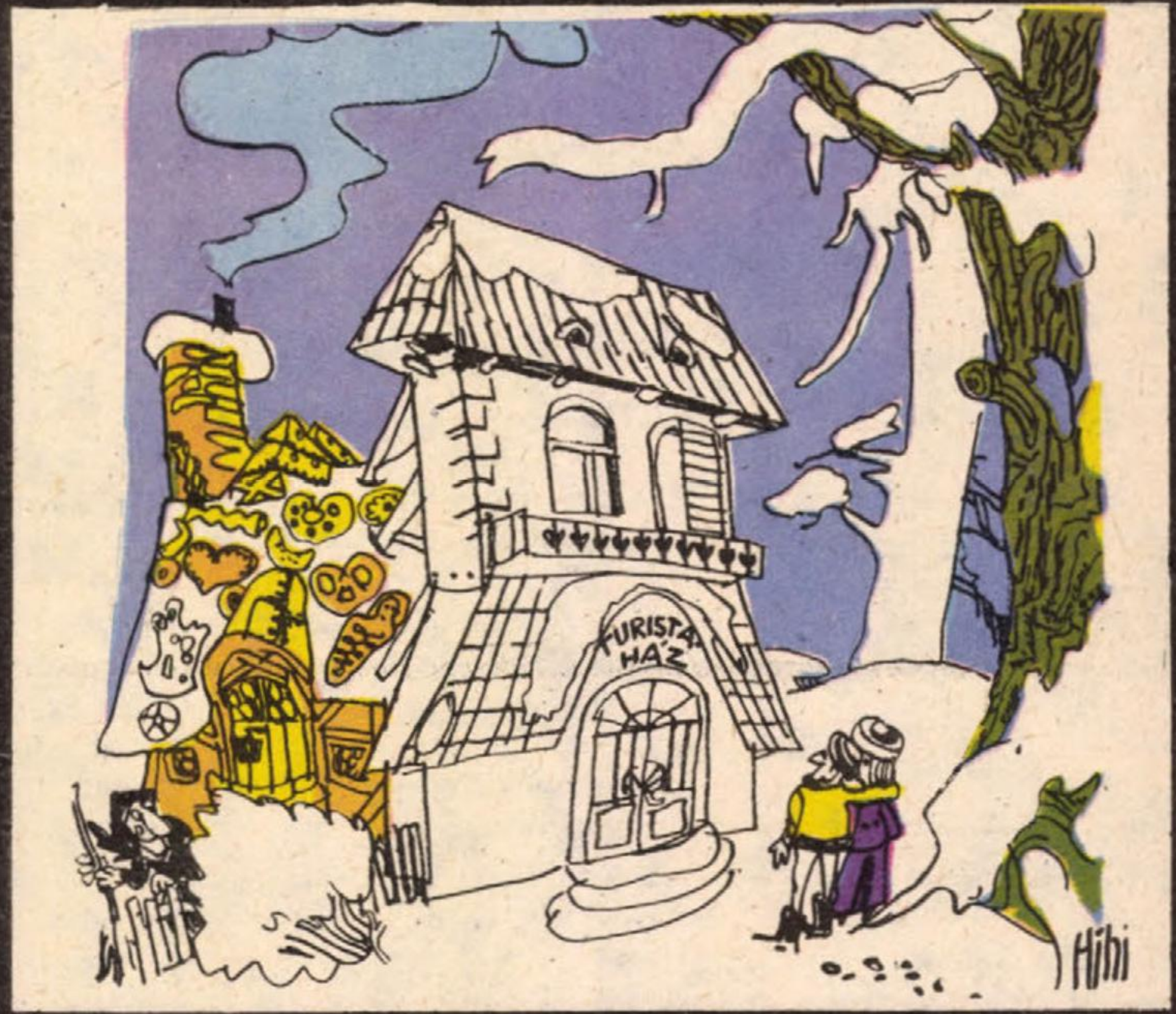
TURISTA HÁZ
Hibi

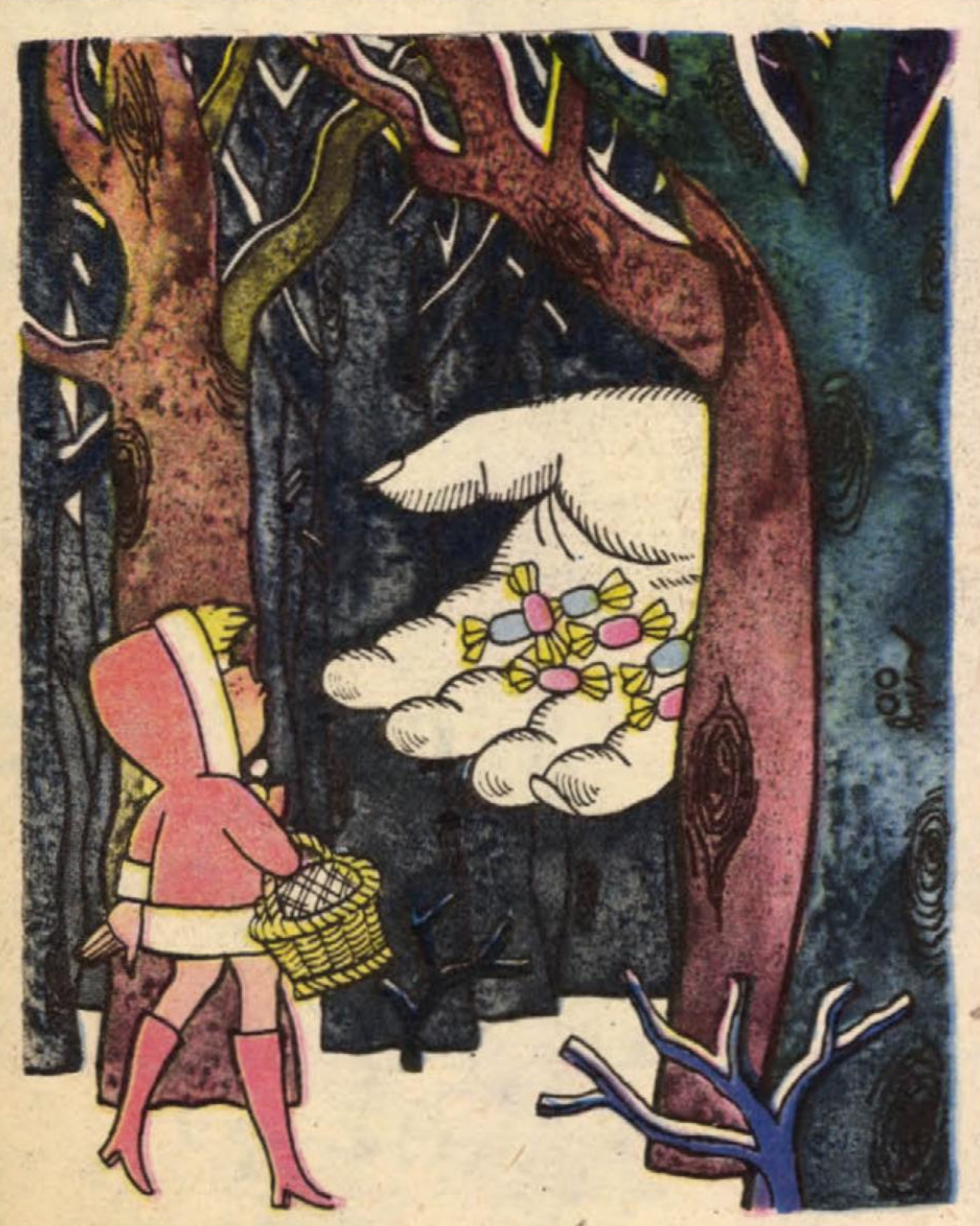

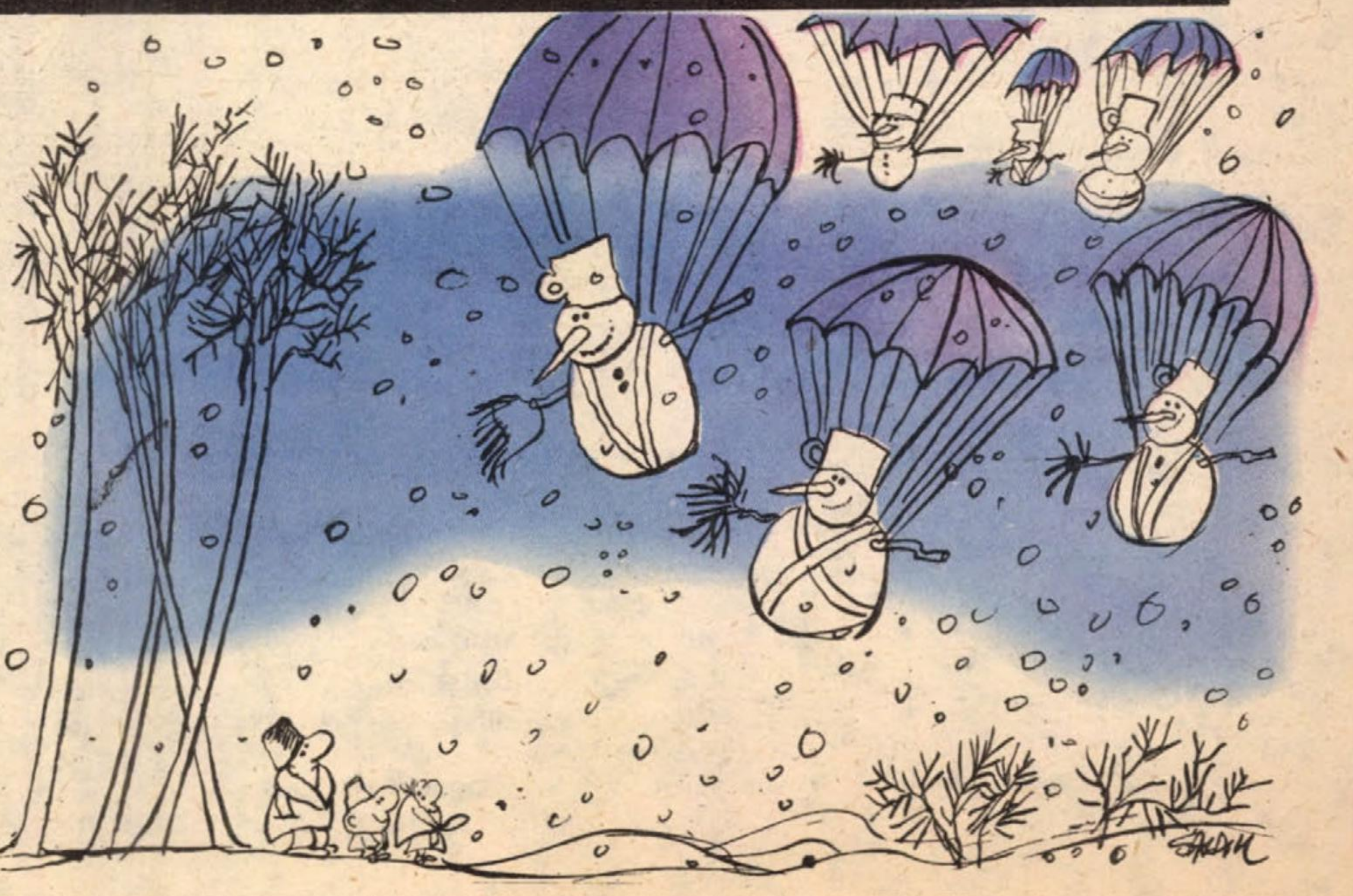

IMPORT HUMOR

Józef Kaczmarczyk (Varsó) négy rajza

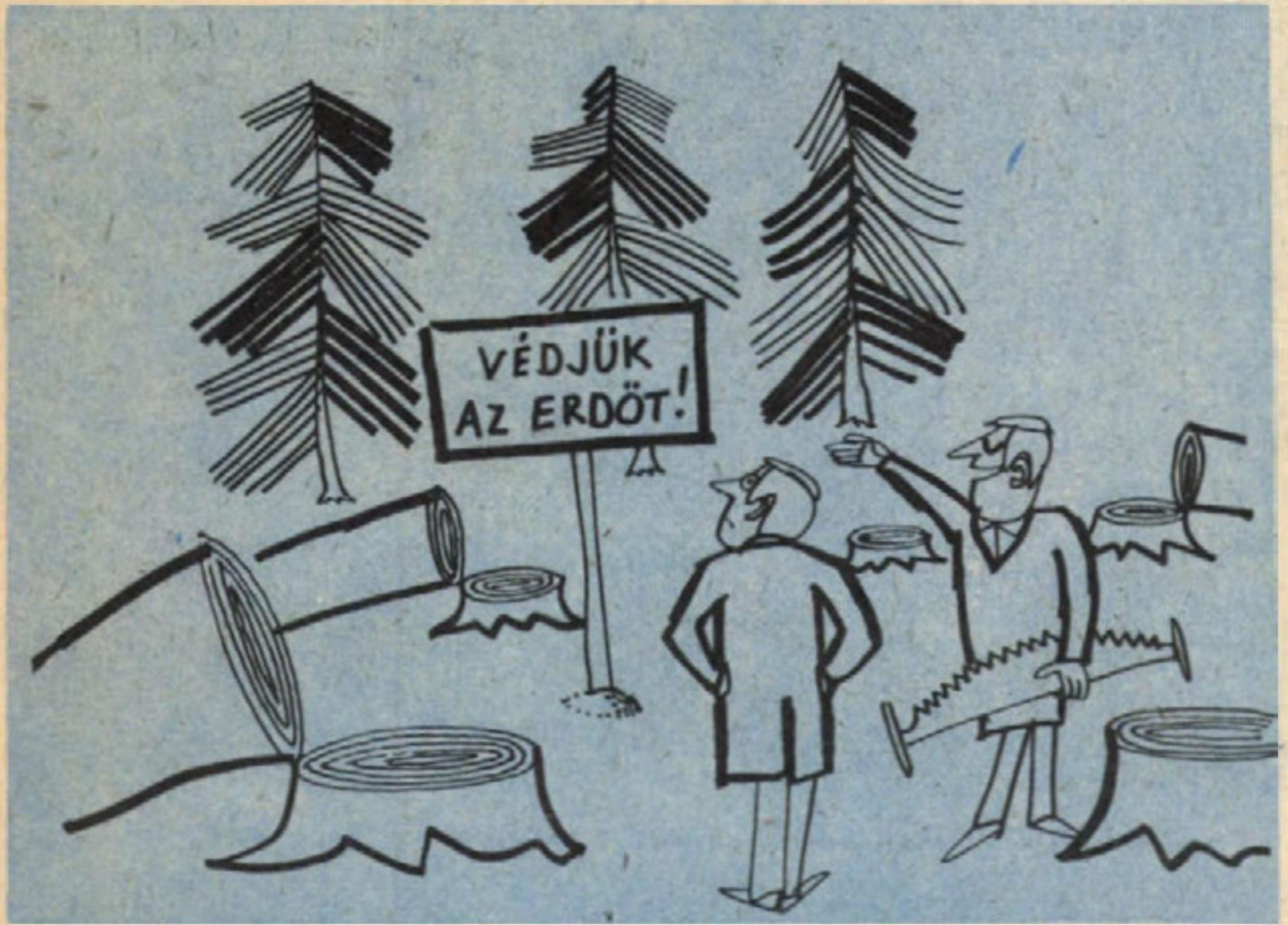
VÉDJÜK AZ ERDŐT!

– Így sokkal jobban látszik a tábla!

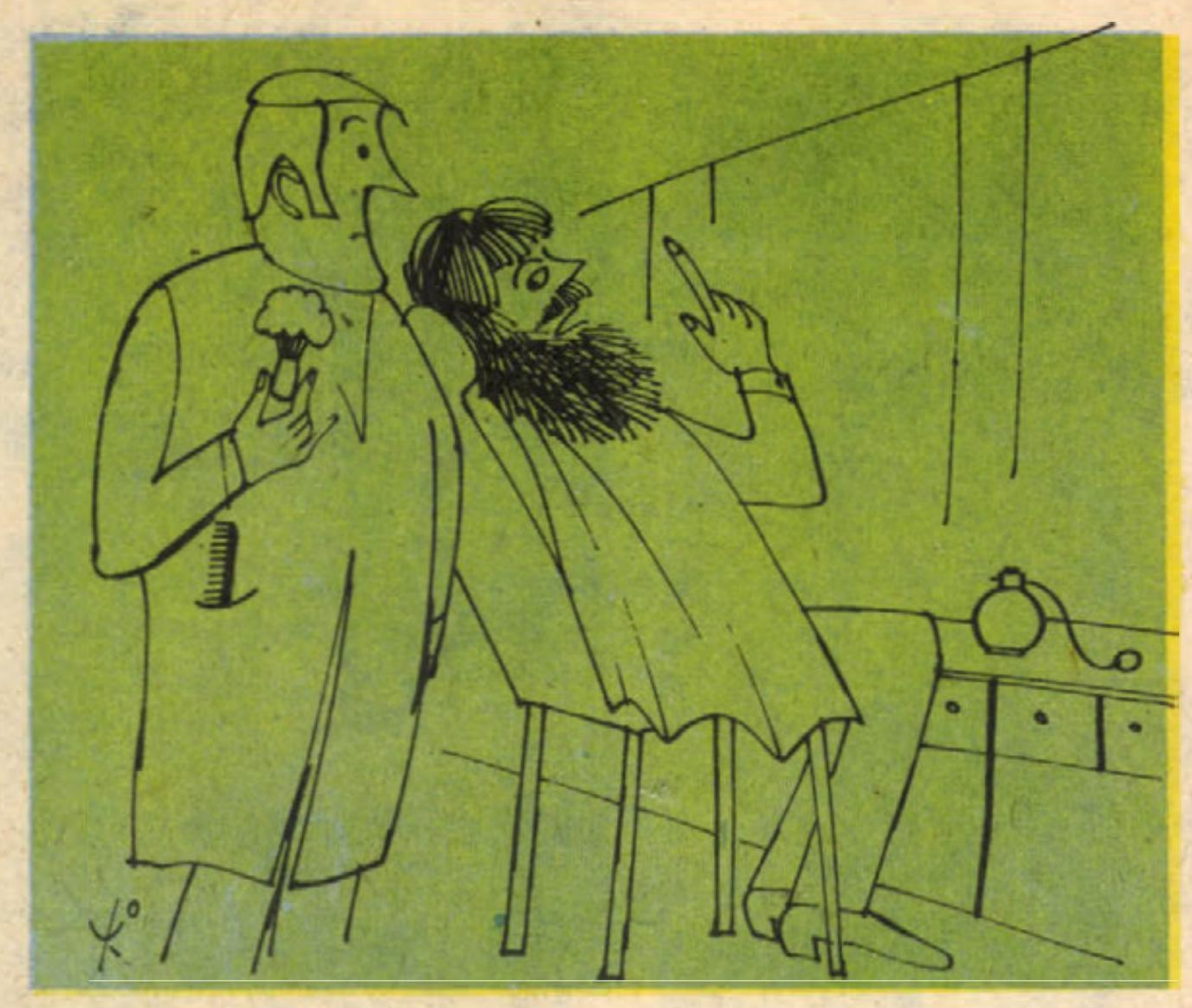

– Kérem, vigyázzon, ez lesz az első borotválásom!

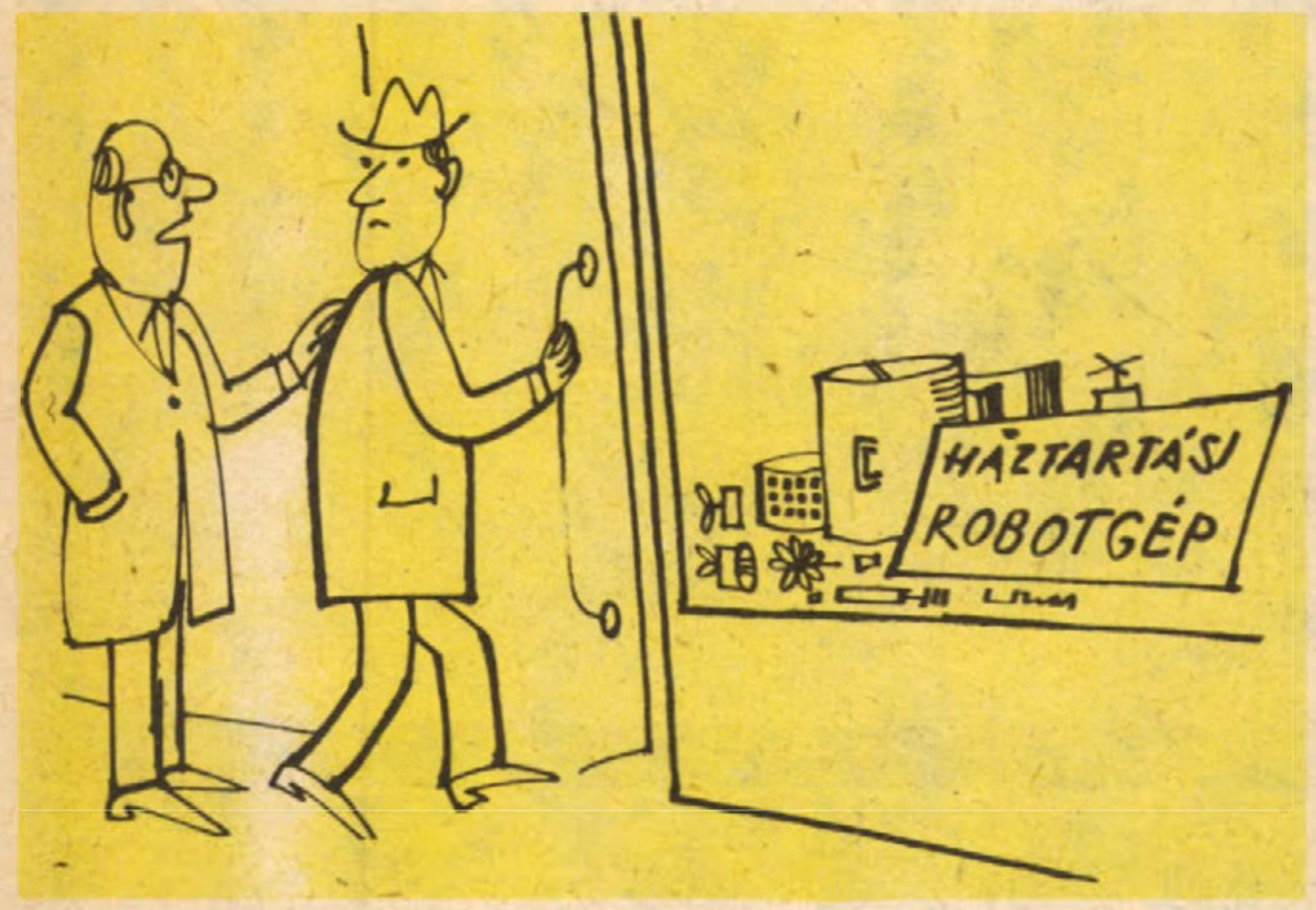

– Nem volna jobb megnősülni?

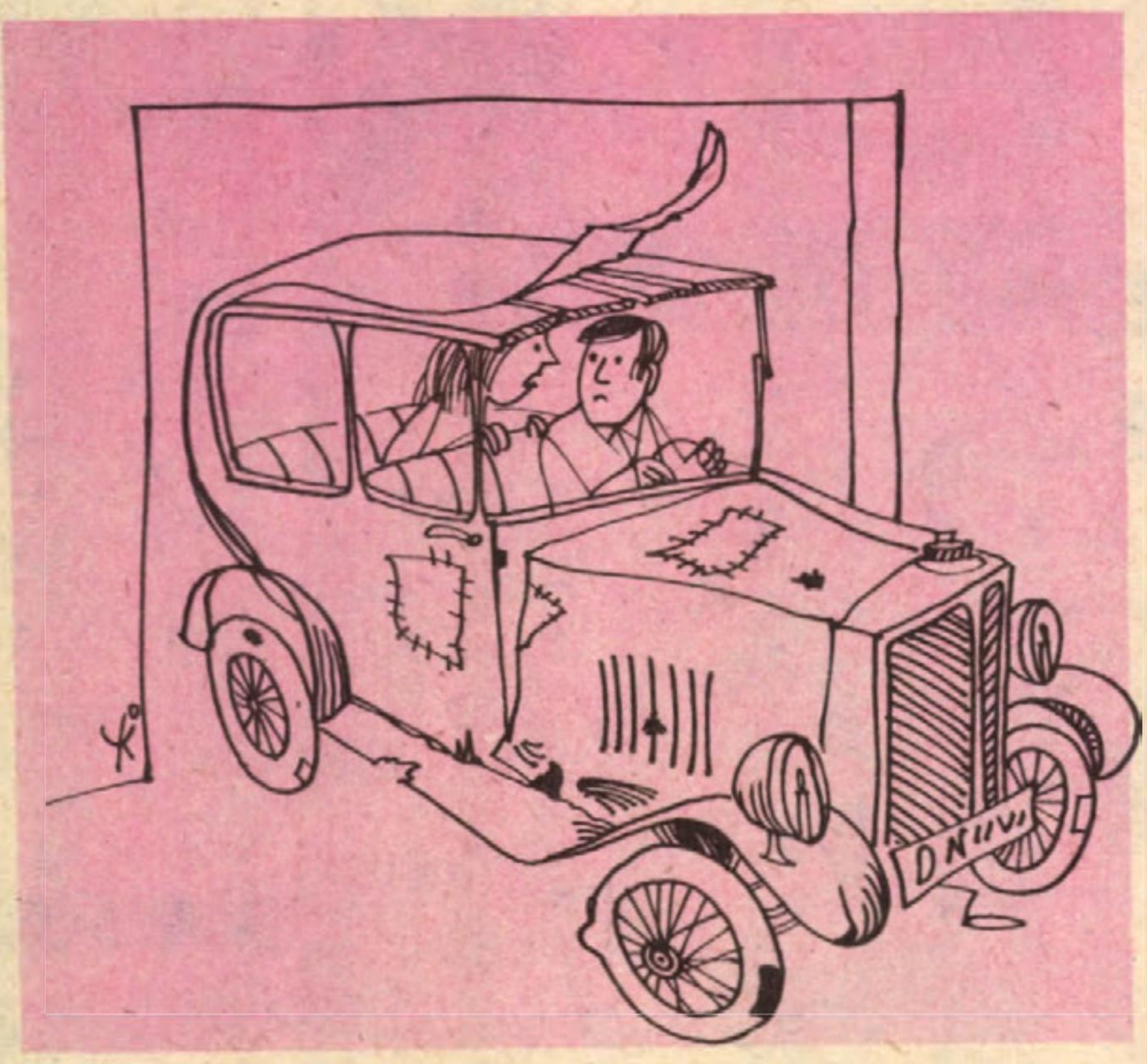

– Mit mondunk, miből telt autóra?

KERESEM CSEMETKE GERZSONT

Levelet kaptam távolbaszakadt barátomtól. Azt írta, hogy néhány napra Pestre jön, csődítsem össze a fiúkat.

Nosza, nekiestem a telefonkönyvnek és Csemetke Gerzson barátunk kivételével nyomára is akadtam mindenkinek.

Próbáltam hívni a munkahelyén, már nem is emlékeztek rá, s a többi Csemetkék nem vállalták vele a rokonságot. Szerencsére a noteszom megőrizte lakáscímét: XXVIII. ker. Pityók utca 7. Az idő sürgetett, tehát váltott járművekkel elközlekedtem a város másik végébe, a Pityók utcába.

Négy órakor indultam, hatkor már ott álltam a módjával világított lépcsőházban, a névtábla előtt.

Böngésztem, böngésztem, de Csemetkének nyoma sem volt rajta. Biztosan elköltözött, megkérdezem a házfelügyelőt, hová.

Keresem a táblán, hol a házfelügyelő. Látok valami halvány „házf . . . g . . l . " nyomot a földszint 1. mellett. Becsöngetek a földszint egybe. Nyílik az ajtón a kisablak, köszönök. „Kit tetszik keresni?" — kérdezte a kisablak. „A házfe . . ." A kisablak becsapódik, mögötte a rokonaimat emlegetik, aztán csend.

Téblábolok a lépcsőházban. Végre jön egy ifjú ember (a szakálla kender). Kérdem tőle, hol van itt a házfelügyelő? „Itt nincs házfelügyelő" — mondja és már megy is tovább. Öt perc múlva jön egy bácsi. „Házfelügyelő? — nevet a kérdésemre. — Hol van az már!"

Végül egy néni fölvilágosít, hogy nekik tömbházfelügyelőjük van, de úgy bizony. A harmadik utcában, alig tíz perc járás. Épp ma van a fogadónapja, de siessek, mert csak négytől hatig.

Fogadóóra: SZERDA: PÉNTEK:

Rohanok, mint egy őrült, de a tömbházfelügyelői lakás sötét. Csöngetek, zörgetek, kijön a szomszéd: „Nem tetszik látni a kiírást? Vége a fogadóórájának, elment."

Nézem a „kiírást". Fogadóóra: szerdán 16—18-ig, pénteken 10—12-ig.

Péntek estére beszéltem meg a többiekkel, nincs hát mit tennem, kiveszek egy napot a karácsonyra tartogatott kettőből, s pénteken pontban 10 órakor becsöngetek a tömbházfelügyelői lakásba. Ősz hajú néni nyit ajtót, int, lépjek be. Aztán átkísér a hivatalnak berendezett kis szobába. Azelőtt kamra lehetett, azazhogy spájz.

— Lakbért tetszett hozni, vagy valami bejelentés?

Mondom, hogy egyik sem, hanem bizonyos Csemetke Gerzsont keresek, aki a Pityók . . . Leint, ne fáradjak, ezt ő úgysem tudja megnézni, mert a lakónyilvántartási könyvhöz nem nyúlhat. Nem ő a tömbházfelügyelő, hanem a lánya.

Érvelek, könyörgök, mutatom az igazolványom, hogy nem vagyok az ellenség ügynöke. Hiába. „Nem úgy van ez, kérem, mint annak idején, hogy a házmester néninél a könyv ott volt a kredencen, abba mindenki belelapozhatott." Nem ám! Ez hivatal, tömbházfelügyelőség, és sajnos a lányát berendelték a központba, de öt órára biztosan megjön, fáradjak vissza, kivételesen megteszi majd . . .

Sóhajtozva megyek kifelé, mögöttem tipeg a néni. Köszönök, nyitom az ajtót. A néni utánam lép, a küszöbön megáll, csontos ujjával maga fölé bök és cinkosan hunyorítva súgja: „Itt laknak fölöttünk a Csemetkéék, de ezt nem hivatalosan mondtam."

Sólyom László

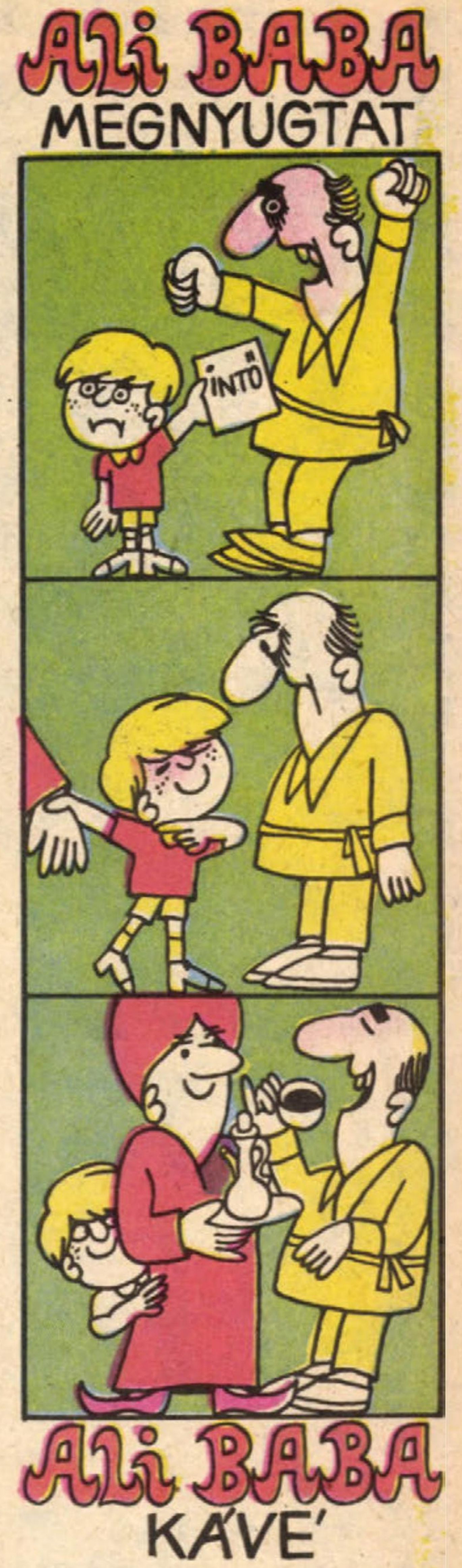
ALI BABA MEGNYUGTAT

ALI BABA KÁVÉ

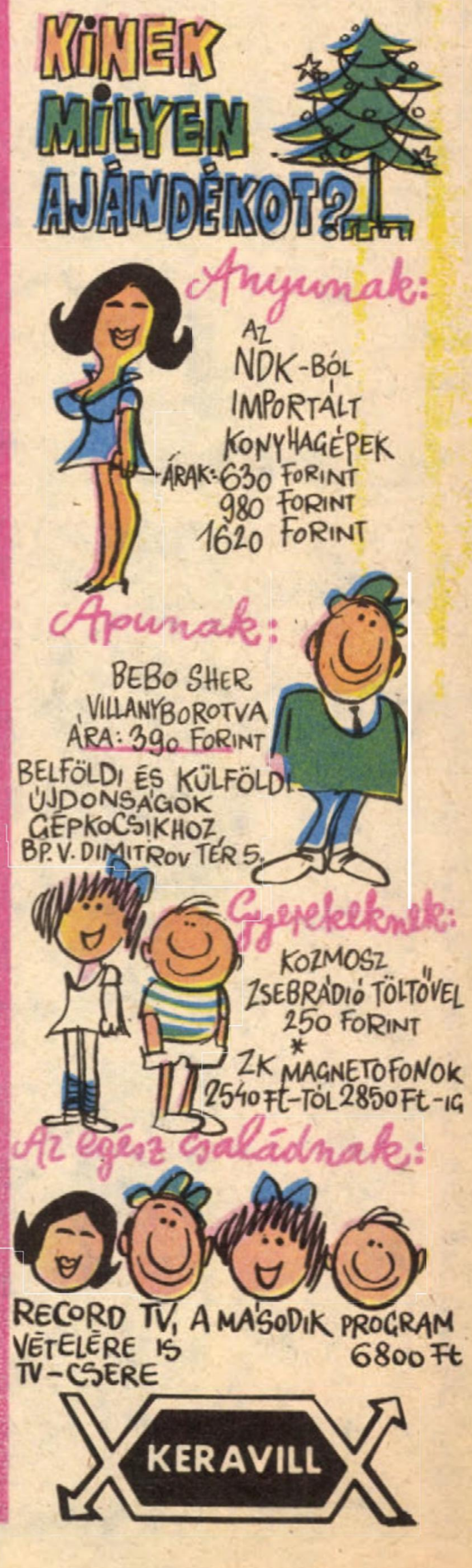
KINEK MILYEN AJÁNDÉKOT?

Anyunak:
AZ NDK-BÓL IMPORTÁLT KONYHAGÉPEK
ÁRAK: 630 FORINT
980 FORINT
1620 FORINT

Apunak:
BEBO SHER VILLANYBOROTVA
ÁRA: 390 FORINT
BELFÖLDI ÉS KÜLFÖLDI ÚJDONSÁGOK GÉPKOCSIKHOZ
BP. V. DIMITROV TÉR 5.

Gyerekeknek:
KOZMOSZ ZSEBRÁDIÓ TÖLTŐVEL 250 FORINT
*
ZK MAGNETOFONOK 2540 Ft-TÓL 2850 Ft-IG

Az egész családnak:
RECORD TV, A MÁSODIK PROGRAM VÉTELÉRE IS 6800 Ft
TV-CSERE

KERAVILL

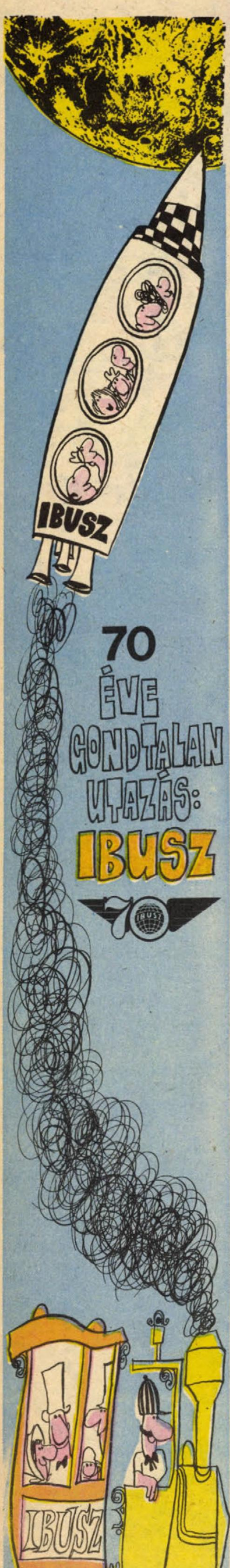
IBUSZ
70
ÉVE
GONDTALAN
UTAZÁS:
IBUSZ
IBUSZ
70
IBUSZ

HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK • HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

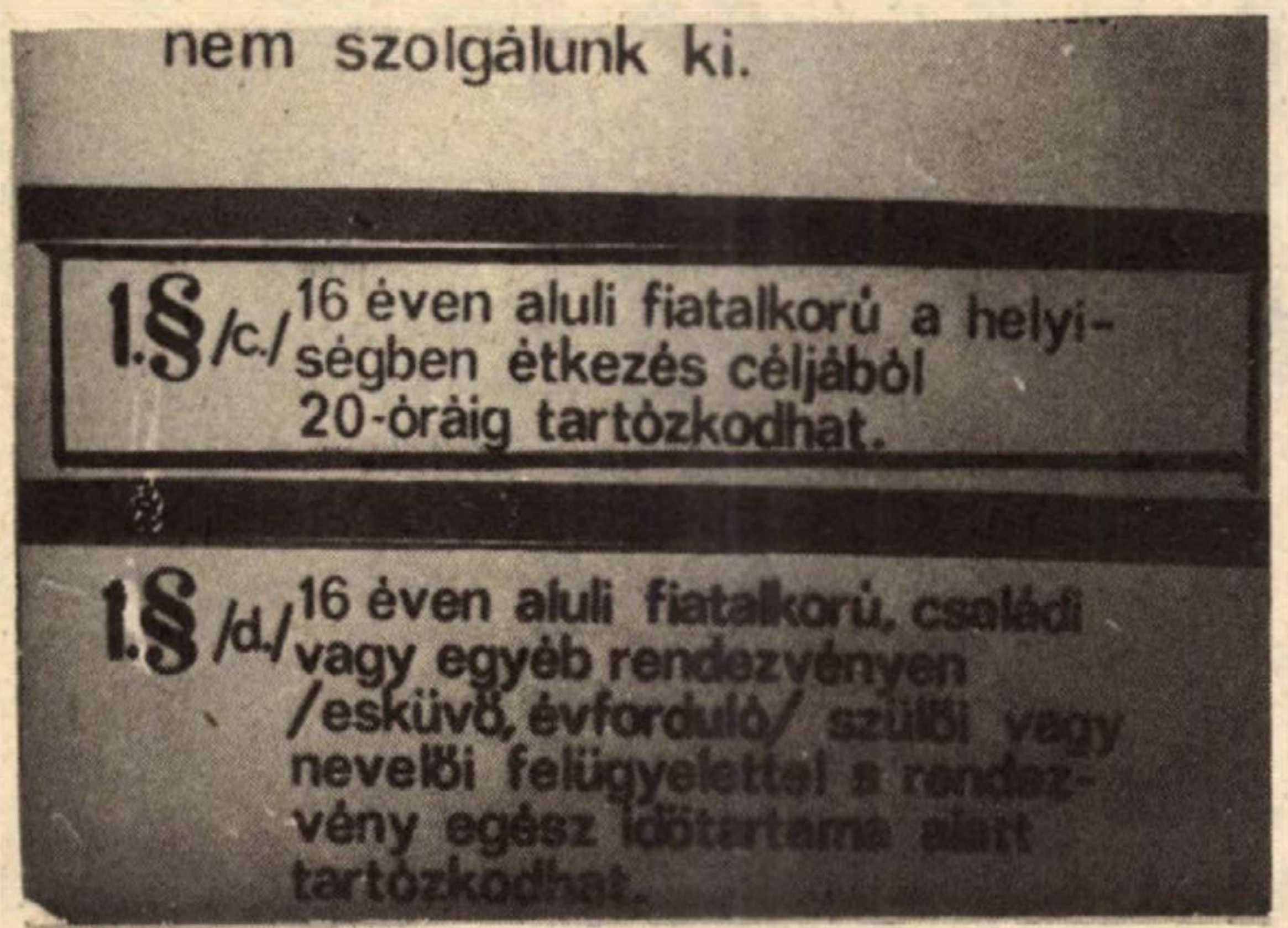
nem szolgálunk ki.

1.§ /c./ 16 éven aluli fiatalkorú a helyiségben étkezés céljából 20-óráig tartózkodhat.

1.§ /d./ 16 éven aluli fiatalkorú, családi vagy egyéb rendezvényen /esküvő, évforduló/ szülői vagy nevelői felügyelettel a rendezvény egész időtartama alatt tartózkodhat.

Mégis, mi célból tartózkodhatna tovább?

(A Belvárosi Kávéházban fotózta: V. P.)

Szövőnők

A képnek ugyan azt a címet is adhattuk volna: tadzsik szépségek. Mert a dusanbei szövőgyár két fiatal munkáslányára ez az utóbbi meghatározás is találóan illik.

De adhatták volna azt a címet is, hogy: fonónők! A tadzsik szépségek ugyanis fonógépen dolgoznak.

(A Magyar Ifjúságból nyirta: Mátyás József, soproni olvasónk)

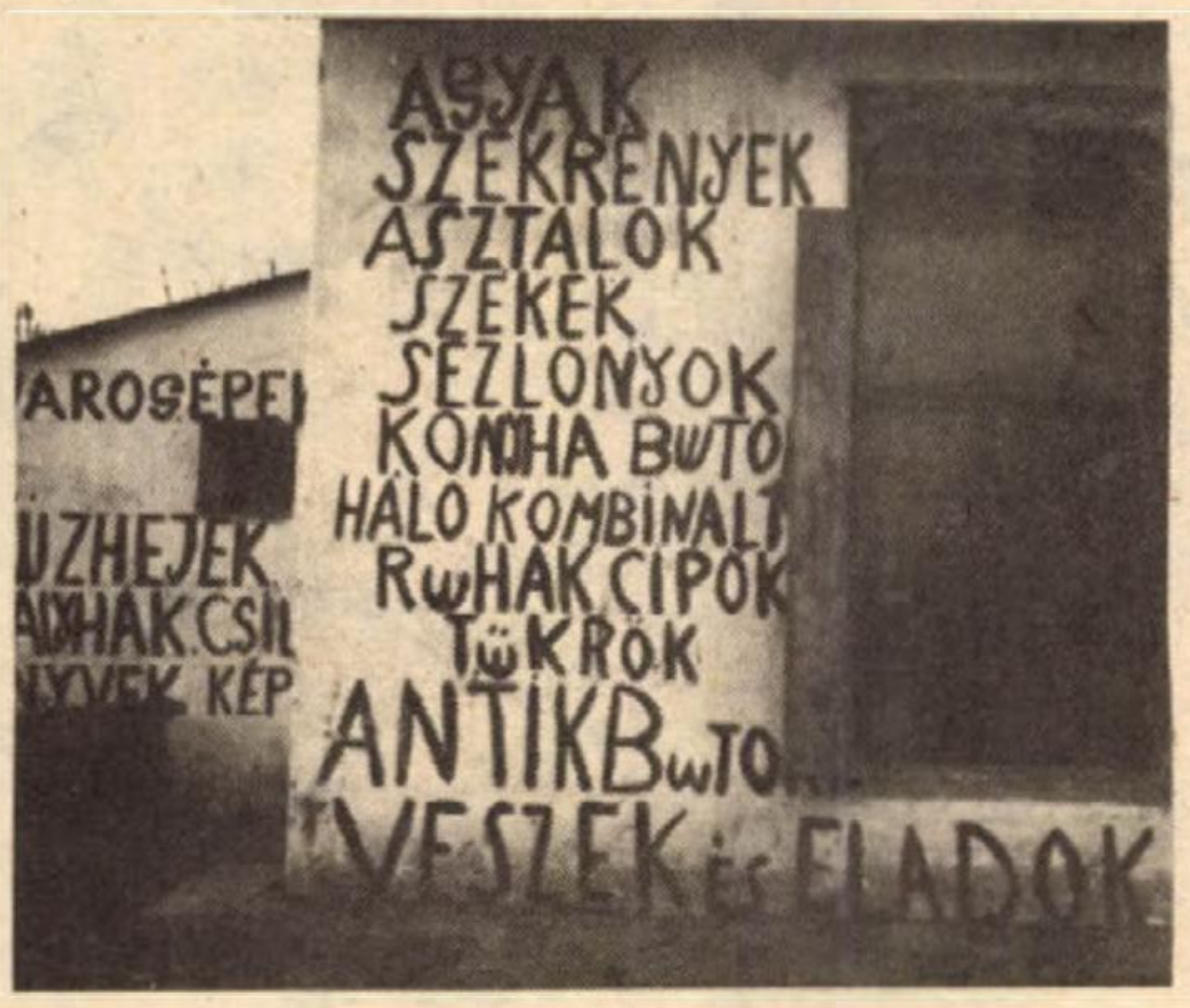
ÁGYAK
SZEKRÉNYEK
ASZTALOK
SZÉKEK
SEZLONYOK
KONYHA BÚTO
HÁLÓ KOMBINÁLT
RUHÁK CIPŐK
TÜKRÖK
ANTIKBÚTO
VESZEK és ELADOK
ÁROSÉPE
UZHEJEK
ADHAK CSIL
YVEK KÉP

Hiába, reklám nélkül nincs kereskedelem.

(Bonyhádon fényképezte: Stefanics Margit)

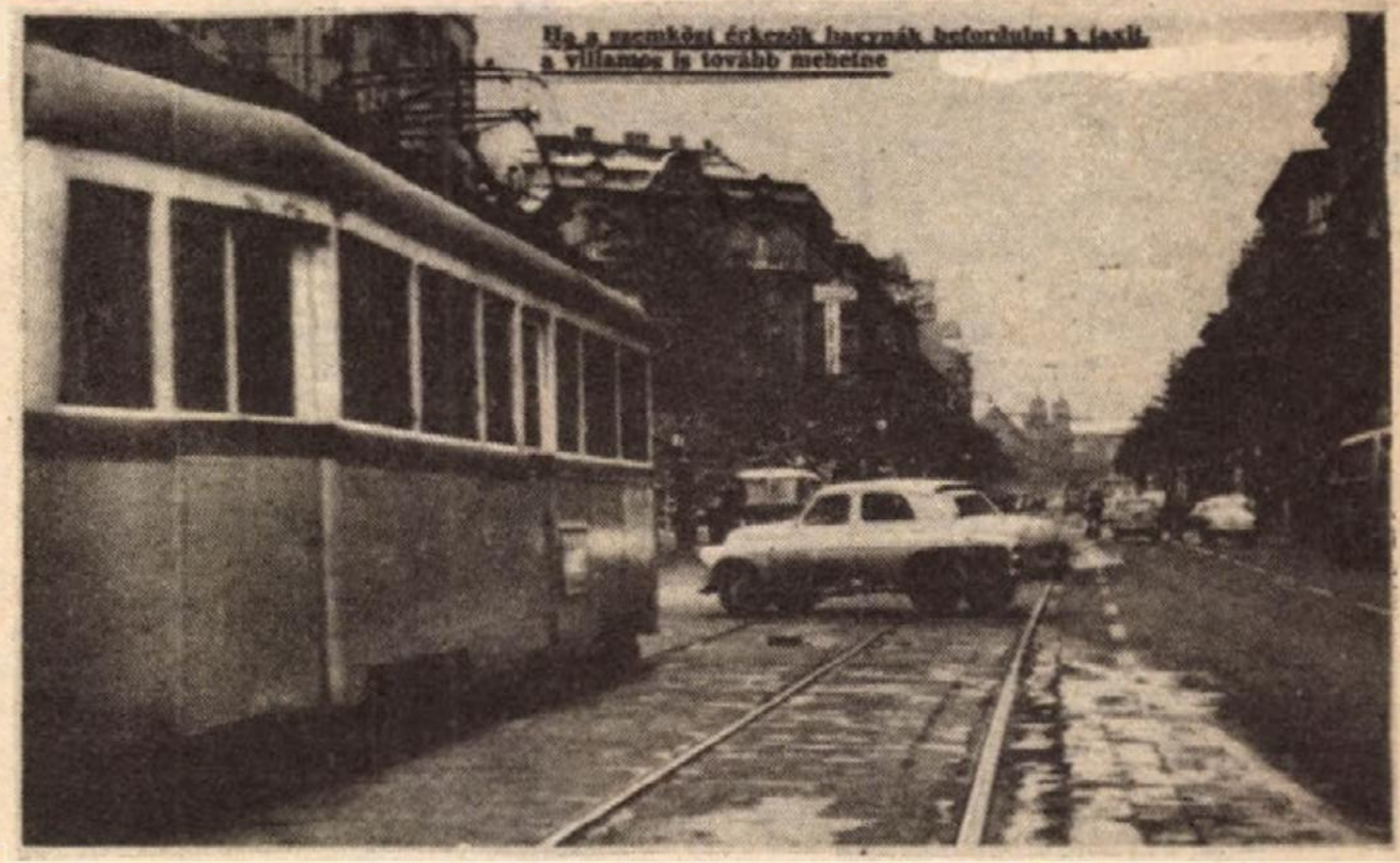
Ha a szemközi érkezők hagynák befordulni a taxit, a villamos is tovább mehetne

Pedig esküszünk: amikor legutóbb a Körúton jártunk, még a villamos is a jobb oldalon közlekedett! Akkor pedig a taxi — mögötte fordul balra!

(A Tükörből ollózta: Havlik György)

CLEOPATRA CSÚNYA VOLT!

Ezt állapította meg Edward C. Rochette, a 27 000 tagot számláló Amerikai Numizmatikai Társaság vezetőségi tagja, aki egy régi egyiptomi érmén felfedezte Cleopatra képmását. A képmás — enyhén szólva — nem emlékeztet Elizabeth Taylorra. Eszerint a híres királynő, akibe többek között Caesar és Antonius is beleszeretett, nagy orrú, „békára emlékeztető arcú” nő volt, holott feltehető, hogy az egykori pénzverők inkább hízelegni akartak királynőjüknek, mint megbántani őt.

Sokszor felvetődött a kérdés: hogyan alakult volna a világtörténelem, ha Cleopatrának hosszabb lett volna az orra?

Nos, hosszabb volt. Azért alakult így a világtörténelem.

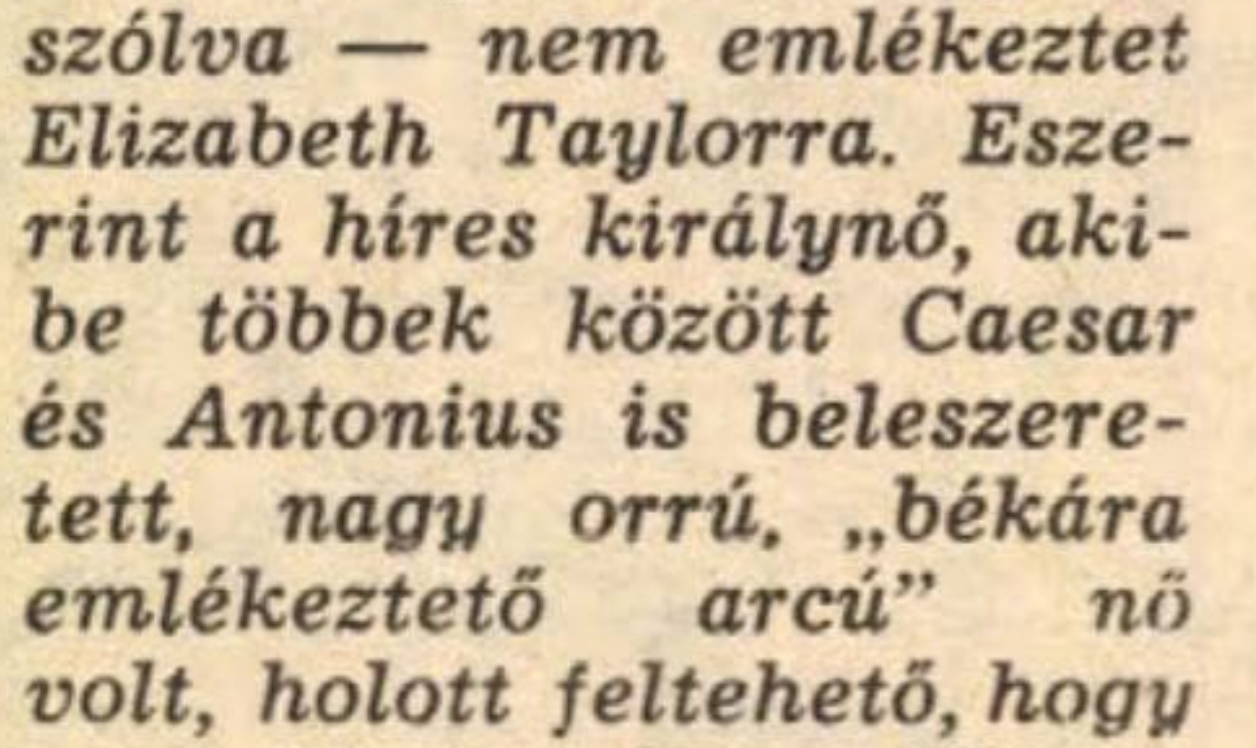

MINDENNEK ELJÖN AZ IDEJE

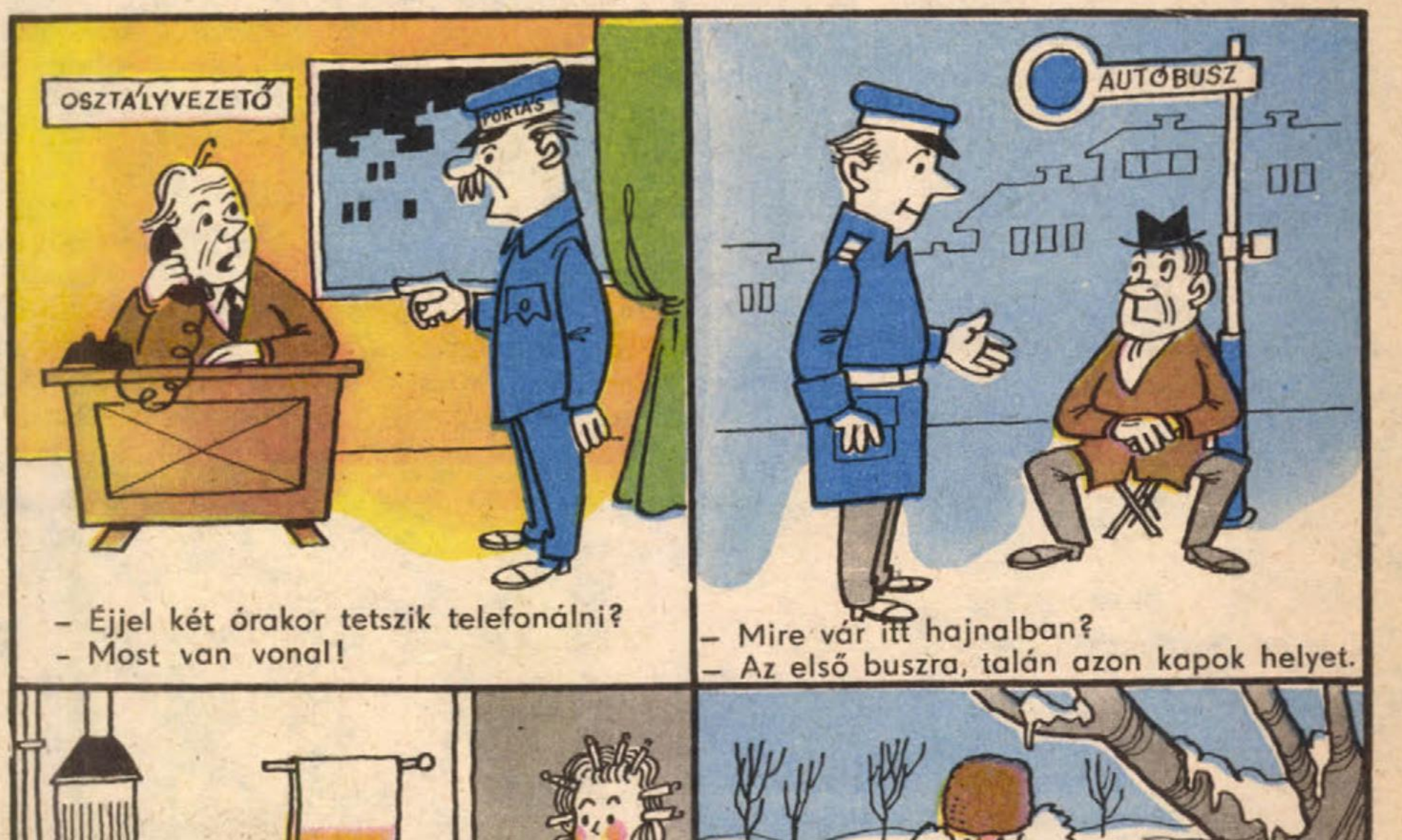
OSZTÁLYVEZETŐ
PORTÁS
AUTÓBUSZ
Schwott

– Éjjel két órakor tetszik telefonálni?
– Most van vonal!

– Mire vár itt hajnalban?
– Az első buszra, talán azon kapok helyet.

– Éjjel háromkor fürödsz?
– Most van meleg víz . . .

– Miért nem nyáron jön a Balatonra?
– Mert ilyenkor kapok beutalót . . .

Schwott Lajos rajzai

MAI SRÁC

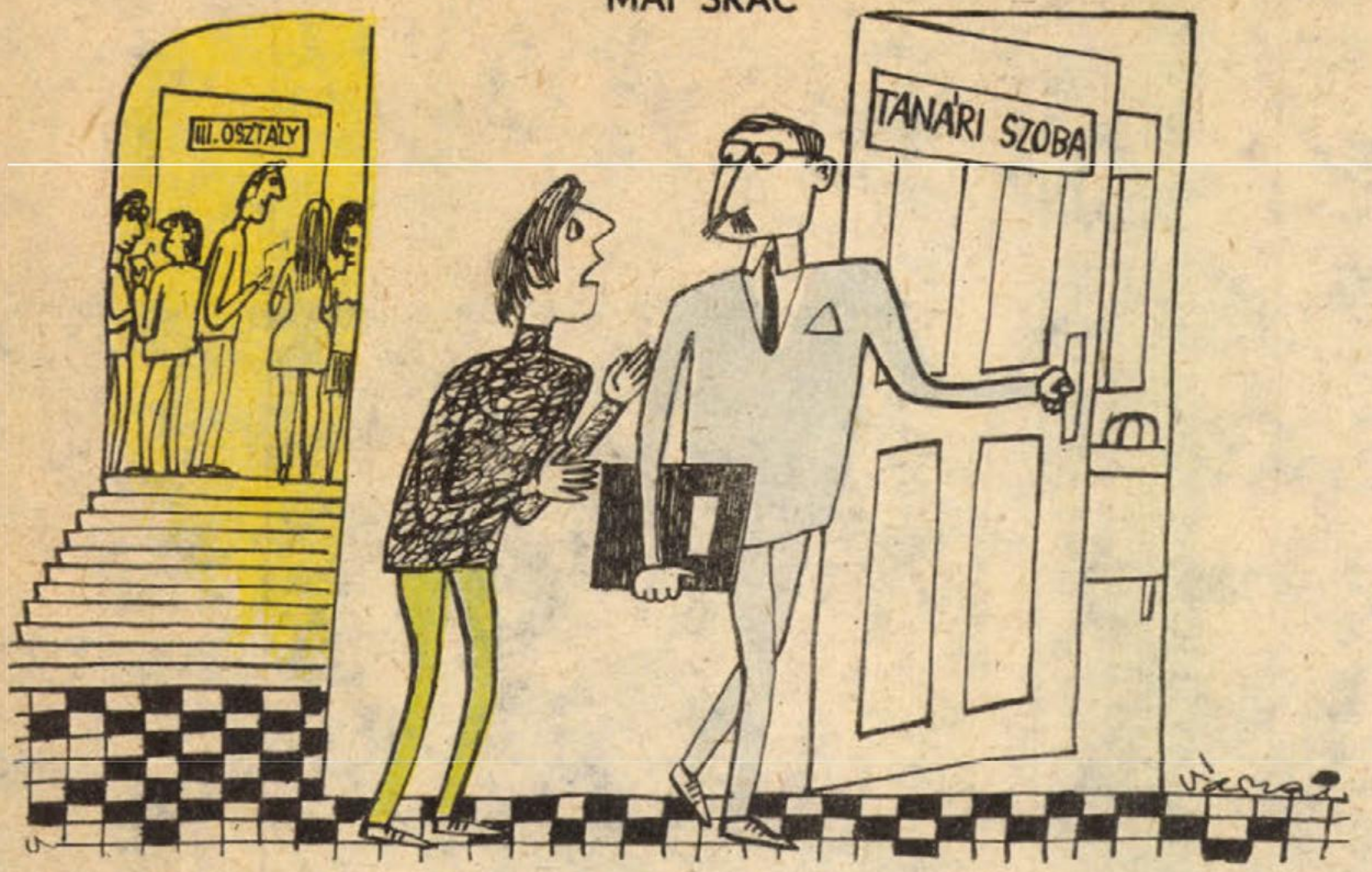

– Tanár úr, kérem, ne buktasson meg. Nekem sikerélményre van szükségem . . .

MAI DIADALSZEKÉR

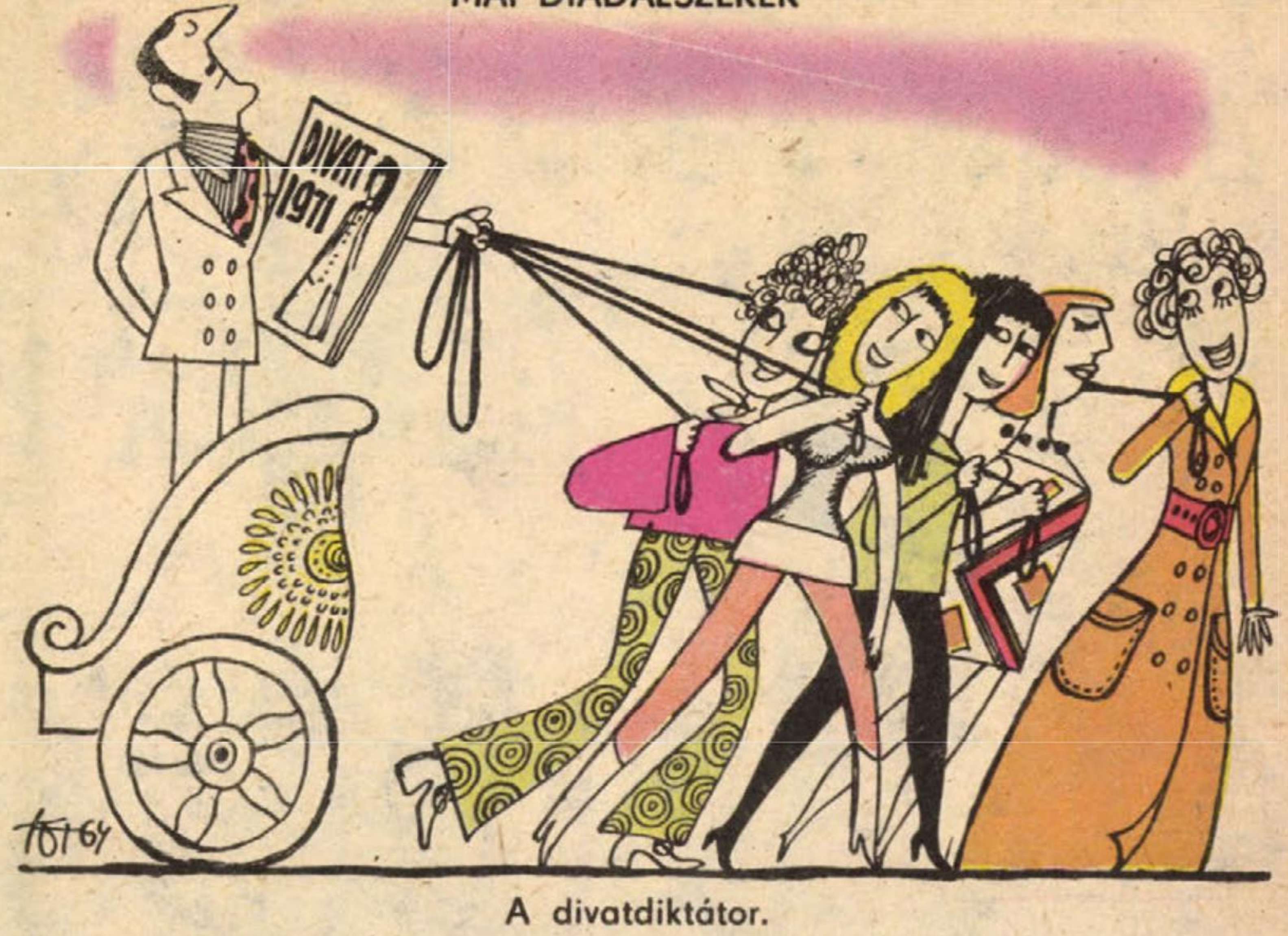

A divatdiktátor.

KIS TÖRTÉNETEK

ÉBRESZTŐ

Kovács elalvás előtti utolsó gondolata az volt, mi lesz, ha reggel nem ébred időben. Óriási botrány lenne, ha nem érkezne meg délelőtt Rakamazra. Egyetlen megoldás van. A telefonébresztő. S már tárcsázta is a számot. Kellemes női hang jelentkezett.

— Kedves kisasszony, reggel fél hatkor legyen szíves ébreszteni — kérte Kovács.

— Jegyeztem. Tessék nyugodtan aludni. Jó éjszakát.

— Egy pillanat. Olyan kellemesen muzsikál a hangja. Szabad a nevét? — kérdezte Kovács.

— Kék Irén — hangzott a drót túlsó feléről. Aztán letették a kagylót. Kovács az oldalára fordult, fülére húzta a dunyhát és . . . képtelen volt elaludni. Folyton az járt a fejében, mi lesz, ha Kék Irén elfelejti felébreszteni? Esetleg tévesen írta le a telefonszámomat. Emberek vagyunk, minden előfordulhat. Ahogy ismerem magam — gondolta — szörnyű patáliát csapnék, ha nem csengetne időben rám. Megkeresném a felettesét. Ragaszkodnék a fegyelmihez. Kérem, én nyugodtan aludtam, bíztam abban, hogy majd reggel fél hatkor rám telefonálnak. S mi történt? A déli harangszóra ébredtem! Felháborító! Elégtételt követelek! Nagyon sajnálom, de ragaszkodom Kék Irén szigorú megbüntetéséhez. Nem csekélységről volt szó. Fontos üzleti tárgyalásra vártak Rakamazon . . .

Ezek az idegesítő gondolatok zsongtak benne egész éjszaka. Már virradt, amikor az órájára pillantott: negyed hat. Határozott mozdulattal tárcsázott: Halló! Kék Irént legyen szíves. Kezét csókolom. Jó reggelt kívánok. Csupán azért hívtam, hátha elaludt, s én kötelességemnek éreztem, hogy felébresszem. Most már, remélem, nem lesz semmi baj. Még van csodálatos 600 másodpercem. Legyen kedves 10 perc múlva keltsen. Előre is köszönöm. Kezét csókolom.

S ezzel egészséges, mély, pihentető álomba merült.

PORSZÍVÓ

A vendég benyitott a presszóba. Hóna alatt hatalmas dobozt cipelt. Barátságosan odafordult a felszolgálónőhöz:

— Van itt valahol egy konnektor?

— Ott a sarokban.

— Köszönöm.

Tempós mozdulattal kinyitotta a hatalmas dobozt. Egy modern áramvonalas porszívót vett ki belőle. A zsinórját bedugta a konnektorba. A készülék halkan zümmögni kezdett. Ekkor a vendég udvariasan odafordult a pincérnőhöz:

— Most hozzon, legyen szíves, két szendvicset.

— Hozom. De minek a porszívó? — kérdezte döbbenten a nő.

— Sajnos, Önök fedetlenül, szabadon tárolják a szendvicseket . . .

AZ OLVASÓ

A férfi leszámolta a rikkancsnak a nyolcvan fillért és kezébe vette az újságot, belelapozott, aztán maga elé mormolta:

— Milyen furfangosok. Az első oldalra tették a sportrovatot. Azért is először az utolsó oldalon olvasom el a vezércikket!

Galambos Szilveszter

SZEGÉNY FÉRJEK . . .

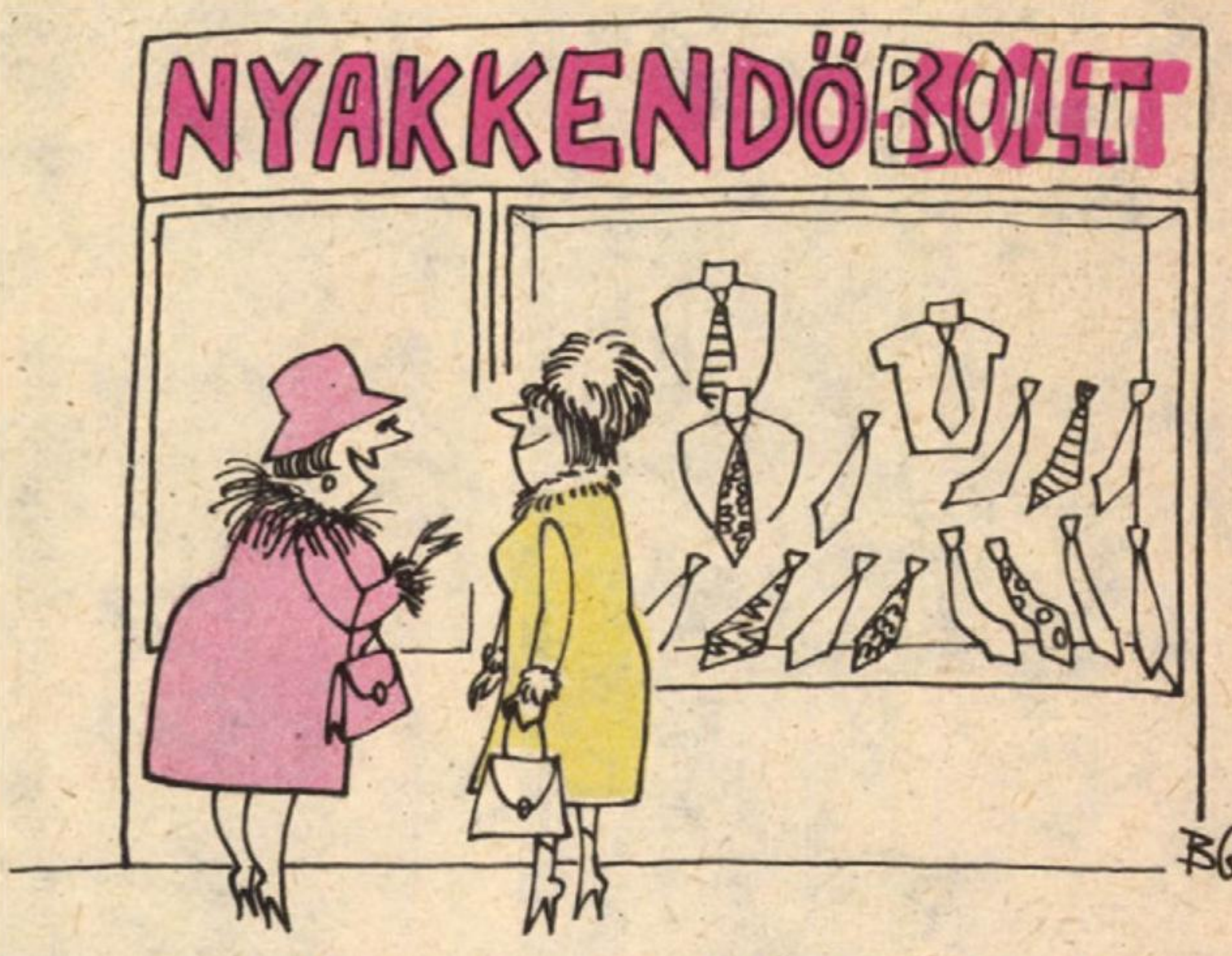

– Látom, te is készülődsz karácsonyra!

JÓSNŐNÉL

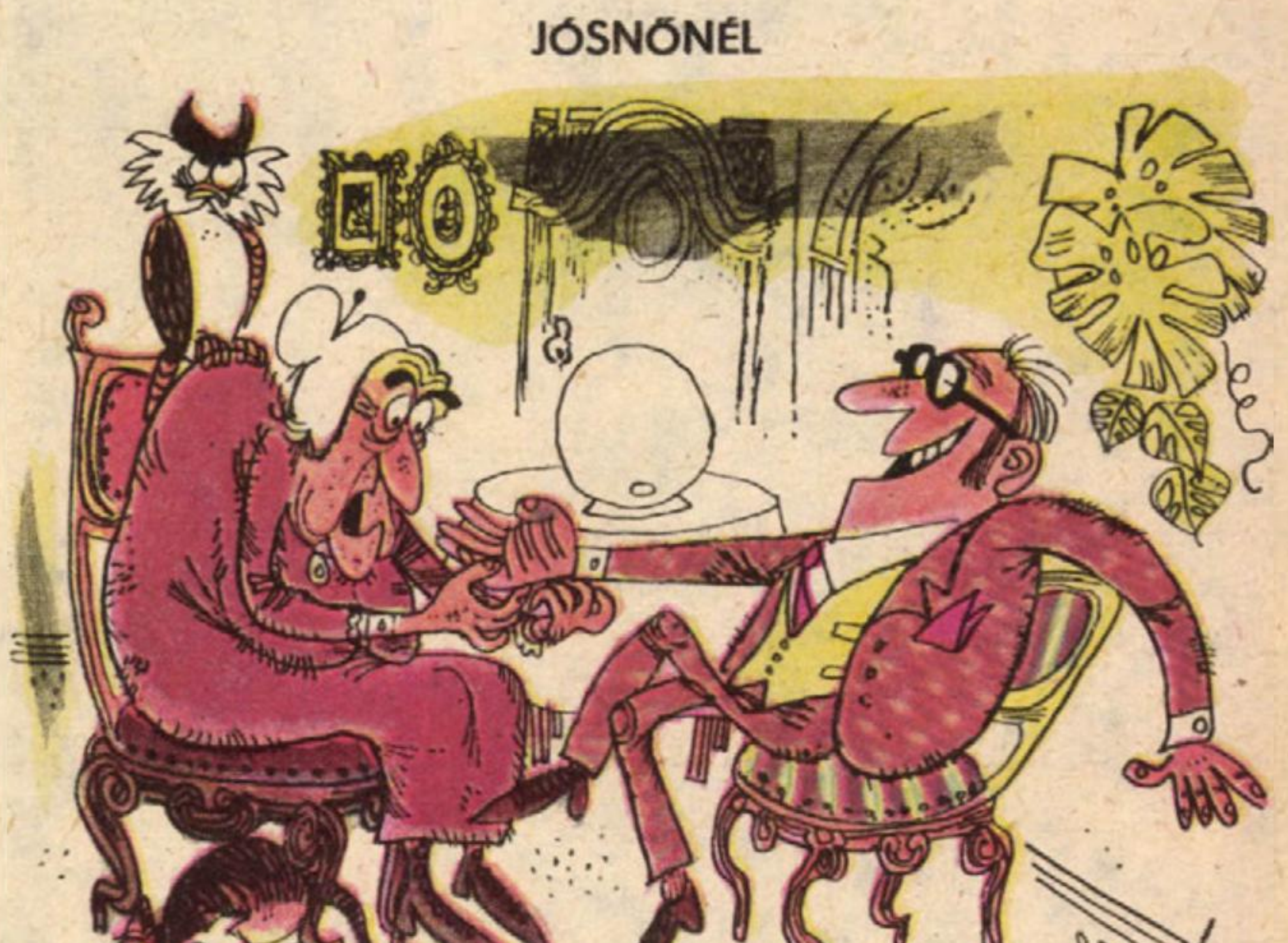

– Két férfi fenyegeti az ön anyagi jólétét!
– Hurrá! Akkor úgy látszik, eljönnek a szerelők . . .

A LOVAG

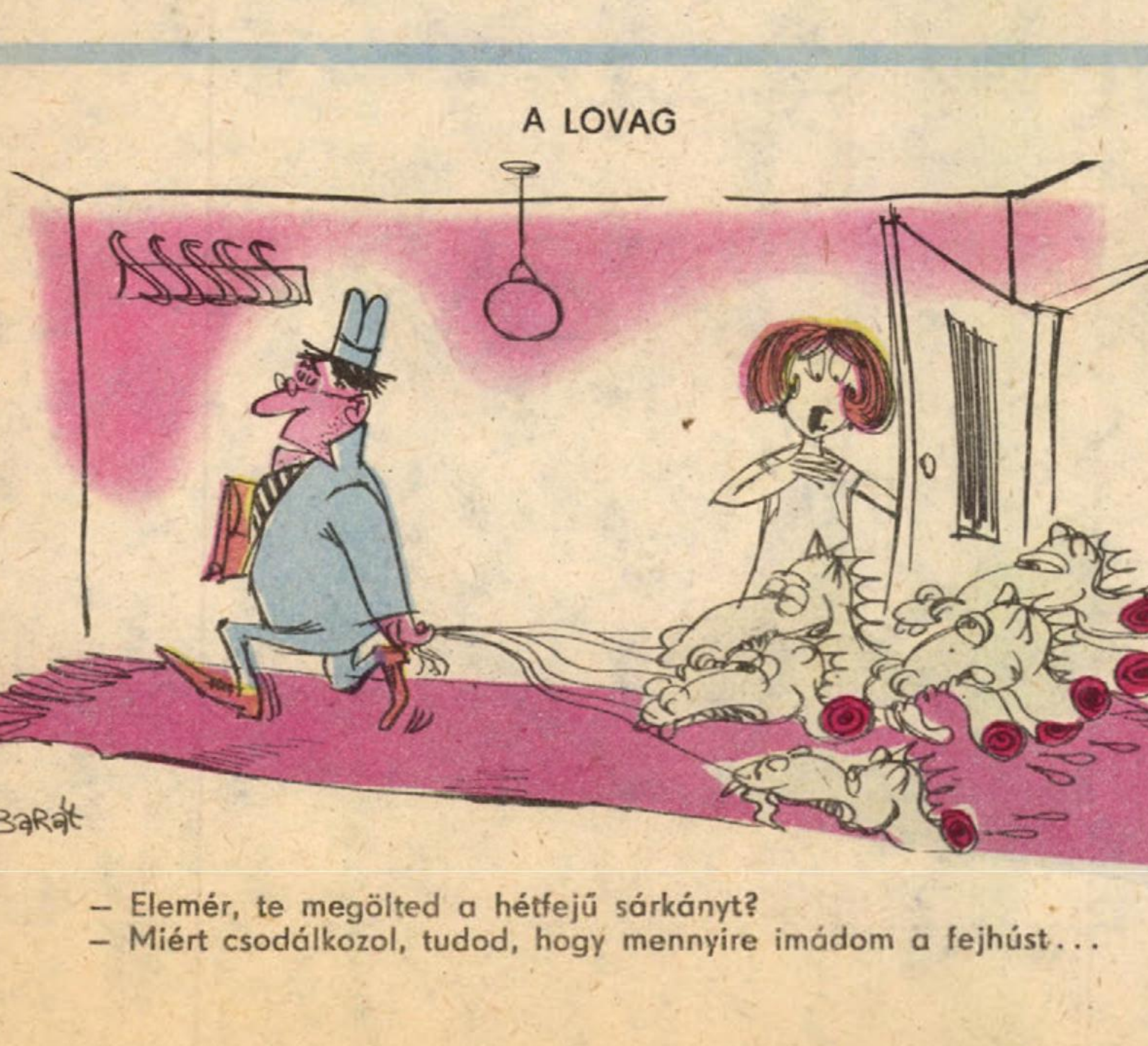

– Elemér, te megölted a hétfejű sárkányt?
– Miért csodálkozol, tudod, hogy mennyire imádom a fejhúst . . .

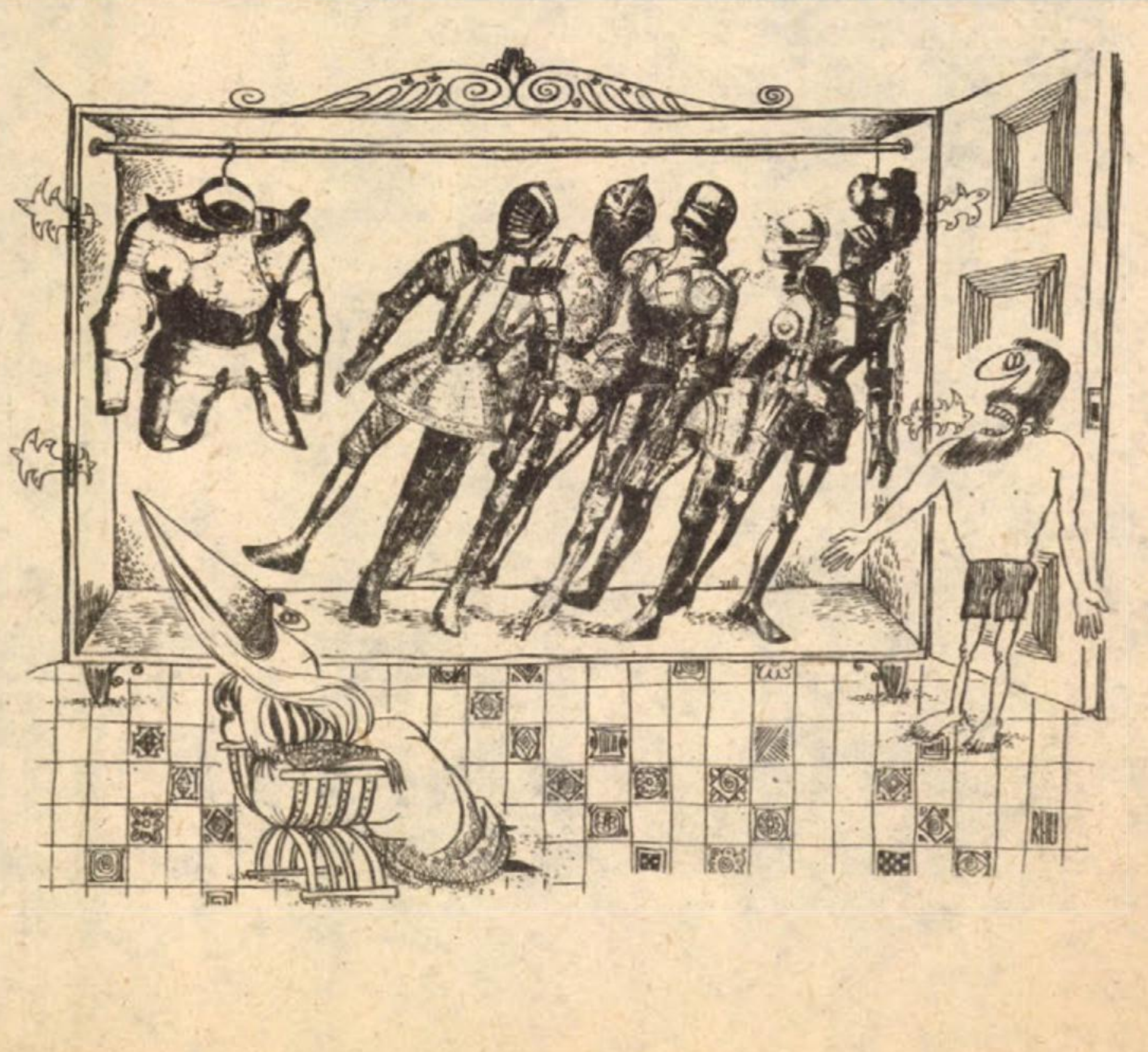

KÖZÉPKORI PROBLÉMA

– Nincs egy rongyom, amit felvegyek . . .

TITKOS PROGRAM

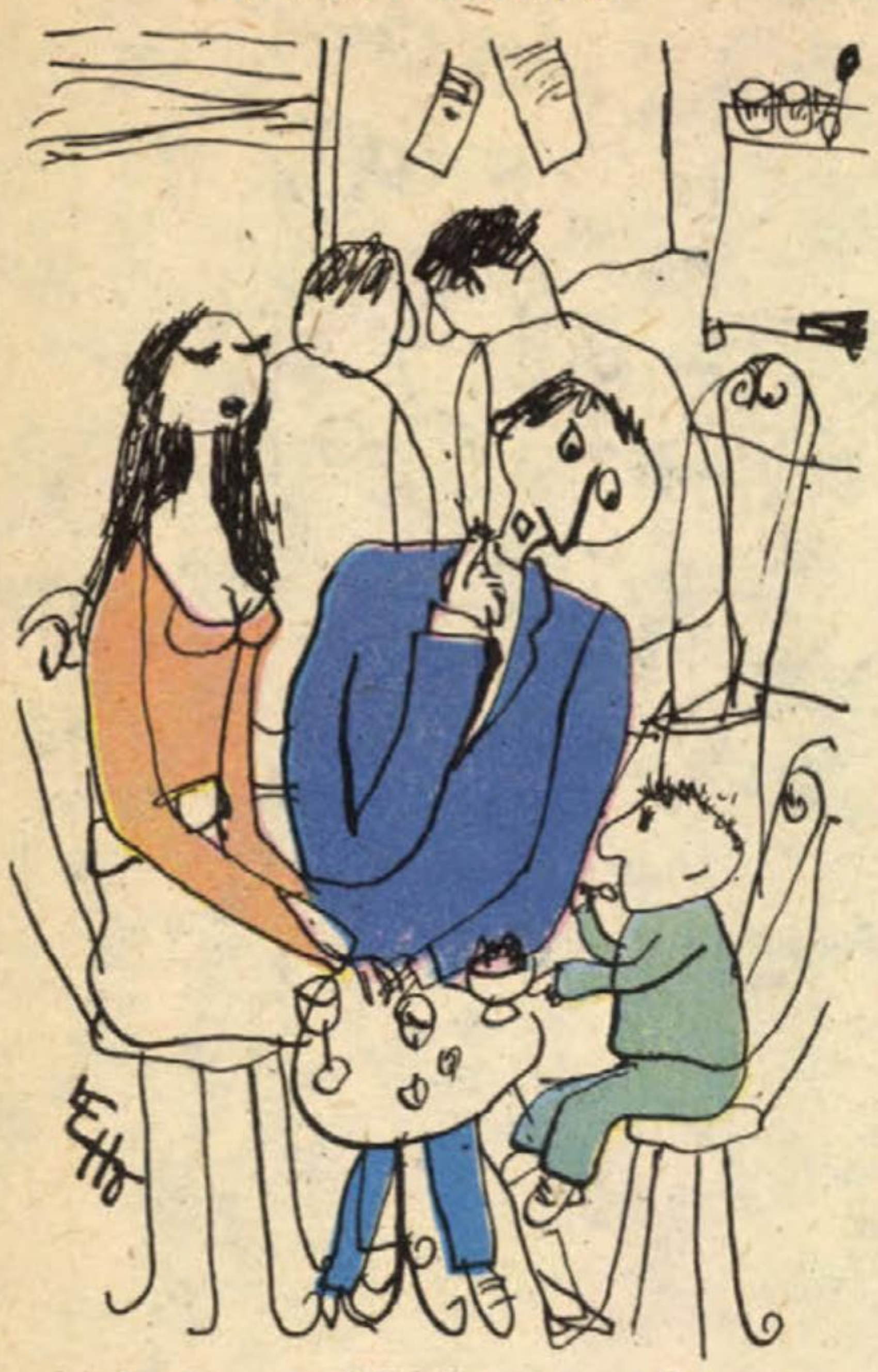

– Aztán anyádnak egy szót sem arról, hogy találkoztunk az Angyalká'al!...

RÉBUSZ

206. sz. rejtvényünk megfejtése:

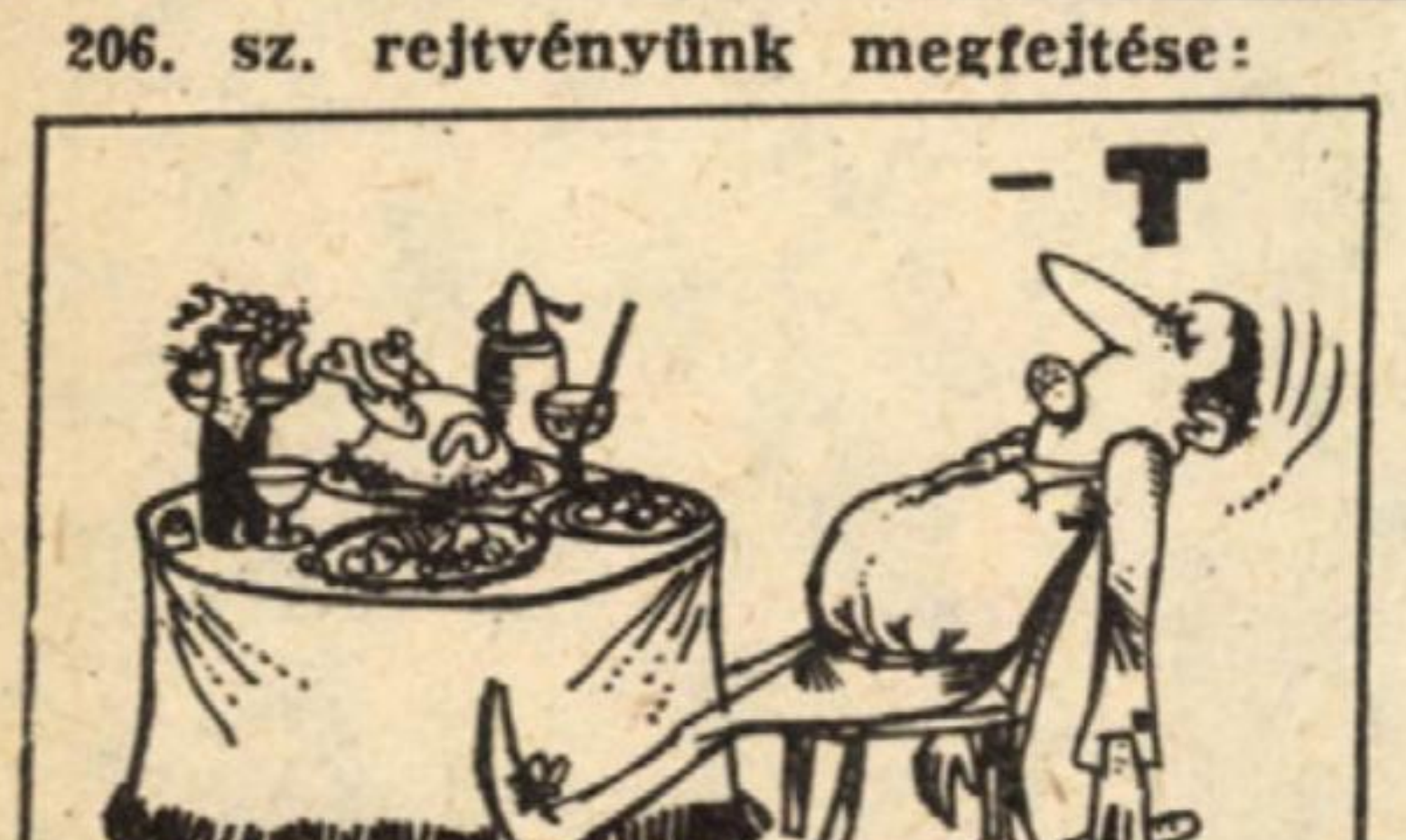

Evőkészlet

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kiss Miklósné, Bp. XVI., Rákosszentmihály, Gusztáv u. 90.

Csonka Jenő, Balatonfüred, Bajcsy-Zsilinszky u. 43.

Varga Zoltán, Bp. II., Varsányi I. u. 21.

208. REJTVÉNYÜNK

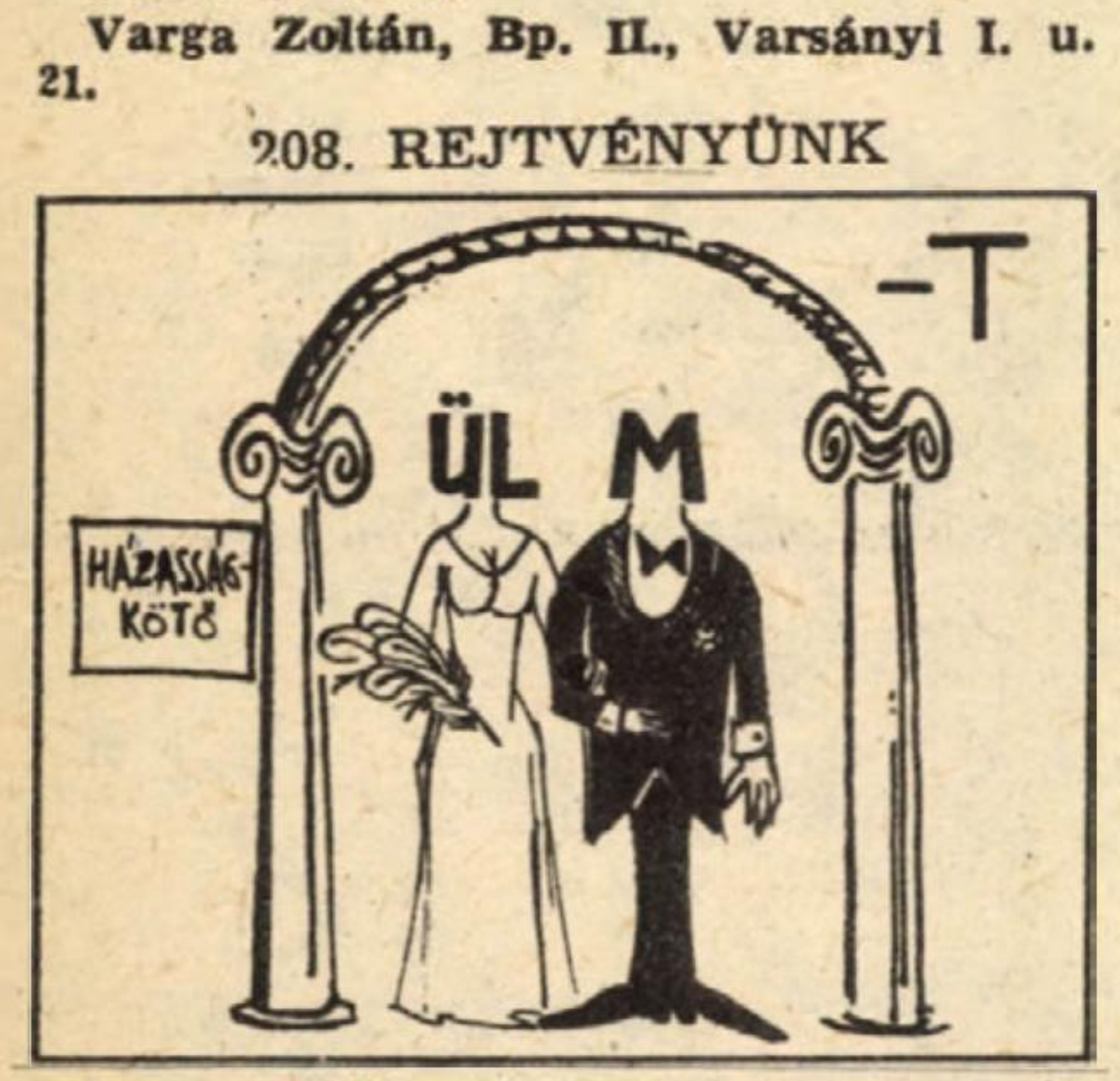
-T
ÜL M
HÁZASSÁG-KÖTŐ

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 27-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 71.4134/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

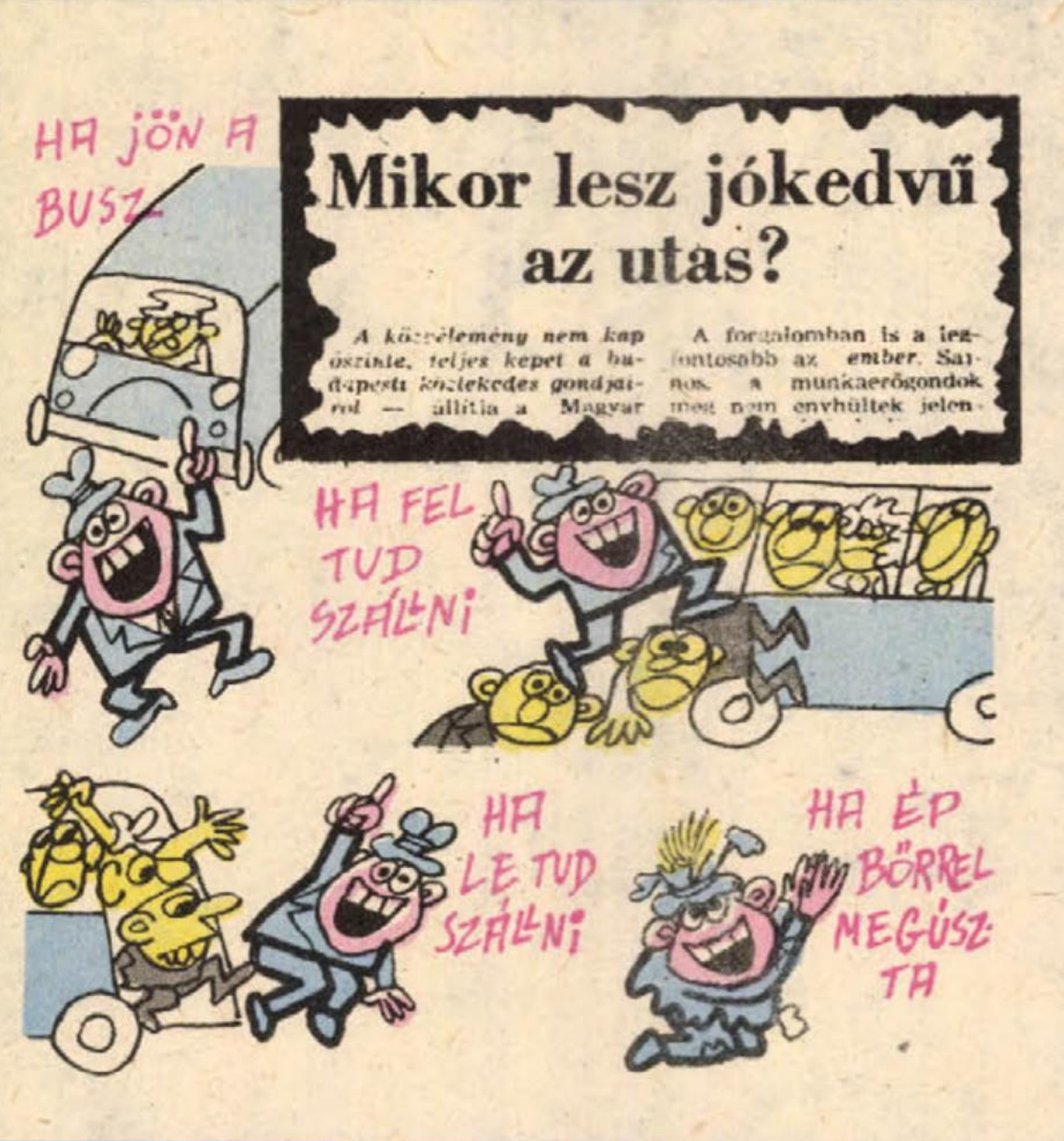
HA JÖN A BUSZ
Mikor lesz jókedvű az utas?
A közvélemény nem kap őszinte, teljes képet a budapesti közlekedés gondjairól — állítja a Magyar
A forgalomban is a legfontosabb az ember. Sajnos, a munkaerőgondok még nem enyhültek jelen-
HA FEL TUD SZÁLLNI
HA LE TUD SZÁLLNI
HA ÉP BŐRREL MEGÚSZTA

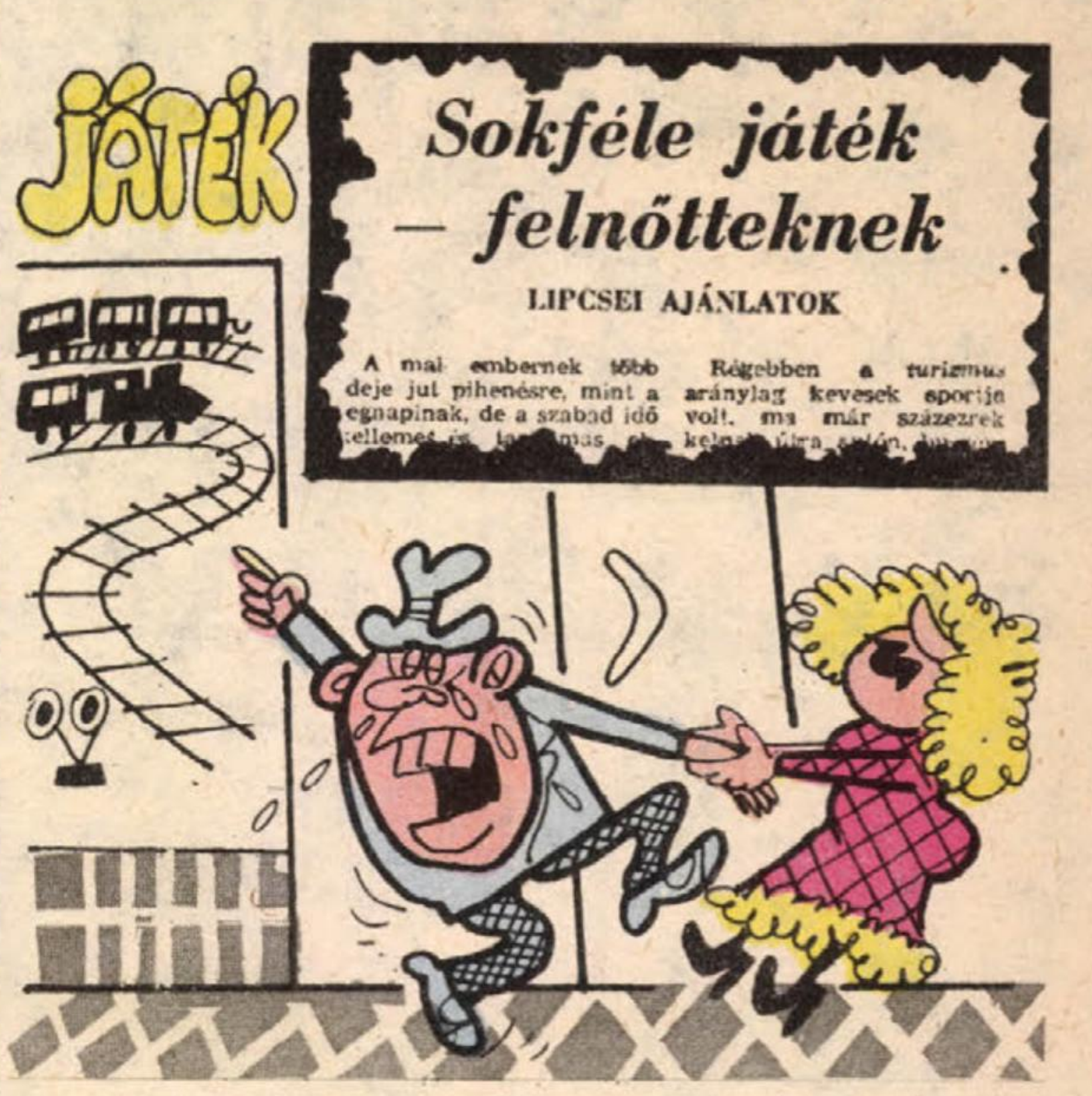
JÁTÉK
Sokféle játék – felnőtteknek
LIPCSEI AJÁNLATOK
A mai embernek több deje jut pihenésre, mint a egnapinak, de a szabad idő
Régebben a turizmus aránylag kevesek sportja volt, ma már százezrek

– Kisvasutat akarok karácsonyra!

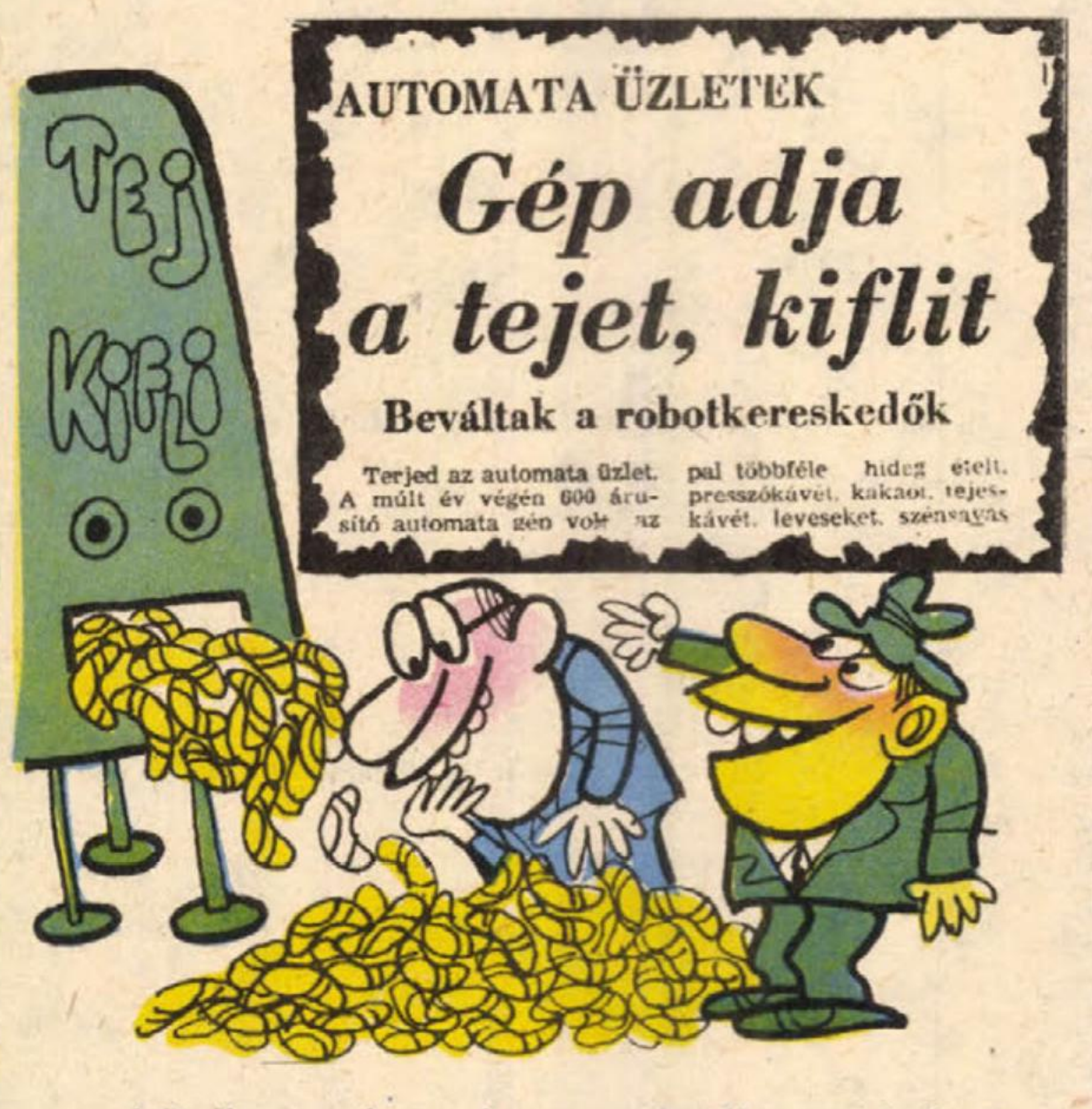
AUTOMATA ÜZLETEK
Gép adja a tejet, kiflit
Beváltak a robotkereskedők
Terjed az automata üzlet. A múlt év végén 600 árusító automata gép volt az
pal többféle hideg ételt, presszókávét, kakaót, tejeskávét, leveseket, szénsavas
TEJ
KIFLI

– Látod, mondtam, hogy csak jól meg kell ütögetni az oldalát!

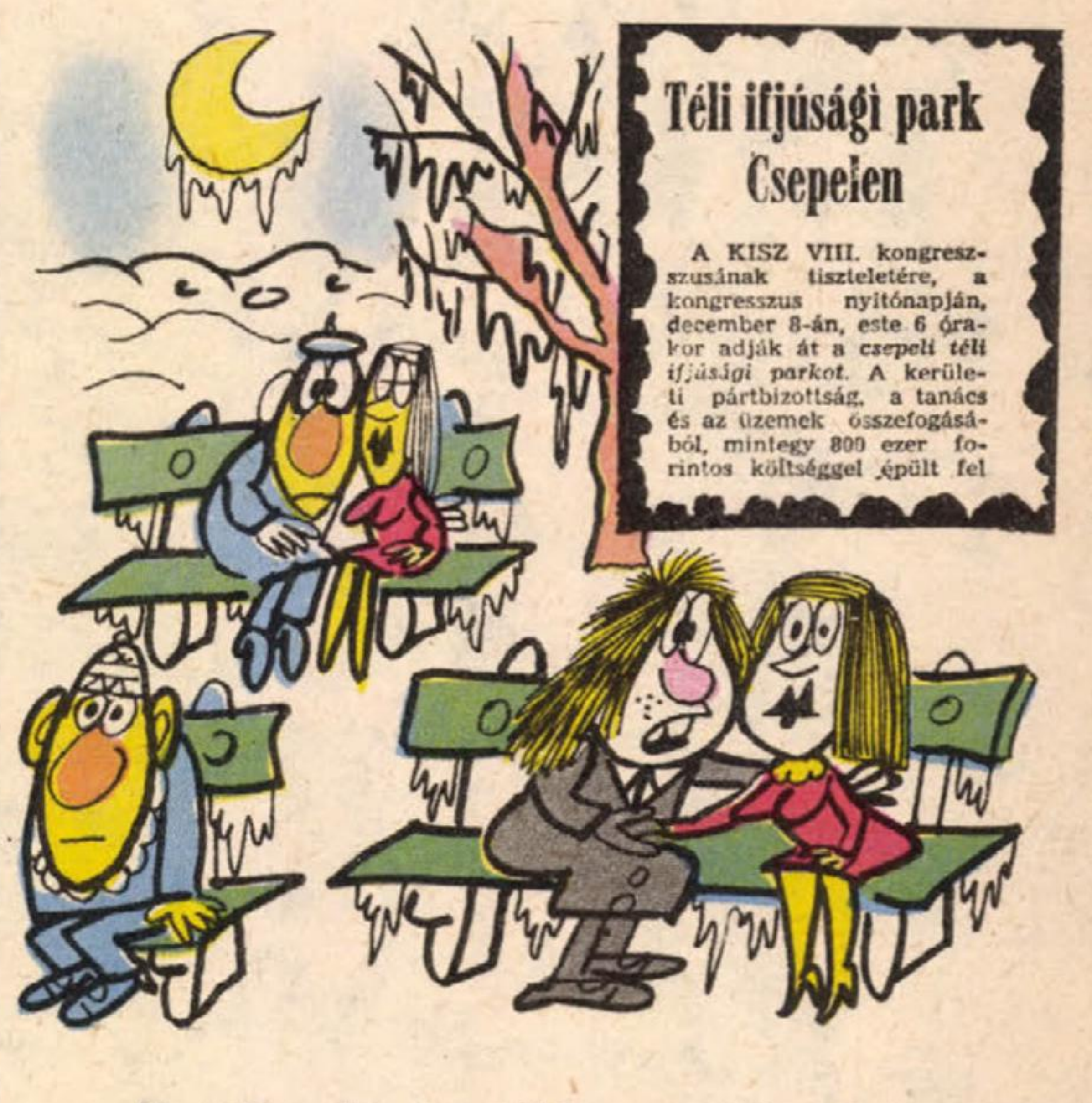
Téli ifjúsági park Csepelen
A KISZ VIII. kongresszusának tiszteletére, a kongresszus nyitónapján, december 8-án, este 6 órakor adják át a csepeli téli ifjúsági parkot. A kerületi pártbizottság, a tanács és az üzemek összefogásából, mintegy 800 ezer forintos költséggel épült fel

– Jó volna, ha legalább a padokat bekapcsolnák a távfűtő hálózatba...

GYERTYAGYÚJTÁS

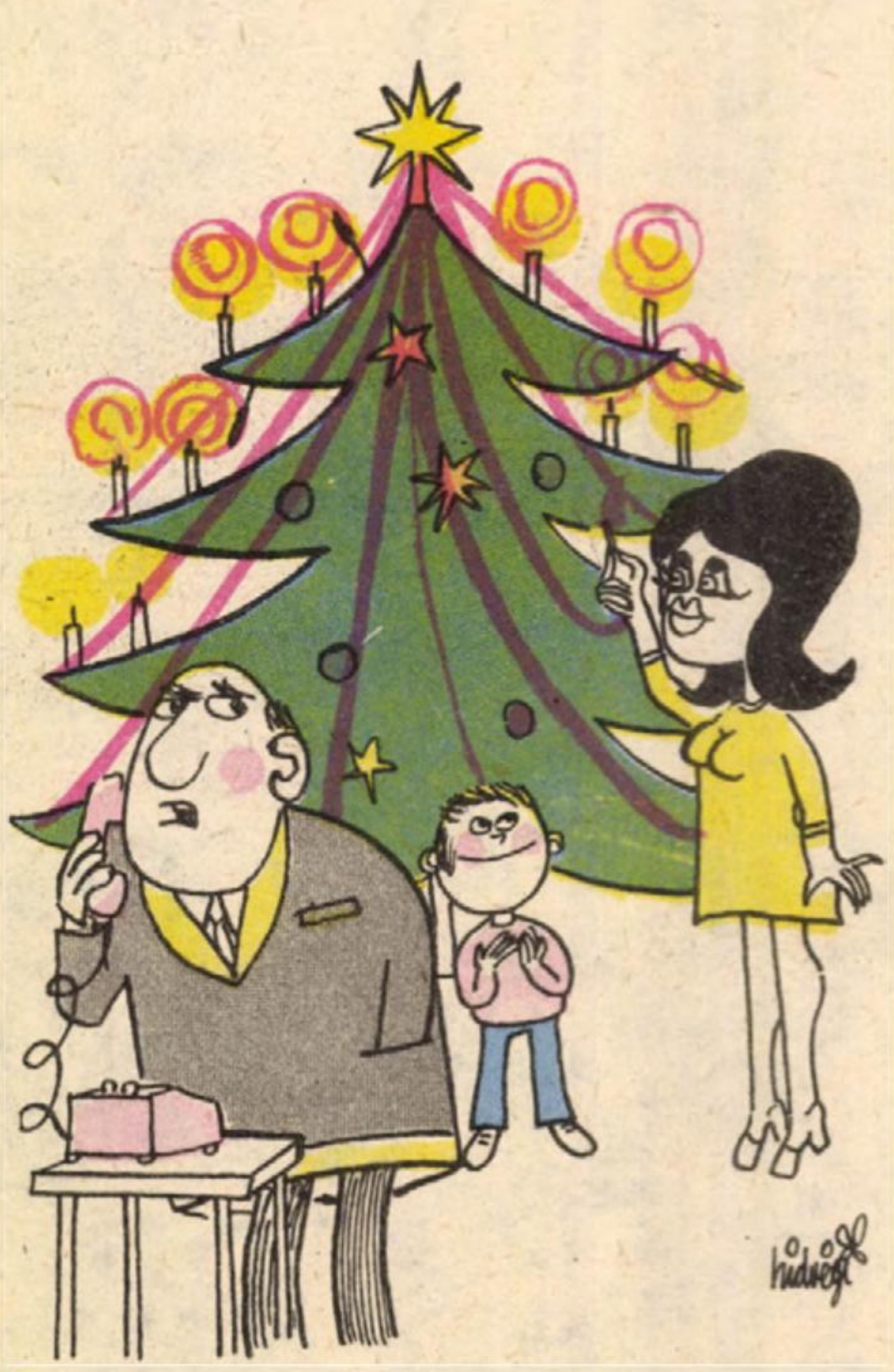

– Halló, tűzoltók, pár perc múlva jöhetnek!

AGGÓDÓ KOLLÉGA

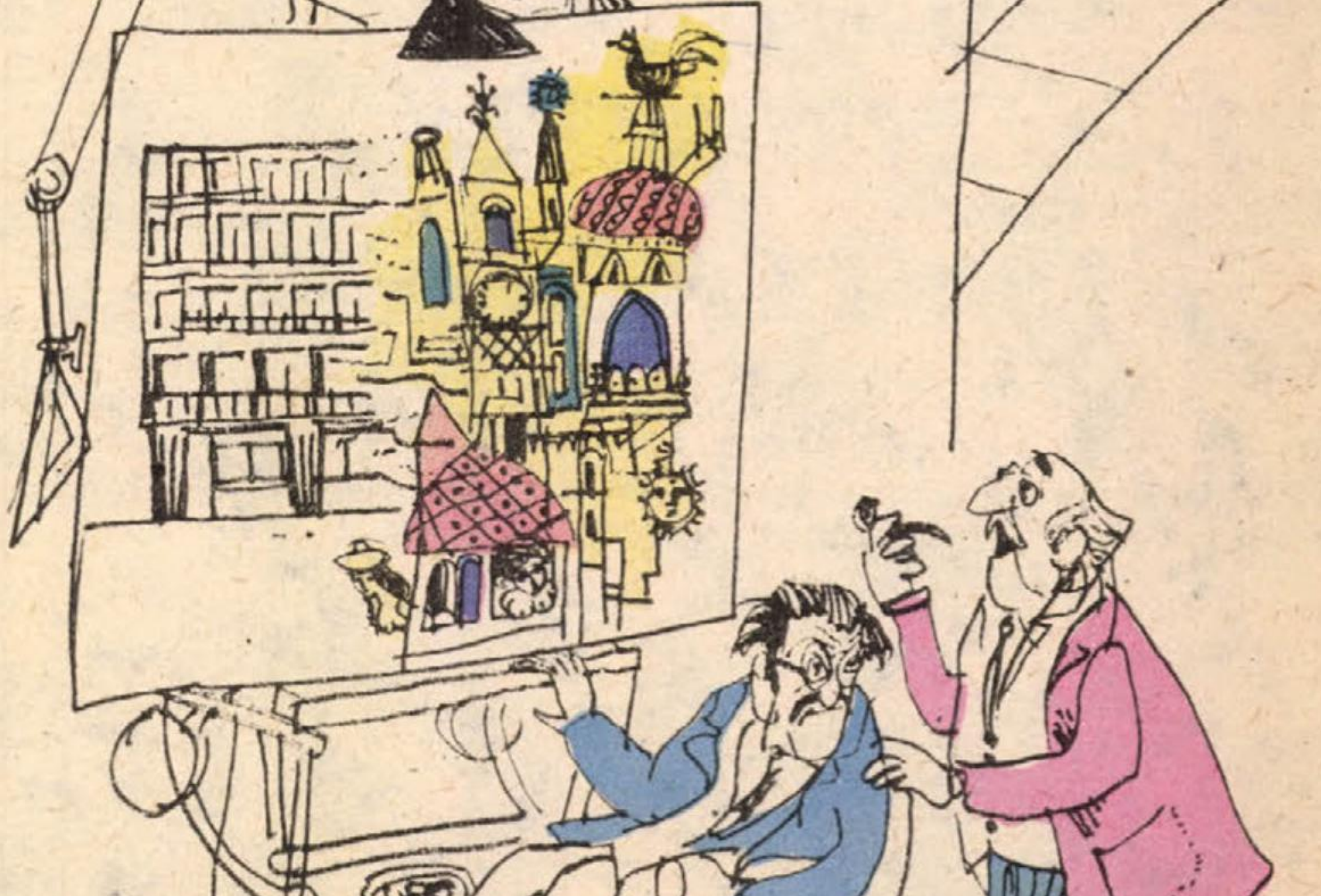

– Mondd, nem akarsz egy pár napot pihenni?

KARÁCSONYI FENYŐFATOLVAJ

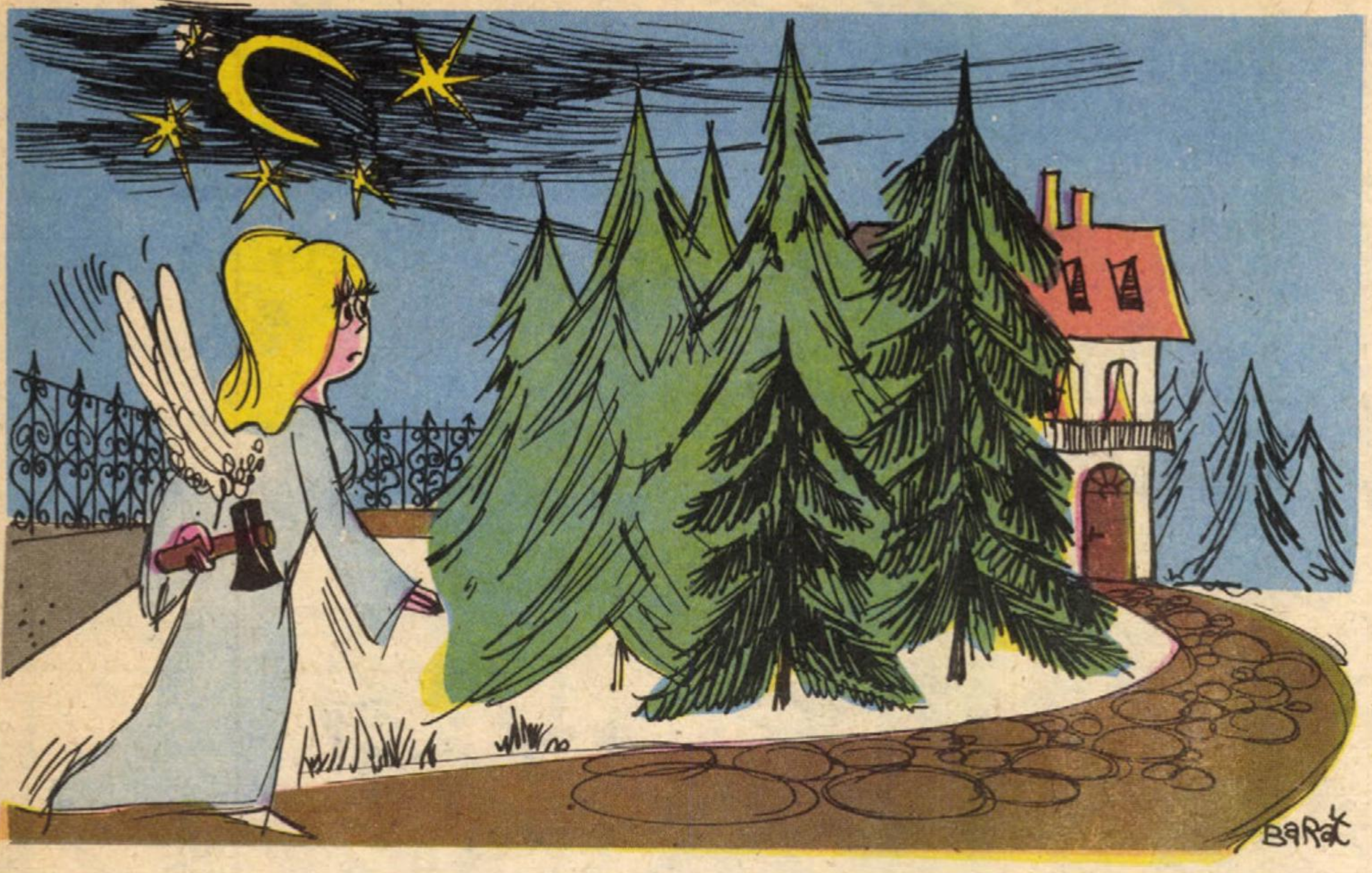

BÉRHÁZBAN

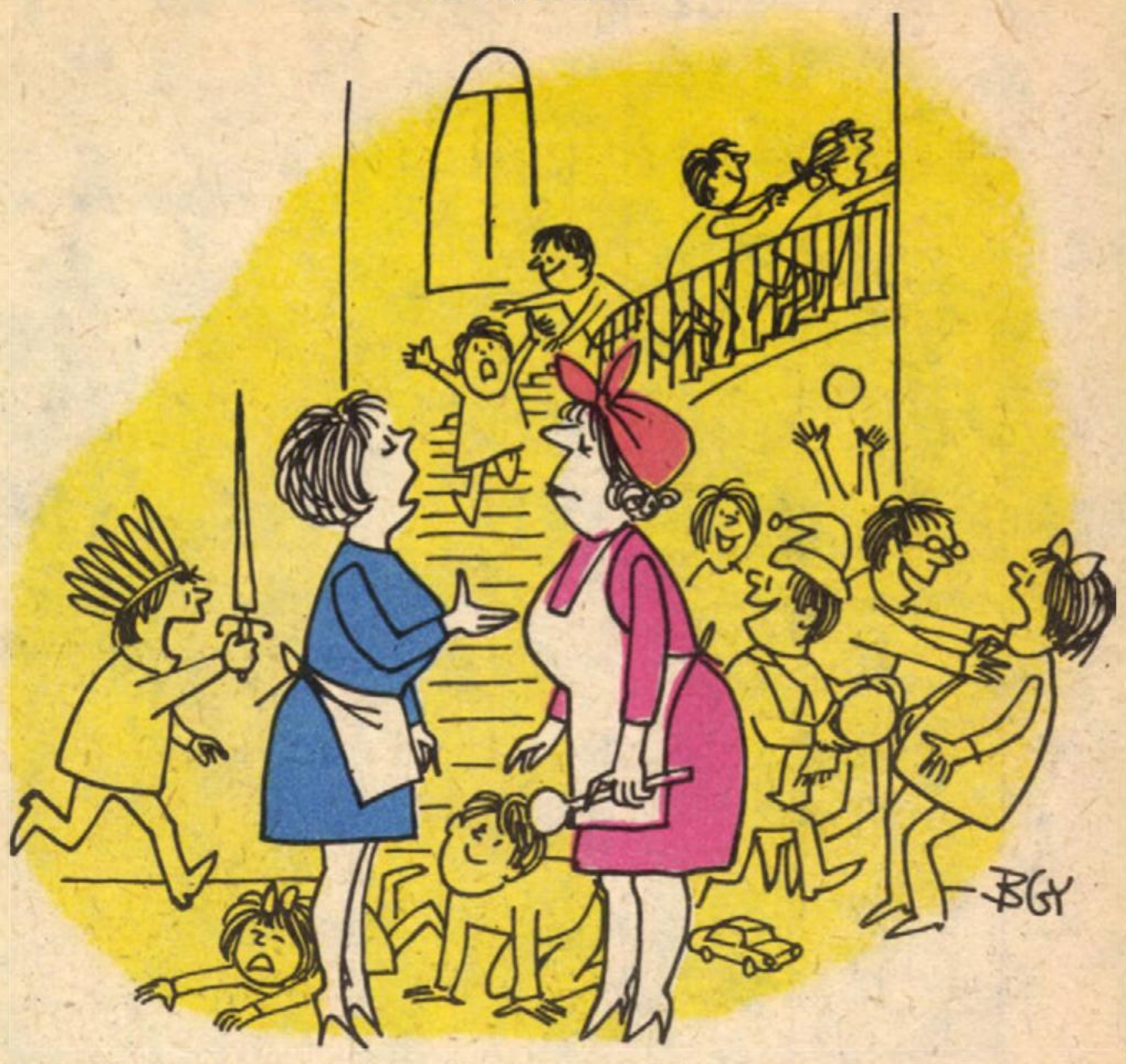

– Aki ezt a téli szünetet kitalálta, annak soha nem volt gyereke!

TÖKÉLETES MUNKASZERVEZÉS

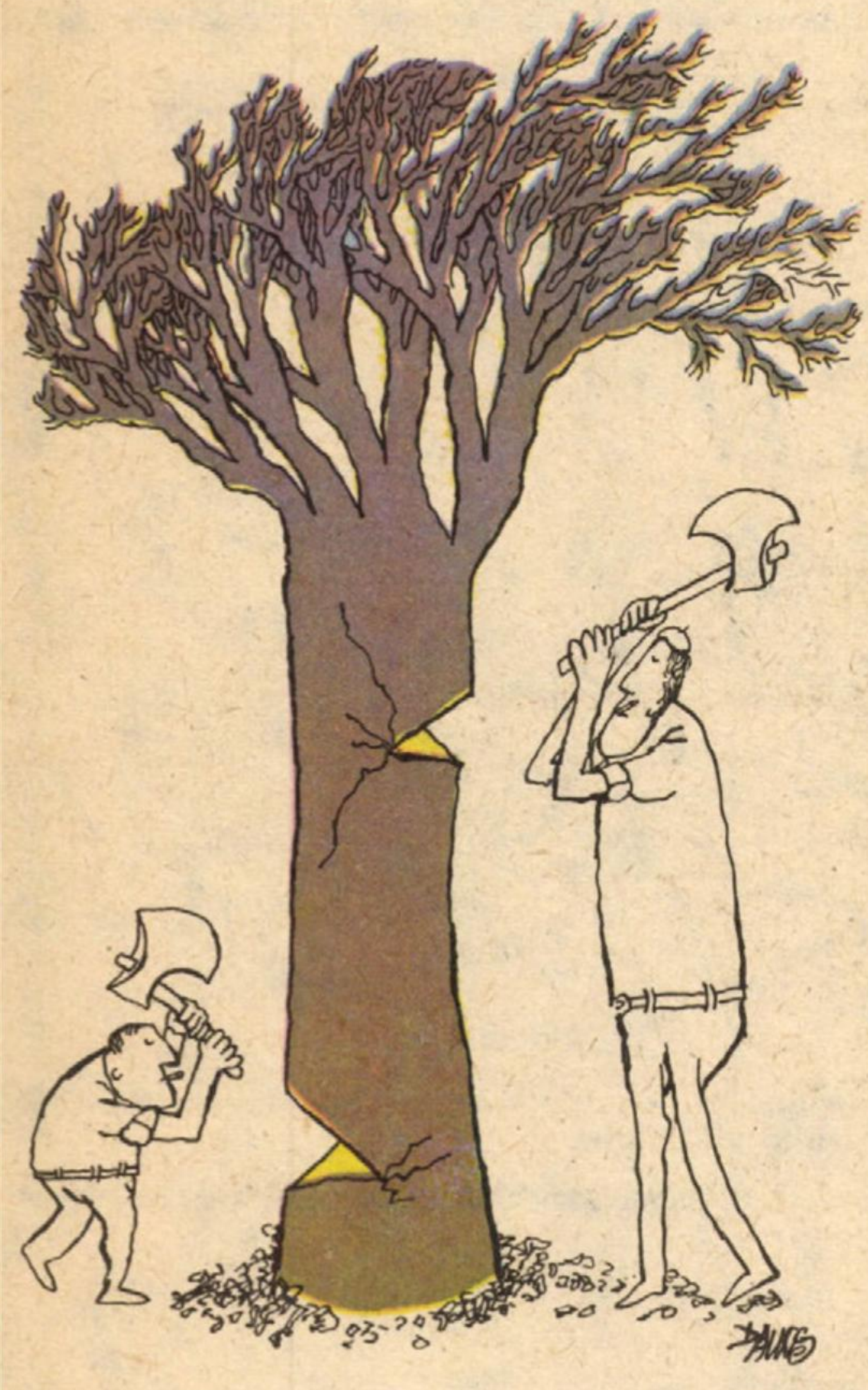

REGÉNYES MEGOLDÁS

Polgári család. Asztalán virág.
Jó rokonok, barátok és viták.
Egy nagy hiánycikkről folyik a szó,
mely van vagy nincs, de így se, úgy se jó.
A takarítás súlyos gondja ez,
bejárónőt vajon ki és hol szerez?
Keservvel szól az egyik háziasszony:
– Hozzám jár egy, de károm több, mint hasznom!
Egy másik szinte sír: – Enyém, akár a többi,
a szemetet a szekrény alá söpri!
– De mégis van! – kiáltanak rá mások –
én minden munkát egyedül csinálok!
– Mit nevet maga? – támadnak egy férfit,
mosolyát harcos gyanakvással nézik.
Ez halkan felel: – Én mindezt belátom,
de ezt a dolgot másképpen csinálom.
– Hogyan, hogyan? – Nos, úgy volt az eset,
valaki albérletet keresett.
Falusi lány volt, csöndes és szelíd,
kiadtam neki hát a személyzetit.
Majd ritkán láttam, mert hát dolgozott,
látogatókat sohasem hozott,
szerény volt, bájos, csinos és tiszta
– és szobám mindig ki volt takarítva!
Mért mondjam tovább? E jó tündért végül
megtartottam s elvettem feleségül!

Lovászy Márton

ÜNNEPI BEVASARLAS

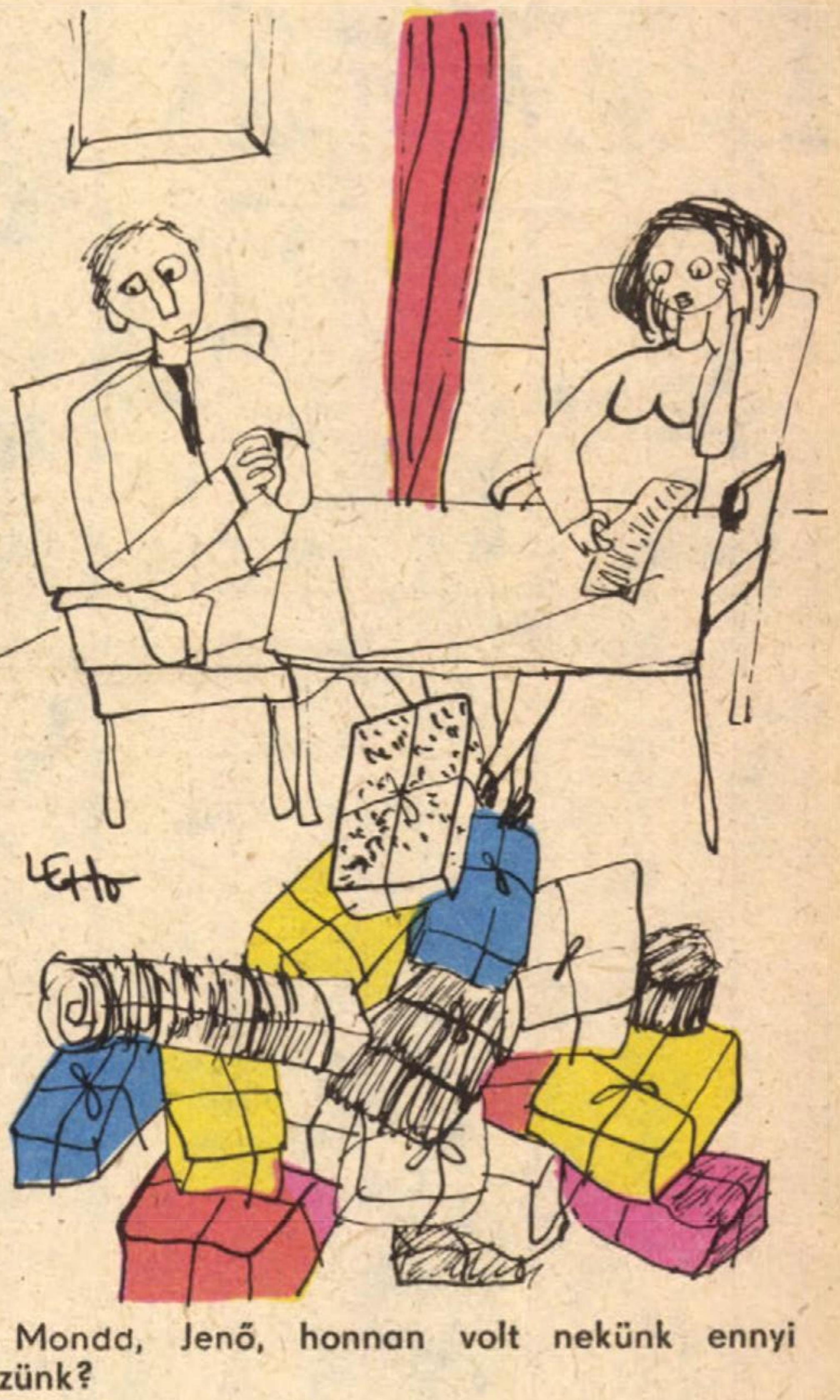

– Mondd, Jenő, honnan volt nekünk ennyi pénzünk?

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI HANNIBÁL NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

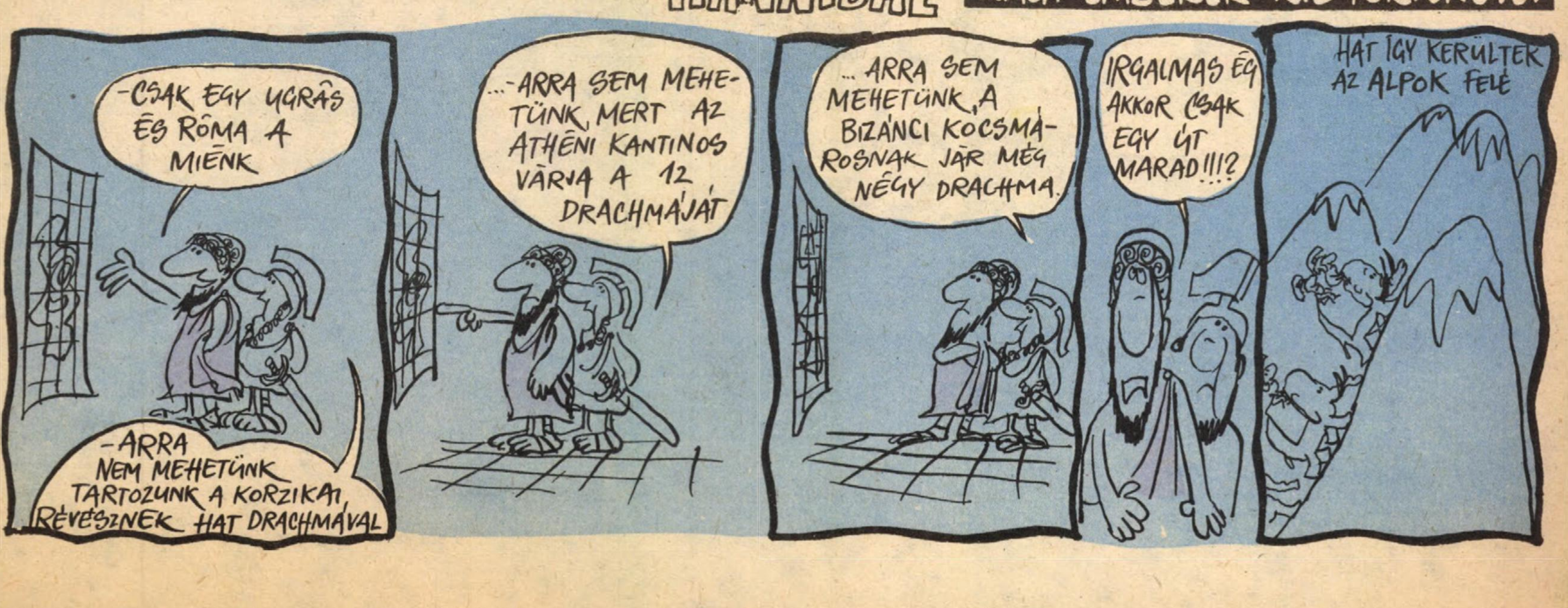
–CSAK EGY UGRÁS ÉS RÓMA A MIÉNK
–ARRA NEM MEHETÜNK TARTOZUNK A KORZIKAI RÉVÉSZNEK HAT DRACHMÁVAL
...–ARRA SEM MEHETÜNK, MERT AZ ATHÉNI KANTINOS VÁRJA A 12 DRACHMÁJÁT
... ARRA SEM MEHETÜNK, A BIZÁNCI KOCSMÁROSNAK JÁR MÉG NÉGY DRACHMA.
IRGALMAS ÉG AKKOR CSAK EGY ÚT MARAD!!!?
HÁT ÍGY KERÜLTEK AZ ALPOK FELÉ